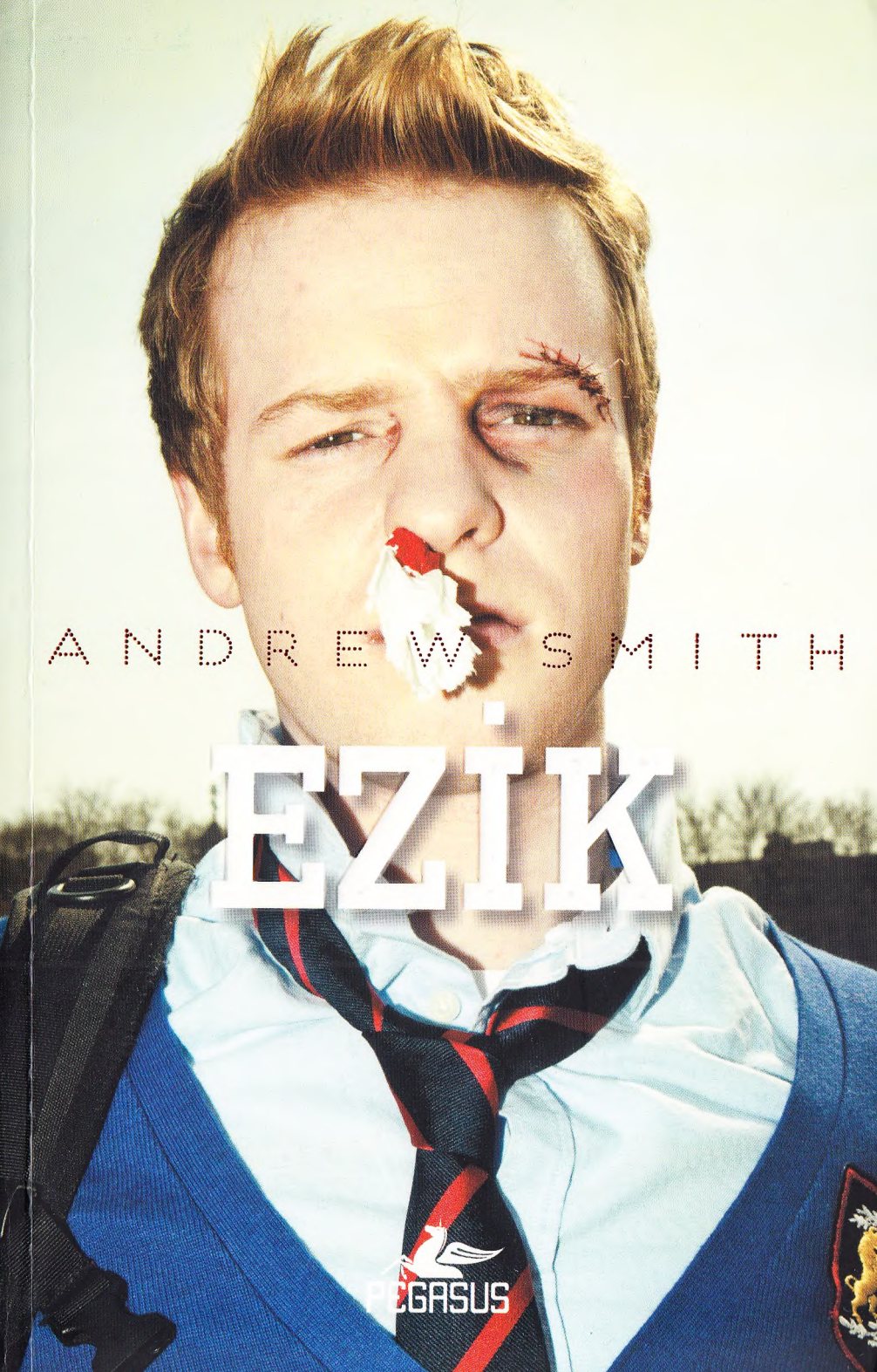


A close-up portrait of a young man with light brown hair, looking directly at the camera. He has a bloody nose with a piece of white tissue stuffed inside, and a bloody laceration on his forehead above his right eye. He is wearing a light blue collared shirt, a dark tie with red diagonal stripes, and a blue V-neck sweater. A black backpack strap is visible on his left shoulder. The background is a bright, slightly out-of-focus outdoor scene.

A N D R E W S M I T H

EZIK

A logo featuring a white Pegasus (winged horse) in profile, facing left, with its wings spread.

PEGASUS

RYAN DEAN WEST'İN HAYATI TAM BİR KARMAŞA.

On dört yaşındaki Ryan Dean, zengin çocukların gittiği yatılı Pine Mountain okulunda üçüncü sınıf öğrencisidir. Haylazların sürüldüğü yurttta, ragbi takımının en ökü z oyuncusuyla aynı odayı paylaşmak zorunda kalmıştır. Ayrıca, kendisini ufak bir çocuk olarak gören en iyi arkadaşı Annie'ye âşıktır.

Okulu, hayatı ve ragbiyi idare etmeye çalışırken kendini birçok seçimle karşı karşıya bulan Ryan, bazı büyük hatalar yapar. Ancak hiçbir şey onu yaşayacaklarına hazırlayamamıştır. Aklının ucundan bile geçmeyen bir şey başına geldiğinde Ryan Dean ne olursa olsun önemli şeylere tutunmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktır...

Ryan'ın çizimleriyle süslenmiş *Ezik* komik, içten, gerçekçi... ve tamamen unutulmaz.

EZİK

Pegasus Yayınları: 1261
Gençlik: 226

Ezik

Andrew Smith
Özgün Adı: Winger

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız & Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2016
ISBN: 978-605-343-758-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Andrew Smith, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANDREW SMITH

EZİK

İngilizceden çeviren:

Akın Gökgezer

PEGASUS YAYINLARI

*Ben köprücük kemiğini kırana kadar
benim için ragbi oynayan
oğlum Trevin Smith'e.*

Artık o da yazıyor.

TEŞEKKÜRLER

RAGBİ OYNAMAK VE RAGBİ OYUNCUSU olmak bir bütündür. Ragbide insanın karakterine yapışan bir şey var. Tanıdığım en harika insanlardan bir kısmı ragbici. Onlar olmasaydı bu kitap benden çıkıp sayfaya dökülmezdi. Davis Russ ve Kyle Alvarez hem sahada hem de saha dışında tanıdığım en cesur ve onurlu insanlar. Kitaptaki en iyi niyetli, en diğerkâm davranışların ilham kaynağı onlardır. Landon Drake Alexander Veis ve Beau Mitchell Donohoe beni o kadar çok güldürmüşlerdir ki bu kitaptaki komik şeyler onları utandırırsa onlardan özür dilerim. Arkadaşım ve meslektaşım Joe Lunievicz bu eseri okuyan ilk “gerçek” kişidir. Ne de olsa o bir ragbici ve ben ragbinin hakkını verdiğime emin olmak zorundaydım. Ve Amy’ye, yani yazar A. S. King’e, delirmemi engellediği için teşekkür ederim. O olmasa muhtemelen aklımı yitirirdim.

Kanat Oyuncusu’nun ekibi bir harikaydı. Editörüm David Gale ile Navah Wolve’ye inançları ve bu hikâyenin yaşam bulması konusundaki kararlılıkları için teşekkür ederim. Ayrıca Sam Bosma’ya inanılmaz ve kitabın ruhuyla uyumlu çizimleri için minnettarım.

Bana katlanan eşim ve çocuklarıma sonsuz sevgi ve minnettarlık besliyorum. Yazmak benim için olduğu kadar onlar için de zordu ve yazmak ragbi kadar zorludur.

crede quod habes, et habes

TUVALET DÜNYASI

İÇİMDEN DUA ETTİM.

Gerçi, kafası klozete girdiğinde insan ancak *içinden* dua edebiliyor.

Duamda, sömestrin henüz başlamamasına özellikle müteşekkirdiğimi belirttim, klozet kar beyazıydı. Suyun kokusu da limon ve ısıtılmış havuz suyu gibi geliyordu.

Ama sonuçta lanet olası bir klozetti bu.

Kafam da içindeydi.

Casey Palmer kafamı bastırıp suratımı mis kokulu suyun içine sokmaya çalışırken Nick Matthews da gorilvari elleriyle ayaklarımı, ailemi Boston'a götüren uçağa ya da yukarıda başka her ne varsa ona doğru kaldırmıştı.

Amerikan futbolu oyuncularından nefret ediyorum.

Yaz boyunca kaldırdığım ağırlıklara da teşekkür ettim elbette ya da en azından o homurtular arasında bunu aklımdan geçirdim. Her ne kadar birer kurşun kalem gibi kırılmak üzere gibi olsalar da, kilitlenmiş dirseklerim suratımı soktuğumun klozetin suyundan on santim yukarıda tutuyordu.

Ardından kendimi kötü hissettim. Casey ve Matthews'un kafamı suya sokup beni sıradan bir okul tuvaletinde boğmayı başardığında, dua esnasında (her ne kadar içimden de olsa) ettiğim küfür yüzünden çaylak yılımın cehenneme dönüşeceğinden emindim.

Aniden, ölüm döşegindeki insanların zihinlerinin nasıl birden açıldığına dair hikâyelerin gerçekten de doğru olduğunu anladım. Lanet olası adını bilemediğim-tuvalet kâğıdı-tutacağıının-üzerindeki-araba-çamurluğu-gibi-duran-parlak-krom parçanın altındaki neredeyse şeffaf, tek katlı ve deliksiz tuvalet kâğıdını gördüm. *Tanrım! Bize layık gördükleri tuvalet kâğıdı bu mu?*

Şimdi düşünüyorum da, bunların hepsi yaklaşık üç saniye içerisinde gerçekleşti.

Evet. Bütün bunlardan önceki yaklaşık beş haftayı pısrıklık karşıtı, içsel tantrik bir mantrayı sürekli tekrarlayarak geçirmiştım. Amacım bu sene kendimi yeniden keşfedeceğime ve insanların görmezden geleceğı küçük bir çocuk olmayacağım konusunda beynimi ikna etmektı. Ya da daha kötüsü klozetlerin ve cılız kollarımın acımasız hayatta kalma deneyleri için kullanılacak kadar dikkat çekmeyeceğime.

Annem ve babam –özellikle babam– etrafımdakilere dikkat etmem konusunda hep üzerime gelirler. Şu anda tepe taklak sevdettiğim klozet dünyasına ait fark ettiğim detayları bilse ne kadar gurur duyacağı düşüncesi birden nefesimi kesti.

Ama sanırım asıl dikkat etmem gereken şey bana ait olan iki numaralı yurt odasının, merdiven boşluğunun yanındaki ikinci kapı olmadığı gerçeğıydi.

Tahminimce esrar sarmanın son aşamasında bulunan (ki Casey ve Nick gibi çocuklar bunu burada yapıyordu çünkü koru onlar için devasa bir esrar partisi mekânı gibiydi) Casey ve Nick'in matematiksel olarak neden altı numaralı olduğuna anlam veremediğim odasına valizim ve sırt çantamla girdiğimde beni sonu kahraman için iyi bitmeyecek bir tragedyadaki Yunan

korosu misali ürkütücü bir şekilde lanet olası odalarına ayak basmamam konusunda uyarmakla kalmadılar, akıllarında klozetleri ve benim havaya dikilmiş ayaklarımı da kapsayan (ayakkabılarımdan teki, peşindeki olası yırtıcılardan kurtulmak için feda edilen bir kertenkele kuyruğu misali ayağımdan fırlamıştı) bir hoş geldin töreni fikri belirdi.

Bu gerçeğe uzun bir cümle oldu, değil mi?

Sanırım arada sırada da olsa yaptığım resim çizme işinde kalsam daha iyi olacak.

Peki. Sonuçta oradaydım, Tepe-taklak Klozet Diyarı'nda. Kollarım pes etmek üzereyken, klozetteki suyun tadının ne kadar kötü olabileceğini merak ettim. Dişlerimi sıkıp kendimi-ikna mantramı tekrarlamaya başladım: "*Crede quod habes, et habes*". Şu anlama geliyordu: Şayet sahip olacağına inanırsan, olursun.

Tam o anda, nefesimi çok uzun süre tutabilme yeteneğine sahip olduğuma inandım.

Bir homurdanma.

Derin bir nefes.

Birtakım kozmik güçler Tepe-taklak Klozet Evreni'nde kusursuz bir şekilde hizalandılar. Belki de yurt binasının bir büyüğü vardı; ya da belki de bu sene bir şeyler *gerçekten* farklı olacaktı çünkü tam da dayanma gücümün sınırlarına geldiğimde, koridordan bir ses duyuldu.

"Bay Palmer! Bay Matthews!"

Beni bıraktılar.

Ayaklarım ve kafam yeniden eski konumlarına döndüler.

Güzel ve limonumsu kokan evren eski haline dönmüş, düzelmişti.

Nick Matthews bir gerzek gibi kıkırdamaya başladı. Gerçi düşünüyorum da o zaten her şeyi gerzek gibi yapıyordu.

“Lanet olsun, gelen Farrow,” diyen Casey oldu.

İkili tuvaletten fırlayıp beni orada yalnız bıraktılar, partinin bittiğini anlamayıp eve ne zaman gidileceğini bilmeyen biri gibiydim.

Ama eve dönmeyecektim.

Yapmam gereken şeyler vardı.

BÖLÜM BİR:
Üst üste binme

giriş

JOEY BANA HİÇBİR ŞEYİN ASLA ESKİSİ gibi olmayacağını söylemişti, her şey genişler ya da sıkışır. Tıpkı nefes alma gibi, ciğerlerini asla aynı havayla dolduramazsın. Duyduğum en zekice şeylerden biriydi bu. Arkadaşlarım arasında beni doğru yolda tutmak için gerçekten çabalayan bir tek o vardı.

Açıkçası, bunun ne kadar zor olduğunu gerçekten biliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

AYNI ANDA SINIF BİRİNCİSİ OLMAK, ON birinci sınıfa başlamak ve bir de 14 yaşına girmekten daha kötüsü düşünülemez. Sömestrenin acı verici bu ilk haftalarıyla başa çıkabilmek için kendime sürekli, en azından 15 yaşında bir lise son sınıf öğrencisi olmaktan daha iyidir diye hatırlatıyordum.

Öyle değil mi?

Benim adım Ryan Dean West.

İlk adım Ryan Dean.

Normalde ilk isimde bir boşluk, iki tane de büyük harfin olabileceği aklınıza gelmez. Ama benimkinde var. Tire yerine boşluk. Çoğu zaman göbek adım hakkında konuşmayı sevmem.

Normalde küfretmem, yazarken ve içimden dua ederken başka. O yüzden peşinen özür dilerim çünkü şimdiden şunu söyleyebilirim ki, Pine Mountain'daki on birinci sınıfta benim ve arkadaşlarımdan başına gelenleri size anlatırken küfür sözlüğündeki her kelimeyi kullanacağım.

PM *zengin çocuklarının* okuludur. Ama burası sadece prestijli bir zengin çocuğu okulu değildir, aynı zamanda yalnız bırakıldıkları ve ihmal edildikleri için başlarını sürekli derde sokan çocukların okuludur. Ebeveynleri bu sırada kongre üyesi, yatırım bankacısı veya profesyonel sporcu olmakla meşguldürler. Biliyorum ki tam da kontrolden çıkmış değildim ama izi sürülemeyecek, bedava aramalar yapabilmek için birinin cep telefonu hattına gizlice girerken yakaladıktan sonra Pine Mountain'dakiler beni en bela-

lıların bulunduğu yatakhane olan Opportunity Hall'a kaydırmayı uygun görmüşlerdi.

Neredeyse okuldan atılacakken, imdadıma notlarım yetişti.

Yine de okulu seviyorum. Tabii bu da sınıf-arkadaşlarından-iki-yaş-küçük-olma olayının üzerine kurulu ve diğer çocukların rahatlıkla hesaplayabildiği eziklik oranını artırıyordu.

Telefon bir öğretmene aitti. Çaldım, ailem çılgına döndü ama sadece on beş dakikalığına. Ayırabilecekleri zaman bu kadardı+. Ama o kadarcık kısa süre içerisinde bile "Sana yakıştıramadık, Ryan Dean" lafını tam kırk yedi defa saydım.

Dürüst olmak gerekirse, tahmini olarak söylüyorum. Çünkü kaç defa söylendiğini saymak, atılan nutkun ortasına kadar aklıma gelmemişti.

Burada cep telefonuna izin yok. Ya da iPod'lara veya bizi "programımız"dan alıkoyacak herhangi bir şeye. PM'deki çocukların çoğu bu disipline ayak uydurmuş durumda ve yine çoğu çocuk her hafta sonu evlerine, bu şeylere dönebiliyor. Dozlarını almak için etraftaki polislerin gitmesini bekleyen keşler gibi.

Buradaki disiplinin neden bu kadar sıkı olduğunu anlayabiliyorum. Burası geleceğin yozlaşmış zenginleri için en iyi okul. Telefon olayına girmemin sebebi de hafta sonu evine dönen Annie'yi aramak istememdi. Yalnızdım ve onun doğum günüydü.

Şimdiden biliyordum ki yatakhanedeki oda arkadaşım Chas Becker olacaktı. Okul ragbi takımında ikinci sıra oyuncusuydu ve son sınıf öğrencisiydi. Ayı gibiydi ve zekâsı da ayı seviyesindeydi. Ondan nefret ediyordum. Bunun aramızdaki yaş farkıyla ya da ragbi takımındaki hücum ve defans oyuncularının arasındaki

geleneksel rekabetle bir ilgisi yoktu. Chas, hiç arkadaşı olmayan bir hıyardı. Lise deryasında rotasını acımasızlık ve tehditle sabitleyip yol almaktaydı. Geçen senenin sonundan bu yana boyum 10 santim uzamış olmasına ve sonunda ama *sonunda* Chas gibi çekişkafalı köpekbalıklarının bulunduğu bir gölette minnacık bir balık gibi gözükmediğimi kendime tekrarlamak hoşuma gitse de, oda arkadaşım rolünü Chas Becker'a vermeleri belki de eve ceset torbası içinde geri gitmemi sağlayacak bir fırsattan daha fazlası değildi.

Chas'le antrenman sırasında hiç konuşmasam da onun takımda olduğunu biliyordum.

Diğer çocuklardan hem yaş hem de boy bakımından daha küçük olabilirim ama yüz metreye kadar olan mesafelerde okuldaki en hızlı koşucuydum. Geçen sezonun sonuna kadar 13 yaşında bir ikinci sınıf öğrencisi olarak en iyi ragbi takımının ilk on beşinde kanat oyuncusuydum.

Kravat ve üniforma zorunluluğunun yanı sıra PM'deki bütün öğrencilerin spor yapması gerekirdi. Koşu çok sıkıcı olduğundan ragbiye geçtim, hem ufak tefek çocuklar bile ragbi oynayabilirdi. Yeterince hızlıysanız ve arada bir size çarpmalarını dert etmiyorsanız tabii.

Chas'ın tepesinin tası atıp da peşime düşerse ondan koşarak kurtulabileceğimi fark etmiştim. Ama şu anda bunları yazarken bile, alt ranzada oturmanın verdiği hissiyatı hatırlayabiliyorum. Küçük odamızda, kapıya korku dolu gözlerle bakarken, eylül ayının ilk pazar günü oda arkadaşımın gelişini bekleyişimin...

Yapmam gereken tek şey on birinci sınıfın ilk yarısını başımı belaya sokmadan atlatmaktı. Ardından erkekler yatakhanesinde,

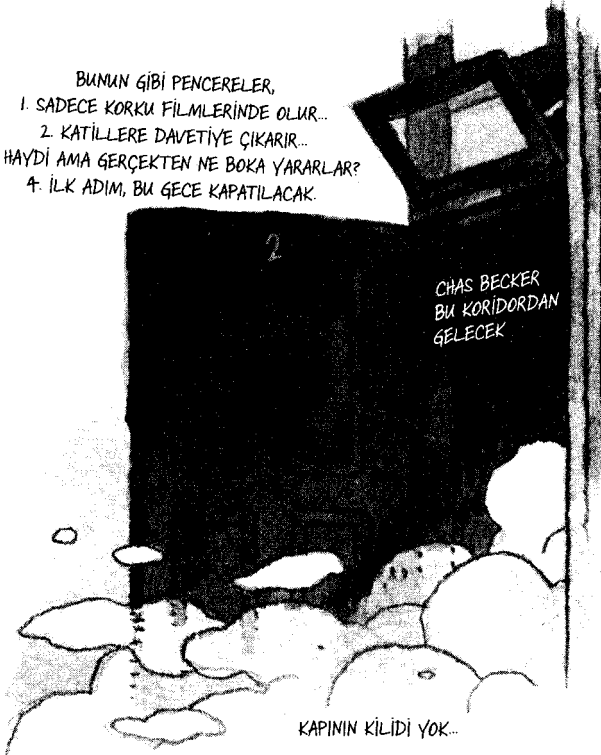
Seanie ve JP'yle paylaştığım odama geri dönmek için başvuru yapabilirdim. Ama başımı belaya sokmamak, benim için tıpkı Chas Becker tarafından öldürülmemek gibi tam zamanlı bir iş olacaktı. Ve daha onu görmeden bile bundan emindim.

İKİNCİ BÖLÜM

O-HALL'DA KİMSE KAPIYI VURMAK zorunda değildi.

Kulpu olmayan kapılar zaten kilitlenmiyordu.

- BUNUN GİBİ PENCERELER,
1. SADECE KORKU FİLMLERİNDE OLUR...
2. KATİLLERE DAVETİYE ÇIKARIR...
3. HAYDİ AMA GERÇEKTEN NE BOKA YARARLAR?
4. İLK ADIM, BU GECE KAPATILACAK.



KAPININ KİLİDİ YOK...

CEHENNEMDEN

KAPININ KULPU YOK

GELEN ODA!

İÇ TARAFTA GİZEMLİ PENCE
İZLERİ VAR

Günümün bir tuvalette baş aşağı başlamasının en büyük nedeni işte buydu.

Kapının gıcırtısını duyduğum anda, bağırsaklarım düğümlenip bir üzüm kadar küçülmüş gibi hissettim.

Gelen O-Hall'un yurt sorumlusu Bay Farrow'du. Faremsi suratını kapıdan içeri uzatıp kalın çerçeveli gözlüğüyle etrafı kolaçan etti. Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle henüz açmadığım bavulumu baktı. İçi ragbi eşyaları dolu spor çantam hemen yanında duruyor, benim için bir bariyer görevi görüyordu. Ranzanın alt katındaki gölgeye gömülmüştüm, bir avcı boy çukurunda saklanıyor gibiydim ve Chas Becker'in içeri girmesini bekliyordum.

"Ryan Dean," dedi Farrow, "ders programını almadan önce eşyalarını boşaltman lazım ama korkarım bunun için acele etmen gerekecek."

Farrow'un arkasına, karanlık koridora göz gezdirdim, yalnız olup olmadığını anlamak istiyordum.

Ayakkabımın teki hâlâ kayıptı.

"Öğleden sonra halledebilirim, Bay Farrow," dedim. "Ya da belki akşam yemeğinden sonra."

İleri doğru eğildim ve ellerimi bavulumun üstüne koydum. "Kayıt görevlisine gitmeli miyim?"

"Henüz değil." Bay Farrow elindeki program dosyasına baktı. "Randevun 13.15'te. Daha vaktin var."

Arkasında bir gölgenin kımıldadığını gördüm.

"İzninizle, Bay Farrow."

Ve Chas Becker gelmişti. Kapıyı açıp Bay Farrow'un yanından sıkışarak geçti. Sağlık ekiplerinin taşıdığı ceset torbalarını

EZİK

andıran iki spor çantasını büyük bir gürültüyle odanın ortasında yere bıraktı.

Hemen ardından Chas beni fark etti, suratındaki o şaşkın ifadeyi görebiliyordum.

“*Kanat Oyuncusu*’yla mı kalacağım?” Dönüp Farrow’a baktı, yanlış yere gelmiş gibi bir tavır takınmıştı. Ardından yine bana döndü. “Kanat Oyuncusu nasıl oldu da kendini O-Hall’da buldu?”

Buna cevap vermeli miydim, emin değildim. Chas’ın benim gerçek ismimi bildiğinden de emin olamıyordum, çünkü takımdaykenlerin çoğu bana Kanat Oyuncusu ya da kısaca On Bir diyordu (forma numaram). Bir vuruşu kaçırdığımdaysa Tavuk Kanadı ya da poponun kaba versiyonu olarak biliniyordum.

Farrow’a baktım, benim bir şey dememi bekliyormuş gibi omuz silkti. Ah, ayrıca, spor zorunluluğunun, cep telefonu yasağının, kravat ve üniformaların yanında PM’de gerçeği söylemekle ilgili çok önemli prensipler vardı, özellikle de Bay Farrow gibi Gerçek Polislerinin karşısında.

“Bir öğretmenin,” dedim yutkunarak, “cep telefonunu çaldım.”

“Kanat Oyuncusu bir hırsız mı?” Chas gülümsedi. “Amma da havalı. Yoksa salakça mı? Tam karar veremedim.”

Utanmıştım. Bavulun üzerinde duran ellerime baktım.

1.90’lık boyu ve Mohawk kesimi saçlarıyla Chas, yatağa doğru bir adım attı. Karşımda bir ağaç gibi dikiliyordu. “Ama benim yatağımdasın, Kanat Oyuncusu. Asla benim yatağıma oturma. Üst kat senin.”

“Tamam.”

Pine Mountain'ın ilk-gelen-kapar geleneğini tartışacak değildim. Neyse, birden bana vuracak sanmıştım ama bu kaynaşma anma Bay Farrow'un tanıklık etmesine seviniyordum. Okulu her zaman sevmiş olsam da, bu okul-yılının-başlamasından-bir-önceki-pazar olayının Chas Becker'ın eklenmesiyle ne kadar boktan bir hal aldığını fark ettim. Bir o, bir de şu tuvalet meselesi vardı tabii.

Bay Farrow boğazını temizleyip faremsi sesiyle, “Şu saç stilini değiştirmen gerek, Chas,” dedi.

PM'de disiplin dışı ve alışlagelmedik hiçbir şeye anlayış gösterilmezdi. Sakal ve bıyık tıraşına bile. Tabii bu konuda benim endişelenmemi gerektirecek bir durum yoktu. PM'de bu durum yüzünden başı neredeyse belaya giren kızlar bile görmüslüğüm vardı. Ama benim kırpmam gereken tek şey cebir sınavındaki notum olmuştu ki çan eğrisi çok yükselmesin.

“Programlar dağıtıldıktan sonra keserim,” dedi Chas.

“Öncesinde yapman lazım,” diye cevap verdi Farrow. “Bildiğin gibi kimlik fotoğrafları bugün çekiliyor ve fotoğrafta bu şekilde çıkamazsın,” diye açıkladı.

Chas'in geri adım atmasını bekledim, ardından ayağa kalktım. Kafamı yeni yatağımın metal çerçevesine hafiften çarptım.

Kafamı ovarken, Chas'in aslında Bay Farrow'un gitmesini beklediğini düşündüm. Böylece yeni yerim olarak zemini seçebilecekti.

“Yoksa yatağa girerken de mi ragbi başlığı takman lazım?” Bu başlıkları bazı oyuncular kafalarını korumak için takardı. Ama kanat oyuncularının ihtiyacı yoktu, aslen kulağının kopmasına engel olurdu. Bu yüzden Chas gibi ikinci sıra oyuncuları her zaman takmak *zorundaydı*. İçeri girdiğinde çantasının üst kıs-

EZİK

mında bir tane olduğunu görmüştüm. Ona gerçekten güzel bir cevap vermek istiyordum. Böylece Farrow benim on birinci sınıf versiyonumu görebilecekti. Ama kafam o kadar acıyordu aklıma hiçbir şey gelmedi.



Chas Becker'dan nefret ediyordum.

Odadaki her masanın kendisine ait bir iskemlesi vardı. Ama herhangi birine oturmamam gerektiğini çok iyi biliyordum çünkü Chas Becker onu da sahiplenecekti. El yordamıyla üst ranzaya çıkmaya çalışırken, gecenin bir yarısı tualete gitmem gerekirse ne yapacağımı merak ettim. Zihnimde Ryan Dean West'in Enerji İçeceği Şişesinden Pisuarı tasarımını yaparken Farrow dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Chas ile baş başa kalmıştık.

Tamamen eğlence.

Kaynaşma zamanı.

İçinde dolaştığım 72 kiloluk et yığını acaba ne kadar kan içeriyor diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Dürüst olmam gerekirse sadece 64 kiloydum.

Evet... ben sıska bir eziğim.

O sabah okula vardığımızda en iyi arkadaşım Annie ile konuşmuştum. Annie Altman da Pine Mountain'a kaydolmuştu çünkü böyle *tercih etmişti*. Ona akıl sır ermiyordu.

Annie Altman da on birinci sınıftaydı, bu da benden iki yaş büyük olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden insanların aklına ikimizin arasında düzeyli bir arkadaşlıktan başka bir şey olabileceği gelmezdi. Her ne kadar ben de onu “fettan çocuk bakıcısı” cinsinden çekici buluyor olsam da durum buydu. Ama şundan emindim: Söz konusu Annie Altman olduğunda, PM’de geçireceği tüm zaman boyunca en sevdiği evcil hayvanının yedeğinden başka bir şey değildim ki o da muhtemelen kırmızı kulaklı su kaplumbağası falandı. En azından bazı hafta sonları evine gidip gerçekten sevdiği hayvanıyla vakit geçirebilecekti.

Umarım buna alışabilirdi çünkü on dört yaşındaki erkeklerle on altı yaşındaki kızlar arasında bir şey olması söz konusu değildi; boyum yazın uzamış olsa, görünüşüm ve sesim artık küçük bir çocuğunki gibi olmasa bile.

Annie benim hakkımdaki her şeyi bilse bile.

Tabii ki ona tuvalet olayını anlatmadım.

Her neyse, Annie bana bunun benim için yaptın-yaptın-yapamadın-battın senesi olduğunu söyledi ve O-Hall’da hayatta kalacaksam ki bu, hapisshanedede hayatta kalmakla aynı şeydi, bunların hepsini sineye çekecektim.

Diğerlerinin saygısını kazanmak ve Ryan Dean West'e buluşturulmasını öğretmek için burayı sineye çekmem gerektiğini söylediğinde nefesimin kesildiğini hissetmiştim.

Bana bu stratejiyi hapisshanede öldürülen adamlarla ilgili bir belgesel izleyerek öğrendiğini söylemişti.

Sonuçta Chas'le baş başa kalmıştım. Gözlerimi kapayıp rahatlamaya çalıştım. Son nefesimi alıp almadığımı merak ediyordum. Belki Chas Becker'a karşı gelerek yeni bir insan olacaktım.

Ya da öyle bir şey işte.

Odamızda ışık yanmıyordu. *Bu kötü oldu*, diye düşündüm. İnsanlar başka insanlara, hiç ışık olmayan yerlerde korkunç şeyler yapmaktan hoşlanırdı, gündüz vakti bile.

Psikopatların dile gelemeyen evrensel lisanında, kapalı duran bir elektrik düğmesi işaret levhalarındaki sembollerden biri gibidir; uzun bir çöp adam, sıksa bir çöp adamı boğazlarken.

Chas'ın Mohawk tarzı kesilmiş saçlarının bana doğru dönmüş olduğunu görebiliyordum. Gözlerinin beyazı doğrudan bana, yatakta oturduğum yere dikilmişti.

Chas çantalarını boşaltmaya, katlı eşyalarını paylaştığımız dolaptaki raflara yerleştirmeye başladı.

"Hiç paran var mı?" diye sordu.

Tanrım, şimdiden haraç almaya başladı, diye düşündüm. Annie'nin bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım, aklıma gelen Latince olmayan, en sert ve hakkını-kendin-koruyacaksın cinsinden şey "Neden?" demek oldu.

Chas çantalarını katlayıp yatağın altına itti. Döndüğünde, resmen nefesini hissedebiliyordum. İki elini birden yatağımın

kenarına koydu. O an kendimi bir tuzlu su timsahının gözlerinin içine bakan muhabbet kuşu gibi hissettim ama sert ve kendi hakkını kendi arayan cinsten bir muhabbet kuşu.

“Işıklar kapandıktan sonra birkaç kişi buraya poker oynamaya gelecek. Nedeni bu. Pazarları hep poker oynarız. Poker oynamayı biliyor musun?”

“Varım.”

O an boğulma mı yoksa bilincimi yitirme güdüsü mü ağır bastı bilemiyorum ama Pine Mountain'daki ders yılında belki de beni öldürmeden önce on birinci sınıfı bana zindan edecek biricik kişi ile etrafta hiçbir tanık olmadan geçirdiğim ilk karşılaşmadan sağ çıkmıştım.



BU BENİM -

KANAT OYUNCUSU

ÇİZMEYİ SEVERİM.

BU KARİKATÜRÜ ÇİZEN ELİ DE ÇİZEBİLİRİM
AMA BU BİRAZ META-ÇİZİM OLUR.

ASLINA BAKARSANIZ BU RESMİ 106. SAYFAYI
YAZARKEN ÇİZDİM, BÖYLECE BU HİKÂYESİNİN
BAŞINDA BU KARİKATÜRÜ ÇİZEN, SAYFA
104'DEKİ RYAN'I ÇİZEBİLECEKTİM.

BAKIN, HERKES ÇİZERİN DAHA İLK KAREYİ
ÇİZMEDEN HİKÂYESİNİN SONUNU BİLDİĞİNİ
BİLİR.

AYNEN ŞU ANDA, BENİM SİZE BEN,
ARKADAŞLARIM VE PM'DEKİ İLK SENEM
HAKKINDAKİ HİKÂYİYİ ANLATIRKEN
BİLDİĞİM GİBİ.

AMA BİRAZ SABRETMENİZ
GEREKECEK.

AH, BU ARADA
SAKIN 113. SAYFAYA
ATLAMAYIN.
ORASI KORKUTUCU
BÖLÜM.

RDW

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHAS SAÇINI KESTİRDİKTEN SONRA, gömleklerimizi giyip, kravatlarımızı takıp, ders programlarımızı alıp kimlik kartlarımız için resim çektiirmek üzere öğrenci işlerinin yolunu tuttuk. Gerçi oraya birlikte yürümemiştik.

Eski oda arkadaşlarım Seanie ve JP'yi gördüm. Resim sırasında bekliyorlardı. Eski dostlarımı görmek hem iyi geldi hem de biraz üzdü. Onlarla aynı odayı paylaşmayı özlüyordum. PM'deki ilk iki yılımda üçümüz aynı odada kalmıştık.

Sıradan erkekler yurdundaki odalar büyük ve konforlu olurdu. Oda başına üç ya da dört kişi düşerdi. O-Hall'un metal ranzalı hücrelerine hiç benzemezdi.

Seanie ve JP de ragbi oynuyordu. Birlikte takılır ve çok iyi anlaşırdık çünkü onlar da forvet değildi. Seanie pasördü. Gerçekten uzun ve sıska olmasına rağmen çok iyi pas atar ve kusursuz elleri vardı; JP defans oynardı. Bu mevkide genelde en zinde ve kendine en güvenenler olurdu. Tabii bir de acıya en çok dayanabilenler. Bu sene ikisi de lise takımına yükselecekti çünkü geçen seneki oyuncuların neredeyse yarısı mezun oluyordu.

Ragbinin olmazsa olmaz geleneklerinden biri de takımdaki herkesin şarkı söylemesi ve bir de lakabının olmasıydı. Bunlar bilinçli olarak seçilmezdi ya da üzerine düşünülmezdi. Tıpkı somon balıklarının akıntının tersine yüzmesi, evrenin genişlemesi... daralması... ya da her ne yapıyorsa onun gibi işte. En sonunda

birileri sana bir lakapla seslenmeye başladığı zaman, üstüne yapışıp kalıyordu.

Sonsuza dek.

Yani bu hayatta başıma ne gelirse gelsin, takımdaki diğer oyuncular için benim adım sonsuza kadar kanat oyuncusu olacaktı.

JP'nin lakabı Sartre'dı. Gerçek adı John-Paul'dü, bu yüzden ona Sartre diye seslenmeye başlamıştım. Takımdaki diğerleri ne demek olduğu tam anlamasalar da, çok zeki olduğumdan Fransızca ultrasapkın bir şey bulduğumu sandıkları için bu isim onun üzerine yapışıp kalmıştı ki ben de öyle düşünmelerini istemiştim. Seanie şanslıydı. En zararsız lakap onunkiydi. Gerçek adı Sean'dı.

Chas Becker'inki Betch'ti. Tahmin edileceği üzere "Becker"ın kısaltması ile birçok kişinin onun suratına söyleyemeyeceği bir şeyin birleşimi idi.

Takımdaki oyuncuların kafasına bir kere işledi mi tartışmaya gerek kalmıyordu. Sadece boş verip gülümsüyordunuz.

"Kanat Oyuncusu hâlâ hayatta," dedi Seanie benle el sıkışırken.

"Tanrım, Seanie. Nasıl gidiyor, neler yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Okul kapandığından beri iki buçuk ay boyunca video oyunu oynadım. Hazirandan beri ilk defa bugün gün yüzü gördüm. O kadar aydınlık ki galiba nöbet geçireceğim."

Seanie tam bir *geek* olduğundan, söylediğine kelimesi kelimesine inanmıştım.

"Odamıza yeni birini koymadılar henüz," dedi JP. "Belki bizim oraya geri döneceğine dair bir işarettir bu. O-Hall'da işler nasıl gidiyor?"

Tuvaletler güzel kokuyor, diyecektim az kalsın.

Ama demedim.

“Betch ile aynı ranzayı paylaşıyorum.”

Arkadaşlarımın suratlarında acı dolu bir ifade belirdi.

“Seni, dallamanın teki haline getirecek,” dedi JP.

“Ya da öldürecek,” diye ekledi Seanie. “O bok çukurundan kurtulamayacaksın.”

Fotoğrafçının odasının patlayan flaşlarına doğru bir adım ilerledik. Hepimizin elinde o seneki ders programlarımız vardı. Fotoğraf çektiirdikten sonra, günün geri kalanında yazdan kalan son anlarımızın yasını tutmak için serbest olacaktık.

“Aslına bakarsanız iyi bir şeyler yaptı, yani kendince,” dedim. “Bu gece ışıklar söndükten sonra arkadaşlarıyla poker oynamaya çağırdı.”

“Bu senenin sonunda seni bir sürü belaya bulaştırmış olacak,” dedi JP.

Seanie hemen ekledi: “İlk on beş kişilik kadrodakileri niye O-Hall’a gönderiyorlar sanıyorsun? Ayrıca herkes o oyunları bilir. *Sonucuna* dikkat etmelisin.”

Sonuç dedikleri şey oyunu ilk kaybeden kişiye verdikleri cezalardı. Zararsız ve utanç verici şeyler olurdu genelde, bir keresinde Joey Cosentino’yu gecenin bir yarısında ragbi sahasında çırlıçıplak koşturmuşlar, ardından odasına gizlice geri döndüğünde tekrar koşturmuşlardı çünkü saat yönünün tersine koşmuştu. Takım buna asla izin veremezdi: Bir keresinde de Kevin Cantrell’i donuyla Pine Mountain Gölü’nde yüzdürmüşlerdi (yine gecenin bir yarısı). Bütün sonuçlar gecenin bir yarısı gerçekleştirilmeliydi, ışıklar söndükten sonra poker oynamak bile başlarını ciddi belaya

sokardı. Cezanın çekilmesi esnasında okuldan birine yakalanmak durumu daha da kötü yaptı.

Neyse, ben kendimi iyi bir poker oyuncusu olarak görüyordum, o yüzden sonucu çok da önemsememiştim. Sıkıntı yoktu.

Fotoğraflarımız çekildikten sonra, kimyasal kokular saçan kaplamalarıyla yeni kimliklerimizi alıp tatil anılarımızı akşam yemeğinde konuşmak üzere dağıldık. JP ve Seanie bavullarını boşaltmaya gittiler. Üzgündüm, eskiden benim de yaşadığım yatakhane de başlayacak yeni öğretim yılından dolayı onları kıskanıyordum.

Tek başıma yürümeye başladım. Bu sene güçsüz, küçük ve üzgün olmayacağım diye kendime sözler vermişken aynen öyle hissediyordum. Gölün kenarında, bir zamanlar kampustaki tek yerleşim olan O-Hall'a yönelen, Ansel Adams fotoğraflarından çıkmış gibi görünen dar patikadan yürüyordum.

"Hey! West! Her şeyi halledebildin mi?"

Annie patikadan koşarak yaklaşıyordu.

Bana *West* derdi. Sanırım böylesi de hoşuma gidiyordu. Başka kimse bana *West* demezdi.

Durup arkama döndüm. Nefesimi tuttum. Böylece Annie Altman'ın bana doğru gelişinin tüm etkisini hissedebilecektim. Sanki bir filmdeymişiz ve benden ona sarılmamı isteyecekmiş gibi.

Kimlik kartımı ve ders programımı cevap verircesine kaldırdım.

"Nasıl gitti? Chas'le sabahın?"

"Yara almadım," dedim. "Boşuna korkmuşum. Bana kibar davrandı sayılır, biraz saldırgan bir kibarlık olsa da."

“Muhtemelen Megan’la sevişeceği zaman yarım saatliğine ortadan kaybolmanı isteyebilmek için yatırım yapıyordu,” dedi Annie.

Megan Renshaw, Chas’ın kız arkadaşıydı.

Ateşli bir hatundu.

“Ya da paramın peşindedir. Bu gece poker oynayacağız.”

Annie Altman’ın sesi azarlayan bir ton aldı. Şunu itiraf etmem gerekiyor ki, Annie’nin içinde olduğu fantezilerim var. Ve azarlayan ses tonunun. “Daha hiçbir derse girmeden, şimdiden başını belaya sokabileceğin birtakım saçmalıkların peşindesin.”

O-Hall’a doğru yürümeye başladık.

“Evet, biliyorum.”

Gırtlığıma yapışan kuru ve tüylü bir tenis topu varmış gibi yutkunmaya çalıştım.

Annie’nin üzerimdeki etkisi böyleydi.

Özellikle de *azarlayan* ses tonunu kullandığında.

Ayaklarıma bakarak yürüdüm.

Burası aslında güzel bir yerdi, özellikle de Annie yanımda yürürken. Gölün uzunluğu yaklaşık 2,5 kilometre, genişliği ise 800 metre kadar vardı. Etrafındaki bir dev ordusu gibi duran uzun çam ağaçları bizi çevreleyen dağlara kadar çıkıyordu.

Annie tabii ki kızlar yurdunda kalıyordu. Yurt binası, diğer binalardan uzak kalan O-Hall’un göle göre karşı tarafındaydı. Yemekhanenin, dersliklerin ve ofis binalarının, spor kompleksinin ve erkekler yurdunun yakınındaydı.

O-Hall’un en üst katı erkeklere, giriş katı ise kızlara ayrılmıştı. Ama kızlar her zaman kızdı ve bu yüzden orada kalan birine bir

EZİK

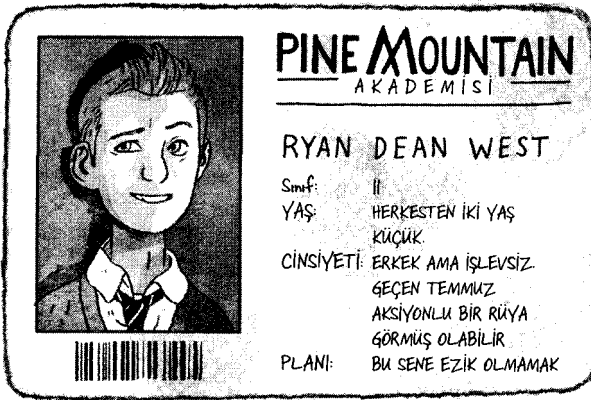
türlü rastlayamazdınız. Şu anda tertemiz ve boştu, Bayan Singer hariç kimsecikler yoktu. Kızların yurt sorumlusuydu. Mumyaya benzeyen yaşlı bir kadındı.

“Bu sene hangi dersleri aldın, West?”

Annie ile birlikte göle bakan demir banklardan birine oturup ders programlarımızı değiş tokuş ettik. Kimlik kartına baktım. Fotoğrafi öyle bir ılık saçıyordu ki neredeyse gözlerim yanacaktı. Kapalı ağzında belli belirsiz, tipik bir Annie gülümsemesi vardı, sanki fotoğrafçı hakkında çok utanç verici bir şeyler biliyormuş gibiydi. Ama bir yandan kendinden emin de gözüküyordu. Koyu mavi gözleri kusursuz gözükken kaşlarıyla karşısına bakıyordu. Saçları alnına düşüyordu. Ruj ya da başka makyaj malzemesi kullanıp kullanmadığını hiç kestiremiyordum; teni ve dudakları her zaman kusursuz ve Annie-vari gözükürdü.

“West. Kimliğime bakıyorsun. Ders programı altta.”

“Ah, pardon. Güzel fotoğrafmış.”



Kimlik kartımı eline aldı. İşte oradaydım, PVC kaplamanın gerisinden bakıyordum. Boynumda kravatımla, komik kulaklarım, yarı açık ağzımdaki pek de gülümsemeye benzemeyen ifadem, kısa ve yamuk kesim sarı saçlarım arasında neredeyse kaybolmuş gibiydim. O soluk tenimde tek bir tüy bile çıkmayacakmış gibi görünüyordu.

“O-oh,” dedi Annie. “Ne kadar yakışıklı bir çocuk.”

Tamam, dürüst olacağım. Sanırım, “ufak bir çocuk” dedi. Ama o kadar travmatik bir durumdu ki sanırım bunu aklımdan silmiş olabilirim.

Kasığımın bir tekme indirse daha iyiydi.

Ne kadar da eziğim.

İki tane beden eğitimi dersim vardı. Sabah kondisyon antrenmanı, gün sonunda da takımla çalışma. Ama Annie ile en azından bir ortak dersimiz vardı. Tam öğle arasından önce Amerikan edebiyatı. Annie’nin sporları güz zamanı kır koşusu, ilkbaharda ise pist koşusuydu. Ragbi sezonu kasımda başlayıp mayısta bittiği için, takımda oynamak tam bir senelik bağlılık gerektirirdi.

“Harika. Birlikte edebiyat dersine gireceğiz,” dedim. “Ben gitsem iyi olacak.”

Aniden ayağa fırladım ve Annie’nin eşyalarını geri verdim.

“Bir şeye mi kızdın, West?”

“Hayır. Gidip eşyalarımı yerleştirmem lazım. Yoksa Farrow başımın etini yer. Bilirsin, O-Hall işte,” diye bir yalan uydurdum.

“Sen iyiyim diyorsan,” dedi. Ayağa kalktı.

“Evet.”

EZİK

Ders programımı ve kimlik kartımı alıp yeni yuvama doğru yola koyuldum.

“Baksana,” dedi, “yemekten önce arazide koşuya çıkacağım. Sen de gelmek ister misin?”

“Gelemem,” dedim.

Ve arkamı dönmeden O-Hall’un kapısına doğru yollandım.

Ufak çocuk.

Ne saçmalık ama.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EŞYALARIMI BOŞALTMAM YAKLAŞIK BEŞ dakikamı aldı. Hepsi bu kadar. Hiçbir şeyim yoktu ki. Tabii Chas ortalıkta yoktu. Ya arkadaşlarıyla zevzeklik peşindeydi ya da Megan Renshaw'la işi pişirmeye çalışıyordu ki Megan'ı karşı koyulmaz şekilde seksi buluyordum ama olgun ve Annie tarzı bir seksilik değildi bu; daha çok tehditkâr ve korkunç bir kadın-bir-polis-beni-Bostanda-tutukladı tarzı bir çekicilikti. Ama yine de ateşliydi. Ve evet, 12 yaşında Boston'da gerçekten tutuklanmışım. Aileme beni Pine Mountain'a yazdırma ilhamı veren de bu olay olmuştu.

Sorduğunuzu duyar gibiyim, o yüzden hemen söyleyeyim: Boston'daki T hattının trenlerinden birini kaçırıp sürmeyi deneme suçundan.

On iki yaşındaydım.

Erkek çocuklar trenleri sever.

Tekrar eşyaları boşaltmaya dönelim.

Chas alt rafları açık bırakmıştı. Okul ceketimi, kazağımı ve çamaşırhane gününden bir diğerine beni idare edecek pantolonlarımı ve gömleklerimi askıya geçirdim. Bunları da hallettikten sonra artık yalnızdım. Camdan göle doğru baktım. Odanın karanlığında iskemlede oturdum. Gerçi ona oturmak için iznim var mıydı onu bile bilmiyordum.

İç geçirdim.

Annem ve babam beni o sabah çantalarım, bir miktar para, farklı ağızlardan çıkan aynı uyarılarla okula bırakmıştı. Uyarılar

daha çok davranışlarım, artık bir “genç adam” olduğum için benden beklentileri ve cumartesi günleri her zamanki saatte onları aramamla ilgiliydi.

Kiraladıkları aracın içinden çıkmamışlardı bile; yılın don görmeyen aylarında yaşadığım Boston’a olan uçuşlarını yakalamak için hızla havaalanının yolunu tutmuşlardı.

Annie’yi gölün çevresindeki patikada koşarken görünce, bir anda üzerimdekileri çıkarıp koşu kıyafetlerimi giydim. Bir az önce düzenlediğim alt raflara dalıp koşu ayakkabılarımı aradım. Suratımı asarak ve kendimi yalnız hissederek o kadar çok vakit geçirmiştim ki kendime verdiğim sözü bile unutmuştum; bu sene kendimi yeni baştan keşfedecek ve itilip kakılmayacaktım. Çıkarken kapıyı ardına kadar açık bıraktım. Annie Altman’a yetişebilmek için arkamda bıraktığım kıyafet ve ayakkabı dağınıklığı dışarıdan kolaylıkla görülebiliyordu.

Nereye gittiğini biliyordum, aynı yoldan birçok kez birlikte koşmuştuk. Yol gölün kuzeyine doğru kıvrılıyor, zikzaklar çizerek ormanın içinden geçiyor ve zirveye ulaşıyordu. Akbaba Yuvası denilen yere vardığınızda her yeri görebiliyordunuz; okulun inşa edildiği vadi bir tarafınızda kalırken diğer tarafınızda Büyük Okyanus yer alıyordu.

Ayakkabılarımı giyip dışarı fırladığım anda Annie’nin 800 metre kadar önümde olacağını tahmin ediyordum. Koşarken bir yandan da Annie tepeden inerken benimle karşılaştığında ona söyleyeceğim masumane yalanları düşünmeye başladım. Bana ilk sorduğunda tabii ki onunla koşmak istiyordum, Ryan-Dean’i kasıklarından-tekmeleysin anını yaşamamış olsak belki şu anda

onun yanında koşuyor olurdum. Bir yandan çok doğal bir şekilde aklımıza ne geliyorsa onlar hakkında sohbet ediyor olurduk.

Yol, gölün kenarından ayrılıp ormanın en sık bölümlerine ilerliyordu. Geçen sene oduncuların yaptığı açıklıkta, Annie ve o zamanki oda arkadaşlarımla taşlardan bir halka yapmıştık. Adına da Stonehenge demiştik.

Ayakkabımdaki küçük dalları silkelemek için orada durakladım.

Halkanın dışında kalan eğreltiotları fazlasıyla boy atmış olsa da, anıtımız hâlâ dimdik ayakta duruyordu. Çorap ya da tişört giymemiştim. Üzerimde sadece şortum vardı. Annie'nin O-Hall'un önünden geçtiğini görünce acele etmişim. Ayak bileklerim toz ve terden dolayı iyice kirlenmişti. Bunaltıcı bir sıcak vardı. Annie'nin ayak izlerini takip ettiğim zikzak yola girdiğimde üzerimden ter damlıyordu.

Her neyse, belki de yaz boyunca ağırlık çalıştığımı fark ederdi. Boyumun uzadığını ve artık bir *ufak çocuk* olmadığını da.

Ya, tabii.

Zirveye ulaşmadan hemen önce, ağaçlar yerini çalılıklara ve otlara bıraktı. Patika dağa doğru kıvrılarak devam ediyordu. Annie dönüp bana doğru yaklaşırken ben de neredeyse zirveye ulaşmak üzereydim. Onu korkuttuğum belliydi; orada başka bir koşucuya rastlayacağını tahmin etmiyordu. Beni gördüğünde kasıldı ve donup kaldı ancak benim geldiğimi anlayınca omuzlarının rahatladığını gördüm.

Başımı öne eğip koşmaya devam ettim ve tam yanına geldiğimde durdum.

“Bugün koşmayacaksın sanıyordum,” dedi.

“İşim erken bitti. Biraz enerjim kalmıştı. Senin buraya kadar geleceğini düşünmemiştim.” Aslında bu bir yalan sayılmazdı. “Pardon.”

“Ah, sorun değil,” dedi. Ardından koşmaya başladı. Tepeden aşağı iniyordu, bensiz.

“Görüşürüz, West.”

“Hey, bekle!”

Yolun az ilerisinde durdu.

“En tepeye gittin mi?”

Bana *e herhalde* bakışını atarken elleri de belindeydi.

“Peki, okyanusu görebildin mi?”

“Evet, bugün hava çok açık.”

“Tekrar çıkmak ister misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi çok doğal bir şekilde. Sanki ilkokul korosunda şarkı söylüyormuş gibiydi. Hiçbir şey umurunda değildi. Her zaman böyle bir hali vardı. “Ben geri dönüyorum.”

Seçeneklerimi hızla gözden geçirdim. Şayet orada durup geri dönersem ve peşinden gidersem acınası ve pısırik biri gibi görünürdüm. Sonuçta bana daha bu sabah, yeni okul yılında çok daha dayanıklı olmam gerektiğini söyleyen kendisiydi. Aynı şeyi ben de kendime söylemişim. Gerçi *ufak çocuktan* başka bir şeye (daha az önemsiz bir şeye) değişimi nasıl becereceğim hakkında birtakım şüphelerim vardı. Tabii “daha az önemsiz” tabirinin edebi bir kara delik yaratmayan anahtar terim olduğunu kabul edersek. B planı, deli gibi tepeye kadar koşmayı, okyanusu görebildim diyecek kadar orada durmayı, ardından Annie, Stonehenge’e varmadan peşinden yarırmayı içeriyordu. Evet, bu işe yarayabilirdi ama sıkı koşmam

gerekiyordu. Annie çok iyi bir koşucuydu. Ve içimden bir ses onu yakalamama izin vermeyeceğini söylüyordu.

Akbaba Yuvası'ndan olabildiğince hızlı bir şekilde yola çıktım. Bacaklarım yanıyordu ama onunla durumu bir şekilde eşitlemeliydim. Yazın son gününden ve *ufak çocuk* egomdan geri kalan son kırıntıları kurtarmalıydim.

Oldu işte.

Tepeye ulaştım. Başım dönüyordu ve terden sıırıslıktımdım. Saçım kafama yapışmıştı. Elimi saçlarımdan geçirdiğimde üzerime serinletici damlalar yağdı. Kollarımı kaldırıp esintinin sızlayan kaburgalarımı ve koltuk altlarımı serinletişini hissettim. Aşağıda kalan okula baktım. Siyah bir şerit gibi uzanan göl, ağaçların yeşilliğini bir bıçak gibi yarıyordu. Diğer tarafa döndüğümde gökyüzünün grisinin okyanusla birleştiği ufuk çizgisini gördüm.

Oldu işte, okyanusu gördüm. Geldiğim yoldan aşağı, Annie'nin peşinden koşmaya başladım.

Taşlara takılıp üç defa düşme tehlikesi atlattım. Zikzak yolun son köşesine geldiğimde, yol önümde düzleşip ormana doğru ilerlerken Annie'yi gördüm.

Bir yanım geride kalıp onu seyretmek, kollarının ve bacaklarının yumuşak hareketleri, saçının bir sarkaç gibi bir omuzundan diğerine salınmasını görmek istiyordu. Annie, şu hiç terlemeyen kızlardandı. Annie Altman'la ilgili her şey kusursuzdu.

Çamların arasındaki gölgeler soğuk ve tazeleyiciydi. Orada hava yaz ve özgürlük gibi kokuyordu. Hiçbir zaman eve gitmek zorunda kalmamanın kokusu.

“Hey!” diye seslendim.

Bronzlaşmış omzundan arkasına doğru baktı, çenesine gelen saçını düzeltti. Gülümseyip gülümsemediğinden emin değildim ama onu yakalayabilmem için biraz yavaşladı.

“Sana yetişmek ne kadar zor,” dedim nefes nefese.

“En tepeye çıktın mı?”

“Evet, muazzamdı.” Biraz daha yavaşladık. “Baksana Annie, seninle koşmadığım için özür dilerim. Biraz sinirliydim sanırım.”

“Biliyorum,” dedi. “Belli olmuyor mu sanıyorsun?”

“Önemli bir şey değil.” Ve kocaman bir palavra salladım. “O-Hall da olduğum için biraz kızgıyım. Arkadaşlarımdan uzak kaldım.”

Göz göze geldik. Tıpkı kimlik kartındaki fotoğraftaki gibi bakıyordu, sanki gerçeğin farkındaydı.

“Bu sene ne yapacağımızı biliyorsun, değil mi?” dedi Annie ve kalbim bir anda buz kesti. Çünkü korkunç bir şeyler söylemesinden korkuyordum. “Sana bir kız arkadaş bulacağım.”

Koşmayı bıraktım. Annie üç adım daha attı ve o da durdu ama konuşmaya devam ediyordu. “Okula yeni başlayan kızlar seninle birlikte olmak için neler vermezler? Düşünsene, aynı dünyaların insanısınız: Aynı yaştasınız, üstüne üstlük sen bir üst sınıftasın ve ragbi oynuyorsun. Dert etme, West. Sana en iyisini bulacağız.”

“Ya kız arkadaş istemiyorsam?” dedim.

Sırıttı. “*Erkek arkadaş* mı istiyorsun?”

Benimle dalga geçtiğini biliyordum, yoldan ayrılıp ağaçlara doğru ilerledim.

Peşimden geldiğini duydum. “Haydi West. Hiç-espri-kaldıracak-halim-yok tavırlarını bırak. Senin iyiliğin için uğraşıyorum.”

“Bana hiçbir iyilik yapma, Annie.”

Durdum. Otlar, taştan halkaların hemen dışında dizime kadar geliyordu.

“Hey, hâlâ burada,” dedi.

“Demin gelirken baktım.”

Ona bakamıyordum. Sinirliydim. Ama onun sıcaklığını hissediyordum; bana yakın duruyordu.

Bizim Stonehenge, gerçek Stonehenge’e pek benzemiyordu. Kayalar o kadar küçüktü ki, bizim gibi dört kişi onları kolaylıkla yerinden oynatabilirdi. Dış halkadaki bazı taşlar gerçekten ağırdı, üçlü gruplar halindeydiler, tıpkı Salisbury Plaindeki anıtın girişi gibi duruyorlardı. Ama onları oraya getirmek inanılmaz bir mühendislik dehası gerektirmemişti. Geçen ilkbaharda, herkes yoluna gitmeden önce içine düştüğümüz can sıkıntısının bir eseri idi.

Halkanın ortasında, spiral şeklinde bir yol vardı; eşit aralıklı taşlardan meydana gelen iki şerit dönerek ortada birleşiyordu. Bizim Stonehenge’imizin yaratılmasında en çok vakit harcadığımız yer burasıydı. Ortadan başlayıp dışarı doğru yaptık, işimiz bittiğinde, yol o kadar uzundu ki düz bir çizgi olarak dört yüz metre kadar gidiyordu.

Annie oranın bir dilek çemberi olduğunu söyledi, şayet hiçbir şey söylemeden o yolu gidip gelirsən dileğin gerçekleşiyordu. O an uydurduğunu biliyordum elbette. O yolu ne zaman yürüsem sadece *tek bir şey* diliyordum ve o şey hiçbir zaman gerçekleşmiyordu.

“Yapmanı istemiyorum, Annie,” dedim. “Bana bir kız arkadaş bulmanı istemiyorum.”

“Keyfin bilir,” dedi omuz silkerek. “Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“Dediğin gibi, bu sene bazı şeyler değişik olacak. Ama bunları kendim becermem lazım.”

“Tamam.”

Spiral patikanın önündeydik.

“Yapmak istiyor musun?” diye sordu.

Normalde öyle zamanlar vardır ki bir kızın ama özellikle Annie’nin bana bunu sorduğunu duyabilmek için parmağımı bile keserim. *Yapmak istiyor musun?* O yolu onunla birlikte yürümek isteyip istemediğimi soruyordu alt tarafı. Ama sanırım okul yılı başlamadan önce o son pazar günü kendimi oldukça kötü hissediyordum. Neredeyse *hayır* diyecektim ama ardından her zamanki gerçeklikten Ryan Dean West tarzı uzaklaşma numarasını çektim. Onu güldürmeye çalışacak böylece aklımı olan bitenden, yani nasıl hissettiğimden uzaklaştırmış olacaktım.

Bana baktığını fark ettim. Dik dik bana bakıyordu.

“Ah, evet,” dedim, kollarımı iki yana açıp avuçlarımı yukarı doğru çevirdim. “Bununla başa çıkmak kolay değil. Her gün, dünyanın dört bir yanından sayısız erkek, böyle bir vücuda sahip olmak için lazer tedavilerinin ve ağdanın acısına ve ağağlamasına katlamak zorunda. Bu gerçekten büyük bir yük.”

Gevşedim.

Annie bir kakhaha attı. Gülerken gözlerinin yaşarması çok hoşuma gidiyordu. Bu gerçek bir kakhahaydı.

“Bu boktan okulla ilgili tek sevdiğim şey ne biliyor musun?” diye sordu.

“Nedir?”

“Senin arkadaşlığın.”

“Bir siktir git, Annie.”

Tamam peki... evet, gerçekten “Siktir git” demedim. Ama demek istedim. Ama onun yerine parmağımı kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve “Şışşt,” dedim. Böylece, çemberin ortasına doğru ilerlerken ağzından başka hiçbir şey çıkmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“PEKÂLÂ, GÖT,” DEDİ CHAS, BENİ KAPININ eşliğinden içeri doğru savurup kapının menteşesine yaslarken.

İşte, sabah beklediğim Chas Becker *buydu*.

“Yerde bıraktığın pislikleri ben kaldırdım. *Senin* kokuşmuş çoraplarını, *senin* terli iç çamaşırlarını. Sonra tıpkı annen gibi düzgünce katlayıp yerlerine kaldırdım, böylece Farrow’dan ceza almayacağız. Ayrıca bütün bunları yere fırlatmakla kalmamışsın, kapıyı da ardına kadar açık bırakmışsın; Farrow BİZİM odanın halini rahat görebilsin diye. Burası O-Hall, Kanat Oyuncusu. Böyle saçmalıklar yaparken yakalanmamalısın.”

Kapı kasası köprücük kemiklerimin arasını acıtıyordu. Chas o kadar yakın duruyordu ki görüş alanımın hemen kenarında sıktığı yumruğu görmekten başka yapabildiğim tek şey ondan samimi bir şekilde özür dilemek oldu. “Tanrım, çok üzgünüm Chas.”

Chas beni tekrar itti. Eliyle beni bastırmaya devam ediyordu. Kafamda hesapladım. El, kapı kasası... *Şu an yaklaşık 8 santim kalınlığındayım. Belki daha az.*

“İlk ve son. İlk ve son, Kanat Oyuncusu. Takımda olmasan seni şuracıktaki öldürürdüm. Ama Koç buna çok sinirlenir.”

Göğüs kafesimdeki baskıyı azalttı. Tam teşekkür edecektim ki çenemi kapayıp yere doğru baktım. Rafımdan temiz kıyafet ve havlu alıp duşların yolunu tuttum.

Yemek vaktiydi ve dostlarımı özlemiştim.

ALTINCI BÖLÜM

SEANIE VE JP'Yİ YEMEKHANEDE BİRLİKTE otururken buldum. Tatlıya geçmişlerdi bile ya da öğünlerinin tamamı zaten tatlıdan oluşuyordu.

Pine Mountain'daki güzel şeylerden biri de yemekti çünkü kimse sizi kötü tercihler yapmaktan alıkoymuyordu. Ragbi takımının bir diyetisyen doktoru vardı, biz ona “fiziyo” derdik. Sezon boyunca sadece belli birtakım şeyleri yiyip içmemize izin vardı. Fiziyo da kasım ve mayıs ayları arasında yemekhanede nöbet tutmak zorundaydı.

Genel olarak boktan bir gün geçiriyordum, JP ve Seanie'yi görmek de bana iyi gelmemişti. Orada, onlarla birlikteyken bile kendimi izole edilmiş gibi hissediyordum. Annie konusunda ne kadar da hayal kırıklığına uğradığımı onlara anlatamayacakmışım gibi geliyordu. Hepimiz yaşça küçük olsak ve hepimizin başına boktan şeyler gelse de, Seanie ve JP'nin fazladan iki senelik güvenleri vardı. O yüzden hep ben yapamazken arkadaşlarımdan benim sadece on dört yaşında olmamı göz ardı edebileceğine inanıyormuş gibi yapmakla boğuşuyordum.

“Hey, geldim,” dedim.

“Tam vaktinde, Kanat Oyuncusu,” dedi JP. “Bu yeni yaşam düzeni hoşuma gitmeyecek galiba. Seanie ve ben tatlıları bitirdikten sonra gitmeyi düşünüyorduk.”

Tako ve salata dolu tepsimle tam karşılına oturdum. Annie'ye bakındım ama ortalıklarda yoktu. Yaklaşık yüz kadar öğrencinin

arasında, Chas'i Megan'la birlikte otururken gördüm. Büyük sınıfların takıldığı yerdeydiler. Megan olayını anlamıyordum. Akıllıydı; benimle ileri cebir dersini alacaktı hâlbuki Chas güçbela sayı sayabiliyordu.

Megan Renshaw, Chas Becker'ı gizlediği bir çift as gibi kul-lanıyordu. Chas'in alfa erkeği durumlarının sosyal ortamlardaki ederini biliyordu. Ama zeki sınıflardaki herkes Megan Renshaw'ın zeki ve duyarlı oğlanlara karşı yufka yürekliliğini biliyordu. Bun-ların hiçbirinin, Chas Becker gibiler tarafından idare edilen kurt sürülerinin içinde üreme şansı yoktu.

Megan Renshaw'ı bu kadar ateşli bulmamın bir nedeni de buydu. Benim gibi eziklere umut veriyordu.

JP her zaman yanında taşıdığı çizgili beresini takmıştı. Kulaklarına kadar indirdiği için bir tutam perçemi gözlerinin önüne geliyordu. Oldukça popüler ve zekiydi. İşleri hiç ciddiye bindirmeden kızdan kıza geçebiliyordu.

“Biraz daha almaya gidiyorum,” dedi Seanie. “O yüzden geç kaldım diye dert etme, Ryan Dean.”

“Beyler,” dedim. “Betch'in beni yemekten önce gerçekten öldüreceğini sandım.”

Onlara Akbaba Yuvası'na yaptığım koşudan bahsettim. Ayrıca bütün yolu Annie ile birlikte koşmamızdan da bahsettim. Stonehenge'deki yürüyüş hikâyem sırasında sessizce beni dinlediler. Hatta sanırım biraz kıskanmışlardı. Hiçbirimizin kız arkadaşı yoktu ama hepimiz Annie Altman'ın ne kadar ulaşılmaz ve seksi olduğunun farkındaydık. Ve tabii ki hikâyemi O-Hall'a dönüşüm ve kızgın Chas Becker'la sonlandırdım.

“Bu yarışılın sonuna kadar hayatta kalmayı başaramayacaksınız,” dedi JP.

“Betch’in MySite sayfasını gördünüz mü?” dedi Seanie.

İkimiz birden ona baktık. Bilgisayar-internet meraklısı olmasının yanında bir de sapık takipçi özelliği vardı. İkimizin birden ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Şaşkın bir ifadeyle, “Ne yani? Betch’in MySite sayfasını görmediniz mi?” diye sordu.

“Görmedim,” dedim.

“Ben de,” dedi JP.

“Ürkünç işte,” dedi Seanie. “Kendi fotoğraflarından başka hiçbir şey yok. Hemen hemen hepsinde üstü çıplak. Arkaplan resmi de kendisi. Banyo aynasının önünde Betch. İndirilebilir Betch takvimi. Bu arada indirdim, odada duruyor... iyi bir fırsat çıkarsa kullanmak üzere. Ve Betch’in nasıl bir aygır olduğuna dair yorumlar. Seksi bir hatunun fotoğrafını kullanarak sahte bir hesap açtım, böylece benle arkadaşlık kurdu.”

“Sen gerçekten hastasın, Seanie,” dedim.

“Biliyorum.” Seanie gülümsedi, bize çok gizli bir sırrını açıklıyormuş gibiydi.

“Bazen gecenin bir yarısı yatakta öylece yatıp şayet benden nefret etsen hayatımın ne kadar korkunç olabileceğini düşünüyorum,” dedi JP ve ekledi: “Sapık.”

Takomdan bir ısırık aldım. “Belki de yeni lakabı bu olmalı.”

Seanie kırpmadığı sapık gözleriyle bize baktı. Hiç kimsede görmediğim türden bir espri anlayışı vardı. Hiçbir zaman şaka mı yaptığını yoksa ondan korkmanız mı gerektiğini anlayamazdınız.

“Hey dostum, boş versene. Sen asıl poker oyununda olacakları anlat bize,” dedi JP.

“Hey,” dedi Seanie. “Sana kendi destemi ödünç verebilirim.”

O kadar ciddi söylemişti ki, kesinlikle *dalga geçiyor* olmalıydı.

Seanie ifadesiz ve hiç kırpmadığı ölü gözleriyle, nefesini verip ayağa kalktı. “Ben dondurma almaya gidiyorum.”

Seanie’nin kalkıp yemekhanenin diğer tarafına gidişini seyrettim. Yeni başlayanların olduğu masada durup şüphesiz ürkütücü bir şeyler söyleyip yoluna devam etti. JP sırtıp kafasını çevirdi. Tam o sırada Annie’nin içeri girdiğini gördüm. Oda arkadaşı Isabel Reyes ile birlikteydi. Onun da kendisine has bir seksiliği vardı. Annie gülümseyip el salladı. Ben de ona el sallarken JP oturmuş benim onu seyredişimi seyrediyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

İŞIKLAR HER GECE TAM ONDA KAPANIRDI, gece yarısına kadar oturmamıza izin verdikleri cuma ve cumartesileri hariç. Erkekler genelde ortak alanlarda takılırdı, oralarda üniforma giyme zorunluluğu yoktu, istersek tişört bile giyebilirdik. Yatak zamanı gelinceye kadar televizyon seyredilirdi. Sıradan yatakhanelerde her iki-üç oda için bir ortak alan yer alırken O-Hall'da bütün bir kat için sadece tek bir televizyon vardı. Ve biz toplam 12 kişiydik, bir de Bay Farrow ve Bayan Singer vardı. Birinci kattaki salon tamamen Bayan Singer'a kalmıştı çünkü şu anda orada kalan başka kız yoktu.

Televizyon saat onda kapandığında hepimiz odalarımıza döndük. Kapıyı arkamdan kapadığımda, Chas'ın çoktan bir deste kâğıt çıkardığını gördüm, masalardan birinin üstünde de bir kutu 13 gramlık poker fişi duruyordu.

İtiraf etmeliyim ki Chas'ın poker oyunu konusunda endişeliydim. Daha okul yılı başlamadan başımı belaya sokmak istemiyordum.

Boş masayı işaret ettim, gergin bir şekilde sohbet açmaya uğraşıyordum.

“Bu benim masam mı olacak?” diye sordum.

“Evet, tabii,” dedi Chas, yeni oda arkadaşıyla sohbet etme isteksizliği çok açıktı. “Nasıl istersen. Işıkları kapat ve yat.”

“Ah, tamam.”

Işıkları kapadım ve pantolonumu çıkarmaya başladım.

“Ne yapıyorsun, seni budala?” diye fısıldadı Chas. “Kıyafetin üzerinde kalsın. Poker oynayacağız, bokkafa.”

Ben gerçekten yatacağımızı sanmıştım.

Pantolonumu yukarı çektim.

“Ah, evet. Pardon.”

Anlamıyordum ama Chas kıyafetlerin üzerinde kalacak di-yorsa, üzerimde kalacaklardı. Ranzanın üst yatağına çıkıp anında uykuya daldım.

Gözüme sokulan bir fener ışığıyla uyandım. Joey Cosentino göz kapaklarımı kaldırmış konuşuyordu: “Yok yok, hâlâ hayatta.”

Nerede olduğumu ve neler döndüğünü anlamak için bir dakika geçmesi gerekti. Dijital saatimdeki rakamlara baktım. Gece yarısıydı. Tam olarak 12.04.

Ertesi sabah okul varken oyunlarına gece yarısı mı başlıyorlar?

“Uyan bakalım, evlat. Oynamak istiyorsun sanıyordum,” dedi Chas.

Doğruludum.

Dört kişiydik: Ben, Chas, Joey ve Kevin Cantrell. Oynayacağım üç kişi de üst sınıftandı. Bunun korkutucu bir yanı vardı. Yatağın kenarından ayaklarımı sarkıttım ve kendimi aşağıya bıraktım.

Chas herkesten yirmişer dolar aldı ve paraları fiş kutusuna koydu. Fişleri insanlara dağıtıp kör bahisleri açıkladı. Hold’Em¹ oynayacaktık. Gözlerimi ovuşturdum. Diğerleri gayet uyanık gözüküyordu, sanki öğle vakti falandı. Saçımı düzeltmeye çalıştım ama o her zaman kendi bildiğini okurdu.

1 Her oyuncunun iki kapalı kart aldığı, ortaya beş açık kart konan poker varyantı. (ed.n.)

Kapının altına bir havlu sıkıştırılmıştı, bir başka havlu da kapının üstündeki yarı açılır camın üstüne örtülmüştü. Böylece kimse odanın ışığını göremezdi.

Hiçbirimiz ayakkabı giymemiştik. Kevin ve Joey işi gizli tutmakta kararlıydı, koridorda Farrow'un odasının önünden geçmişlerdi. Üzerimde okul pantolonu, açılmış ve geriye dönmüş kemerim ve kırışmış tişörtüm vardı. Chas'ın üzerinde yemekte giydiği gömleği vardı ama kravatını çıkarmıştı. Joey ve Kevin eşofman ve tişört giymişlerdi. İşin en komiği hepsi de mavi çizgili siyah ragbi çoraplarını giymişti. *Tanrım, ya bu herifler gerçekten çok salak ya da sezonun başlamasını iple çekiyorlar*, diye düşündüm.

Birbirimize dönük biçimde soğuk zemine oturduk. Chas sırtını ranzaya dayamıştı. Dördümüze ancak yetecek kadar yer vardı ve bu üç herif resmen birer canavardı. Kevin, Chas'le birlikte kilit mevkiinde oynuyordu, boyu onunkiyle aynıydı. Joey'nin boyu 1,85'ti, geride oynuyordu, sırt numarası 10'du. Amerikan Futbolu'nda bu numara oyun kurucu mevkiine denk geliyordu. O yüzden antrenman ve maçlarda Joey ile daha çok muhatap oluyordum. İkimiz de arka çizgide yer alıyorduk. Onunla aramız iyiydi ve ona güveniyordum. Ayrıca Joey'nin eşcinsel olması beni hiç de endişelendirmiyordu.

Takımdaki herkes Joey'nin eşcinsel olduğunu biliyordu ve hiç kimsenin bununla alıp veremediği bir şey yoktu. Joey bu konuda dürüst davranmış ve onlar da Joey'yi olduğu gibi kabul etmişti. Çünkü Joey hiçbir zaman karikatürize edilen klişe tipler gibi davranmıyordu. Hem zaten kim böyle davranır ki?

Ragbi'nin ilginç yanlarından biri de bu işte: Öyle düşünüyorum çünkü o kadar uç bir spor ki tam da deliliğin sınırında

yer alıyor. Ragbi oyuncuları diğer sporların takım oyuncularına nazaran daha çok birbirlerine arka çıkar ve tolerans gösterirler. Tabii ki bazen Joey'nin arkasından ya da doğrudan yüzüne karşı onunla alay ederler ama bunu takımdaki herkese yaparlar. Ve bunun eşcinsel, aşırı, on dört yaşında ya da on birinci sınıfta olmakla bir alakası yoktur. Alay konusu olmak için tamamen doğal bir fırsat eşitliği söz konusudur. Ve takımdaki kimse bunu o kadar da ciddiye almaz.

Chas takımdaki bir istisnaydı. Ayak uyduramamasını belki de sürekli kabadayılık yaparak telafi etmeye çalışıyordu. Belki de koç ve takımdaki diğerleri onun inanılmaz bir hödük oluşuna, bunun yanında bir de muazzam bir sporcu olmasından dolayı göz yumuyorlardı.

Esneyip bağdaş kurdum, Hint usulü. İlk bahisleri oynarken Chas de kâğıtları karıştırdı.

Chas, Joey ve Kevin'a dönüp, "Diğer ihtiyaçlarımızı getirdiniz mi?" diye sordu.

"Tabii ki." Kevin gülümsedi, bacağına uzattığında çorapları resmen ağzımdaydı. İhtiyaçlarını çekip çıkardı. İşte o zaman neden ragbi çoraplarını giydiklerini anladım. Her ikisinin de çoraplarında ikişer kutu bira vardı.

Çoraplarını indirdiklerinde sekiz kutu biramız yanı başımızda duruyordu, gerçekten korkuyordum... çünkü sekizi üçe bölemezsiniz ve ben hayatımda *hiç* alkol almamıştım.

Ya gelişimimi engellerse?

"Hâlâ oldukça soğuklar," dedi Joey. Bira dağıtımı işi kesinlikle onun göreviydi. Önce Chas'e, sonra Joey'ye birer kutu bira verdi

ardından bir tane daha alarak bana doğru uzattı, gözlerinde sakın ve sabit bir bakış vardı.

“Ben daha önce hiç içmedim,” dedim.

“Sorun değil, Kanat Oyuncusu,” dedi Joey. “Teklif var, ısrar yok. Anlıyorum.”

Rahatlamıştım. O an Joey’yi daha çok sevdim, bunu kesinlikle eşcinsel olmayan bir şekilde söylüyorum, sanki bana arka çıkıyor gibiydi.

Chas ve Kevin daha ilk el dağıtılmadan önce biralarını açmış ve içmeye başlamışlardı, Joey bana çıkardığı birayı kendi aldı ve açtı. Chas küçük poker çemberimizin diğer ucuna uzanıp biralardan birini aldı; kapağını açtığı anda dışarı çıkmaya çalışan biranın kokusunu aldım ve sesini duydum. Kutuyu yere, dizimin yanına koydu.

“Bira bekâretini kaybetmenin vakti geldi, Kanat Oyuncusu,” dedi. Kendi birasını yukarı doğru kaldırdı. “Şerefe.”

Hepimiz kutuları tokuşturduk. Üç çift göz beni seyreliyordu. İlk yudumumu alırken gözlerimi olabildiğince kapalı tutmaya çalıştım.

Chas kâğıtları dağıtırken şunların hepsi bir anda aklıma geldi:

1. Tat. Susadığında kim içer bu sidiği? Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Gerçekten... dalga geçiyor olmalısınız.
2. Boğazımın biraz gerisinde bir kusmuk. Genzime kaçıyor. Feci yakıyor ve şu anda her şey kusmuk gibi kokuyor. Güzel. Harbi güzel.
3. Gerçekten korkuyorum. Birazdan korkunç bir şeyler olacağına kendimi ikna etmiş durumdayım. Gözümün önüne

cenazemde annemin, babamın ve Annie'nin halleri geliyor (bu arada Annie siyahlar içinde çok tatlı oluyor).

4. Annem ve babam? Onları bu şekilde hayal kırıklığına uğratmam ve daha on dört yaşında bakire bir alkolik olarak ölmem çok kötü.
5. Chas, Joey ve Kevin nedense bana bakıyorlar becerebildikleri kadar sessizce kahkahalar atıyorlar.
6. Vuuu-huuu! Chas bana iki tane vale verdi.



Bir saat sonra bütün kutuyu bitirmiştım. Acilen işemem gerekiyordu, gözlerimde yaşlar birikmişti. Evimizin telefon numarasını bile hatırlamıyordum; hatta ne önemi var, onu bile bilmiyordum, neden içimden kendime bunu sorduğumdan bile emin değildim *Hey, Ryan Dean West... evinin telefonu kaç?* ama duygusal açıdan yıkılmış, ezilmiş çünkü evimin telefonunu unutmuştum. Ve bütün fişlerini kaybeden ilk oyuncu ben olmuşum.

Sabahın ikisi olduğunda oyun sona erdi. Bütün parayı Joey kazandı, bu da *sonucun* ne olacağına o karar verecek demek oluyordu.

Ah, evet... sonuç.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TANRI'YA ŞÜKÜR ÇIPLAKLIK İÇERMİYORDU.

Tanrı'ya tekrar şükürler olsun, işemeyle ilgiliydi.

Hemen işemem lazımdı, oturduğum yerde katatoniye girmiş gibi bir ileri bir geri sallanıyordum. Elimi bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım.

“Yapman gereken şu, Ryan Dean. Kolay olacak. Tek yapman gereken aşağı kattaki kızlar tuvaletine gidip işemek.”

“Ama Bayan Thinger orada.”

(Adını hatırlayamamıştım.)

“Singer,” diye düzeltti Chas.

Sallandım. Bana şarkı söylemem gerektiğini söylüyor gibi geldi. Canım gerçekten şarkı söylemek istiyordu.

Evet, 64 kiloluk bünyeye bir büyük kutu bira eklenince o bünye epey aptallaşabiliyordu.

“Hey,” dedim, salaklığa doğru olan yolculuğuma devam ediyordum. “İçinizde evimin telefonunu bilen var mı? Sanırım içinde yirmi dört vardı.”

O anda, kendi evrenimdeki her şeyin içinde yirmi dört sayısı var gibiydi.

“Haydi be geri zekâlı, altına edeceksin,” dedi Kevin. Beni kolumdan tutup kaldırdı. Sanki patene biniyordum ve neredeyse düşecektim. Ama Chas hemen arkamdaydı, beni doğrultmaya çalışıyordu.

“Hey, sağ olun,” dedim. “Sizler birer harikasınız.”

El fenerlerini yaktılar ve beni kapıdan dışarı çıkardılar.

“Yapman gerekeni hatırlıyorsun, değil mi,” dedi Chas.

“Evet,” dedim güvenle. “Ne?”

“Gidip kızların tuvaletine işeyeceksin,” diye hatırlattı Joey.

“Ah, evet,” dedim. “Bir de şarkı söyleyeceğim.”

Şarkı söyleme fikri nereden çıkmıştı bilmiyorum ama Chas, Joey ve Kevin gönüllü salaklığımıza engel olacak gibi durmuyorlardı.

“Haydi,” diye fısıldadı Chas beni kapıdan iterken. “Kaytarayım deme, hemen arkanda olacağız.”

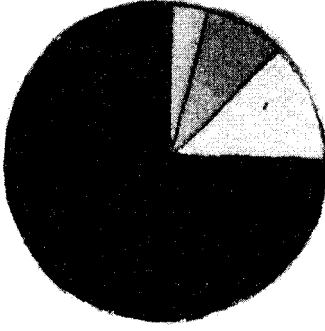
“Sizler en iyisisiniz,” dedim. Üçü birden, “Şışşt!” dedi. Bir yandan merdivenlerden aşağıya iniyorduk.

Arttığım her adımda kendimi infilak etmek üzere olan bir su balonu gibi hissediyordum. Merdivenlerin ortasında patlayıp her şeyi oraya bırakacağımdan emindim. Hareket etmek canımı yakıyordu ama her adımda rahatlamaya bir adım daha yaklaşıyordum.

Hiçbir kızın olmadığı kızlar katına geldiğimde, sınırdan eroin geçirmeye çalışan bir kaçakçı gibi terliyordum. Koridorun tozsuz zemininde çoraplarımla buz pateni yapıyor gibiydim. Zeminin ayaklarımda bıraktığı duygu hoştu, o kadar hoştu ki neredeyse gülmeye başlayacaktım ama bunu yapacak kadar aptal değildim. Chas, Joey ve Kevin binanın dışından dolaşmışlardı. Bana, içeri girdiğimde pencereyi açmamı söylediler böylece yardıma ihtiyacım olursa beni hemen oradan çıkaracaklardı.

Düşündüm ki, telefon numaramızı unutmam çok da büyük bir sürpriz değildi. Ryan Dean West’e ait zihinsel kapasite dağılım pastasını düşündüğümde karşıma şöyle bir tablo çıkıyordu:

RYAN DEAN WEST BEYİN KAPASİTESİ DAĞILIMI



- % 2 ÇOCUKLAR İÇİN PENCEREYİ
AÇMAYI HATIRLAMA
- % 5 HANGİ ŞARKIYI
SÖYLEYECEĞİNE KARAR
VERME
- % 13 KARANLIKTA TUVALETİ
BULMA
- % 80 PANTOLONUMA İŞEMEMEYE
KONSANTRE OLMA

İşte karşınızda. Nefes almayı unutmamam bir mucize.

Ne eziğim ama.

Tuvaleti buldum. İçeri girdiğimde kapıyı kapadım, hemen ışıkları açmak için uzandım ama kızlar tuvaletinde düğmeler ters taraftaydı. Tam da bu sırada ışıkları açmanın çok salakça olacağını düşündüm.

Ama ne kadar sarhoş olursam olayım, hâlâ kapıyı kilitlemeyi akıl edebiliyordum.

Ardından, *Vay anasını, ne kadar güzel bir banyo. Tertemiz, duş kabinlerinin perdeleri bile mis gibi,* diye düşündüm. O kadar güzeldi ki, soğuk zemine uzanıp serinlemek, oracıkta güzel bir uyku çekmek istedim. Ama artık işemeliydim. Duşların karşındaki duvara döndüm ve fermuarımı açtım.

Pisuarlar gitmişti!

Ah, evet.

Orada öyle duruyordum. Pantolonumu indirmeye başladığımdan işeme ihtiyacım daha da artmıştı. Neredeyse ağlayacaktım. Pencerede bir tıkırtı duydum. Gidip mandalı açtım.

Chas camı kaldırıp kafasını içeri uzattı.

Pantolonum bileklerime düştü.

Gidip kabinlerden birine girdim.

Lanet olsun, klozet oturağı inikti!

Yapacak bir şey yoktu. Oturağı kaldırmakla zaman kaybedecek durumda değildim (yedi yaşımdan beri kimse bana bunun için bağırmamıştı).

Yüce Tanrım, işemek ne kadar güzel bir histi. Sadece işemiyordum, daha da fazlası vardı: İşemenin en üst seviyesiydi, nişan almanın Zen ustası gibiydim ama ok ve yay yerine sidiğimi kullanıyordum.

Sesi çok yüksek çıkıyordu, neredeyse müzikal bir tınısı vardı. İşte o anda şarkı söylemek geldi aklıma. İşemem şafak sökene kadar durmayacak gibiydi. İşemenin kendi doğal sesi bile kızlar katının gözetmeni Bayan Singer'ı uyandırmaya yetecek kadar gürültülü-yken, benim şarkı söylememin bunu garantileyeceğinden emindim.

“Proper Ranger” diye bir ragbi şarkısı söylemeye başladım, sözlerinin bazı kısımları en tatsız seks aktivitelerinden bahsediyordu. Kafiyeleleri de pek uyumsuzdu, gerçi bazı kelimelere uygun kafiyeleler zaten zordur. Şarkının olayı şuydu, şayet ragbi oynuyorsanız ve ortamda başka oynayanlar söylemeye başlarsa, siz de eşlik etmek zorundaydınız... böylece ben işemeye devam ederken Chas, Joey ve Kevin de eşlik etmeye başladılar.

Ve her şey en sonda bir araya geldi. Toparlandım, pantolonumu çektim (fermuarın karmaşıklığı karşısında başarısızdım), şarkı bitti (şimdi burada tekrar edemeyeceğim son kıtasıyla) ve pek de ateşli olmayan Bayan Singer kapının kulpunu zorlayarak içeri girmeye çalışıyordu.

“Ne yapıyorsunuz burada?” diye seslendi kapının diğer tarafından.

Kendi kendime kıkırdadım, *ne kadar aptalca bir soru*. Bu mesafeden, kapı açık olsun olmasın, herkes ne yaptığımı anlayabilirdi.

Güm güm güm.

“Kim var içeride?”

“Haydi, Kanat Oyuncusu,” dedi Chas.

Chas ve Kevin bileklerimden tutup beni camdan dışarı çekerken, ateşli-olmak-için-hiç-vakit-kaybetmeyen Bayan Singer kapının arkasında, “Size ishal büyüğü yapacağım,” dedi.

Tam emin olamıyordum ama sanki böyle demiş gibi geldi bana.

Pencere pervazının altındaki çalıların içine düştüğümde hâlâ gülüyordum.

“Hey, ayakkabılarım nerede?” diye sordum. Ahşap O-Hall’un hemen dışında durmuş ayaklarıma bakıyordum.

Evet, ultra salaktım.

“Hiç giymedin, geri zekâlı,” diye fısıldadı Chas.

“Madem giymedim, ne diye dışarı çıktım?”

Sanki son iki saat içinde olan her şeyi unutmuştum ve boşlukları doldurmak için durup sohbet etmeye niyetliydim. O an anladım ki Ryan Dean West Beyin Aktivitesi Tablosu şu anda boş bir tenekeydi. Kafatasımın içinde tek bir kırıntı bile kalmamıştı.

Neyse ki takım arkadaşlarım yanımdaydı.

Yani en azından Chas yanımdaydı çünkü Joey ve Kevin çoktan dış duvarı aşmış kendi pencerelerinden içeri girmişlerdi bile.

“Haydi, Kanat Oyuncusu. Gitmemiz lazım,” dedi Chas. Köşedeki kütüklerin üzerine tırmanırken arkasına bakıp, “Seni taşımayacağım, kımılta yoksa enselenirsin,” diye ekledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

HATIRLADIĞIM BİR SONRAKİ ŞEY DÜŞÜNÜYOR olduğumdu. *Bu gürültü de neyin nesi?*

Bir şekilde üstümdekileri çıkarıp yatağa girmeyi başarmıştım. Hafızam çuvalliyordu. Kısa bir süreliğine aklıma televizyonda gösterilen suç dizileri geldi. Birileri öldürülür ve yapan kişi ertesi gün hiçbir şeyi hatırlamaz. Elimde kan var mı diye kontrol etmem gerektiğini hissettim ama sanki kollarımı diğer odada unutmuştum, hatta başka bir eyalette, hatta başka bir gezegende.

Birileri ne olur şu gürültüye bir son versin.

Saatin alarmı çalıyordu. Saat yedi olmuştu, okulun ilk günüydü ve ben iki büküm vaziyette üst ranzada yatıyordum. O-Hall'daki hücremde bir başımdım.

Chas çoktan gitmişti.

Belki de Chas Becker'ı öldürmüştüm.

Alarmın susacağı yoktu.

Doğrudum, ayaklarımı tam aşağıya sarkıtacaktım ki kafamın bir bölümünü, Ryan Dean West olan bölümü yastıkta bıraktım gibi geldi.

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Alarm peşimi bırakmadığı için neredeyse ağlayacaktım. Bir önceki gece olanları hatırlamaya çalıştım ama her şey bölük pörçüktü. Kendimi çok kötü hissediyordum. Bir şekilde herkes Ryan Dean'in koskoca bir kutu bira ile nasıl sarhoş olduğunu ve üç saatlik zaman zarfı içinde hayatını nasıl mahvettiğini bildiğini sanıyordum.

EZİK

Ayağa kalkana kadar saat 7.04 olmuştu bile. Saatin alarmı ve başım hâlâ çınılıyordu.

Dersler 56 dakika içinde başlayacaktı.

Sonunda alarmı kapatmayı başatabildim, koridorda sendeleyerek banyoya ulaştım. Boxer donumdan ve üzerine ot parçaları takılmış çoraplarımdan başka hiçbir şey giymiyordum. Beyin çizelgem hâlâ boştu ve nasıl bu hale geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir hareket planı yapmak için doğru dürüst düşüncecek vaktim olsa, herhalde kendimi oracıkta öldürürdüm.

Chas Becker'ı öldürmemiştim.

Chas de banyodaydı, bir havluya sarılmış, tıraş oluyordu. İçeri girerken aynadan bana sırtıtuğunu gördüm. Bir yandaki lavabonun önünde durdum. Soğuk suyu açtım. Ellerimi aynanın yanındaki fayanslara koyarak aynadaki yansıma baktım. Bering Boğazı'ndaki yengeç avcılarının kullandığı teknelerde dengemi kurmaya çalışır gibi bir halim vardı. Neden suyu açtığımı da bilmiyordum, yaptığım tek şey orada durup aynadaki korkunç görüntüye bakmaktı. Chas ise bir yandan sırtıyor bir yandan da tıraş oluyordu.

“Sanırım bugün tıraş olmasan da olur, Kanat Oyuncusu,” dedi, suratıma mentol kokulu tıraş kreminden bir parça sürerek. Chas o an bana çok normal gibi gözüktü. Sanki böyle şeyleri her gece yapıyordu ve bu onu hiç etkilemiyordu.

Birden kendimi kötü hissettim.

“Uuuu, Kanat Oyuncusu dün gece sıkı bir parti yapmış,” dedi Chas. Birilerinin güldüğünü duydum ama orada başka kim vardı emin olamıyordum. Muhtemelen O-Hall'un ölmüş diğer

alkolik öğrencilerinin hayaletleri. Lavabodan uzaklaştım, su akmaya devam ediyordu; *Neden suratımı suyun altına sokup boğulmuyorum ki?* diye düşündüm. *Ah evet, çünkü... önce tuvalete girmem lazım.*

Yırtık ve küflü perdeleri olan duş kabinlerini, hemen karşı duvarda duran pisuarları geçtim. Buraya geldiğimi hatırlamaya başladım. Ama biraz farklıydı sanki.

Tanrım! Midem kötü.

Tuvalet kabinine girdim ve kapıyı kapadım. Boxer donumu tam zamanında indirip oturdum. Ardından her şeyi hatırladım, Bayan Singer beni lanetlemişti.

İshal büyüsü.

Dalga geçiyor olmalısın.

Biliyorum tuhaf bir tesadüftü, öyle olmalıydı ama bu gerçekten beter bir durumdu.

On birinci sınıfa hoş geldin, ezik.

Kabinden çıktığımda tenim buz kesmiş ve terliydi. Kendimi mağaralarda yaşayan gözsüz semenderler gibi hissediyordum. Chas hâlâ oradaydı, sırtıyordu. Bana dönük vaziyette suratını siliyordu.

“Hey, kışımın kanadı, yemeğe yetişmek istiyorsan acele etmen lazım,” dedi.

Kışımın kanadı mı? Bu yeniydi. Akıllıca.

“Yemek mi?”

“Evet. Bilirsin işte. Kahvaltı. Yumurta. Süt. Yoğurt.”

Piç kurusu. Yoğurt kısmı işi bitirmişti. Ne diye *yoğurt* demişti ki? Tuvalet geri döndüm.

ONUNCU BÖLÜM

BÜTÜN ÇOCUKLAR O-HALL'U BENDEN önce terk etmişti. Şu anda yoğurtlarının keyfini çıkardıklarından emindim. Bir yandan dersleri hakkında konuşuyor olmalıydılar ya da belki Ryan Dean West'in nasıl sarhoş olup hayatını mahvettiğinden bahsediyorlardı.

Bir şekilde giyinmeyi başardım: Gri çoraplar, taba rengi pantolon, uzun kollu beyaz gömlek, siyah üstüne lacivert çizgili okul kravatı, koyu renk bir yelek ve siyah ayakkabılar. Ne kadar gereksiz bir enerji israfı diye düşünmüştüm çünkü ilk ders Kondisyon 11E'ydi (yani on birinci sınıfa giden erkekler için anlamına geliyordu) ve birazdan gidip bu kıyafetleri çıkaracaktım. PM'deyken okul günlerinde kampus içinde üniformasız dolaşamazdınız.

Doktora gitmeyi düşündüm çünkü giyinmeden önce iki defa daha tualete gitmek zorunda kalmıştım. Ama bir yandan da doktorun vücudunda alkol olan, on dört yaşında bir alkolik olduğumu anlamasından korkuyordum. O yüzden aynen Annie'nin de dediği gibi dişimi sıkacaktım, ölecek gibi olsam bile.

Ders programımı ve sırt çantamı almadan önce odanın derli toplu ve yatağımın yapıldığından emin oldum. Saat 7.45'i gösteriyordu. Chas'in o kadar birayı ne yaptığını merak ettim. Bunu düşünmek bile tekrar tualete uğramama neden oldu.

Merdivenlerden aşağıya inip O-Hall'un girişindeki kapıları açtığımda, akşamdan kalmayken gördüğünüzde pek de çekici bulmayacağınız Bayan Singer'ı gördüm. Kızların tarafına açılan

pencerenin iç tarafında duruyordu. Kollarını önünde kavuşturmuş binadan çıkıp gidişimi seyrediyordu.

Dünyada hiçbir şey, daha beş saat önce onu uykusundan uyandıran onun bunun çocuğunun ben olduğumu *bilmediğine* inandıramazdı.

Nasıl bilemezdi ki?

O-Hall'dan koşarak çıktım ki bu bir hataydı. Çünkü o kadar hızlı hareket etmek midemi bulandırmıştı.

Ana kampusu dolduran üniformalı çocukların arasında ilerlerken başımı önüme eğmiştim. Yeni kıyafetlerin, çantaların, yeni ayakkabıların ve saçlara sürülen jölelerin mide bulandıran kokusunu alabiliyordum. Macy's çantalarından birinde kapana kısılmış bir böcek gibiydim. PM'deki herkesin dün gece ne halılar karıştırdığımı bildiğini düşünüyordum. Nasıl bir ezik olduğumu herkes biliyor olmalıydı. Aklımda bu düşüncelerle bütün konsantrasyonumu spor salonunun oradaki soyunma odalarına doğru uzanan yola odakladım.

İlk derse girmeden önce ders programımı aklımdan bir kere daha geçirdim:

1. Kondisyon 11E. Seanie ve JP bu derste benle birlikte olacaktı.
2. İleri cebir. Korkutucu çekiciliğiyle Megan Renshaw ve nasıl bir *kıç kanadı* olduğumu bilen Joey Cosentino bu sınıftaydılar.
3. AP makroekonomi. Megan ve Joey, iki saat üst üste.
4. Amerikan edebiyatı. Ultra seksi Annie. Ah, bir de JP.
5. Öğle yemeği. Arkadaşlarımdan uzakta bir yer bulup huzur içinde ölebilirim.

6. Takım Çalışması. İlk ragbi günü, öğle yemeği mezarından çıkmak için yeterli bir neden.

“Hey! West! Beklesene!”

Kafamı önüme eğip onu duymazdan gelmek için çok geçti. Annie arkamdan koşup geldi, okul eteği ile inanılmaz gözüktüyordu. Suçlu bir ifadem vardı, sanki ona bir *kötülük* yapmıştım. Midem bulandı. Onu gördüğümde içimden ağlamak geldi ama neden ağlayacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Nerelerdeydin? Sabah sana bakındım,” dedi. Ardından gözlerimi görecektik kadar yaklaştığında surat ifadesinin değiştiğini gördüm.

“Üzgünüm, Annie. Çok hastayım.”

“Aman Tanrım! Ryan Dean, çok kötü görünüyorsun.”

İlk adımı böyle söylediğini duymak çok güzeldi.

İç geçirdim. “Sağ ol.”

Saatime baktım. PM’de ders zili yoktu. Nerede olman gerekiyorsa tam vaktinde orada olmalıydın. Saat 7.55’i gösteriyordu.

“Belki de doktora falan gözüksen iyi olur,” dedi Annie. “Sorun nedir?”

“Sorun yok,” dedim. “İlk günü kaçırmak istemem. Beden eğitimine geç kalacağım. Edebiyat dersinde görüşmek üzere.”

Döndüm, eliyle saçımı okşadı ve “Umarım daha iyi olursun,” dedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İLK KONDİSYON DERSİNDE, GÖLÜN KUZEY sahilinden tekrar başlangıç noktasına kadar 5 kilometrelik bir koşu yapmak zorundaydık. Seanie ve JP bende bir sorun olduğunun farkındaydı. Grubun en arkasından yavaş yavaş koşuyorduk. Böylece rahat rahat konuşabiliyorduk.

“Dün gece ne oldu?” dedi JP ilk önce.

“Oyun gece yarısı başladı,” dedim.

“O saatte mi *başladınız?*” dedi Seanie.

“Gece yarısından biraz sonra,” dedim. “Kevin Cantrell, Joey Cosentino, ben ve Chas. Yanlarında bira da getirmişlerdi.”

Adını söylemek bile midemi bulandırıyor.

“Tanrım, Ryan Dean, bu yüzden okuldan bile atılabilirsin,” dedi JP.

“İçtin mi?” diye sordu Seanie.

“İçirdiler.” Birkaç adımı sessizlik içinde koştuk. Sanırım akıllarımdan geçeni tahmin edebiliyordum. “Sarhoş oldum ve oyunu kaybettim.”

“Ah Tanrım,” dedi JP.

Her daim neşeli olan Seanie, “Peki... *lanet olası bir alkolik* olmak nasıl bir duygu?” diye ekledi ve beni itti. Neredeyse göle düşecektim. Dalga geçtiğini biliyordum ama Seanie böyle şeyleri söylerken hep ürkütücüdür işte.

“Seanie, lanet olsun. Midem çok kötü.”

Aslında “lanet olsun” demedim elbette çünkü ben asla küfür etmem ama *lanet olsun*, gerçekten midem bulanıyordu. Deme-diysen bile içimden geçirdim. Merak ediyorum acaba yüksek sesle söylemezsen, bu küfürden sayılıyor muydu? “Bir daha asla yapmayacağım,” dedim ardından.

“Lanet olası bütün alkolikler aynı şeyi söyler,” dedi Seanie. “Sonra evlerine giderler, mutfakta köfte ve bezelye yapan karılarını alınlarından silahla vururlar.”

Gülmek istedim. Aynı zamanda soyunma odasındaki tuvalete de gitmek istiyordum.

“Oyunu kaybedince sana ne yaptırdılar?” diye sordu JP.

Hatırlamaya çalıştım ama çok muğlaktı. Tıpkı Neil Armstrong’un ayda yürüme videoları gibi belli belirsizdi.

“Dur,” dedi Seanie. “Şayet Joey de ordaysa, belki de babanla falan konuşman gereken şeyler olabilir.”

“Ucubenin tekisin, Seanie,” dedim. “Alt kata inip kızların tuvaletine işettiler beni. Ve şarkı söyledim. Ama orada hiç kız yoktu. Sadece... Bayan Singer vardı.”

“Çok ateşli bir hatun,” dedi Seanie. “Senin ufaklığı gördü mü?”

Durmak zorunda kaldım. Kahkahalarım ikiye katlandı. Ama Seanie sıırtmıyordu.

“Kapıyı kilitlemiştim. Çok kızgındı. Çocuklar beni pence-reden çıkardılar.”

“Peki, sonra,” dedi Seanie duygusuz bir ifadeyle, “Joey senin ufaklığa baktı mı?”

“Korkunçsun,” dedim. “Joey’yi severim. Ayrıca mevkisinde çok başarılı.”

“Joey iyi çocuktur,” diye ekledi JP.

Seanie gökyüzüne doğru bağırdı. “Sözlerimi geri alıyorum! Çok üzgünüm, Joey. Bir daha eşcinselliğinle ilgili espri yapmayacağım!”

Joey üst sınıfta olduğundan bizim yakınımızda olma ihtimali yoktu.

Dönüş noktasına gelip spor salonuna doğru geri koşmaya başladık.

“Hangi şarkıyı söyledin?” diye sordu JP.

““Proper Ranger.””

“Ah, güzelmiş.”

Ardından Seanie ve JP de şarkıyı söylemeye başladılar, ben de eşlik ettim. Önümüzdekiler de duyunca hep bir ağızdan şarkıyı söylemeye koyulduk. Seanie ve JP’ye ishal büyüünden bahsetmedim çünkü bunun alt tarafı bir tesadüften başka bir şey olmadığını biliyordum, bir tür karma. Sarhoş olacak kadar aptal olmam konusunda zaten işe yaramıştı.

Ayrıca O-Hallden çıkarken Bayan Singer’ın beni camdan gözetlediğini de söylemedim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CEBİR DERSİNE GELDİĞİMİZDE, AKŞAMDAN kalmalık-ishal büyüünün gücünü kaybetmeye başladığını hissettim ama o anda bir an önce yatıp uyuma ihtiyacı duyuyordum. Önceki akşam uyuduğum tek düzgün uyku, oyun başlamadan önce daldığım iki saatlik oldu.

Daha önce derste hiç uyumamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse başıma iki şeyin gelmesinden korkuyordum. Birincisi, alt kat cadısını rüyamda görebilirdim (tuvalete yaptığım iki yolculuktan sonra Bayan Singer'ın bir cadı olduğuna ikna olmuştum, *vücut ağırlığının yüzde otuzunu kaybetmiştim resmen*); ikincisi, O-Hall'daki cezamın süresi uzatılabilirdi. Dün akşamdan sonra arkadaşlarımla beni uyardığı üzere, Chas'ın beni bir dallama yapma konusunda başarılı olabileceğini fark ettim.

Beyin uyuşturucu cebir deneyimi için koridorda ilerlerken elimde olmadan bunları düşündüğümde cep telefonu şifresi kıran ben ve ders ekmeyi alışkanlık haline getiren üç kişi hariç O-Hall'daki herkesin kavga suçundan dolayı orada olduğu aklıma geldi. On iki kişinin sekizi, kavgacıydı: Beş futbol oyuncusu ve Kevin, Chas ve Joey.

Bu gruptan bir tek Joey'nin kavgaya karışmayacağını düşünebilirsiniz. Onun yanında bu konuyu hiç açmadım ama daha sonra mevzunun başka bir herifin başlattığı bir şey yüzünden kendi hakkını korumasıyla ilgili olabileceğini anladım. Muhtemelen.

İleri cebir dersi matematik yolunun sonu sayıldığından (şayet istatistik almazsanız tabii; gerçi ben onu da 12. sınıfta almayı planlıyorum) sınıfta sadece sekiz öğrenci vardı. Sınıfa en son giren ben olmuşum.

O kadar çok boş sıra vardı ki nereye oturacağıma karar vermek bile üzerimde bir baskı yaratıyordu. Gözlüklü bir Lois Lane tarzı çekiciliği olan öğretmenimiz Bayan Kurtz da dahil olmak üzere sınıftaki herkes oturmuş *Ryan Dean West Şov'u* izliyor, ağırlık akşamdan kalma-ishalli-susuz kalmış beynimde geçen diyalogu dinliyor gibiydiler:

RYAN DEAN WEST 1: Sınıfın en gerisinde otur. Kapıyı kapa. (*Ryan Dean West sınıfın en arkasında, kapının hemen yanındaki sıraya bakar.*)

RYAN DEAN WEST 2: Dostum, bu resmen en yakın kişiye... üç... dört... beş... sıra uzakta demek oluyor. Senin hiçbir sosyal yetisi olmayan, on dört yaşında bir ezik olduğunu düşünecekler.

RYAN DEAN WEST 1: E, ne olmuş? Öyleyiz.

(*Ryan Dean West neredeyse kendi kadar ağır olan cebir kitabını düşürür. Sınıftaki öğrenciler gülmemek için kendilerini tutarlar. Ryan kıpkırmızı olur.*)

RYAN DEAN WEST 2: Sen kızarıyor musun? Amma da ezikmişsin. (*Ryan Dean West düşen kitabı alır.*)

BAYAN KURTZ: Neden öne, insanlara biraz daha yakın bir yere oturmuyorsun?

RYAN DEAN WEST 1: Onun bu gösteride ne işi var?

RYAN DEAN WEST 2: Bilmem, biraz seksi sayılır.

EZİK

(*Ryan Dean West sınıfın ön taraflarındaki sıralara bakar.*)

RYAN DEAN WEST 2 (*devam eder*): Joey'nin yanına otursan, diğerleri senin de eşcinsel olduğunu düşünebilir.

RYAN DEAN WEST 1: Kendime güvenimin tam, cinselliğimle barışık olduğumu da düşünebilirler.

RYAN DEAN WEST 2: Dostum, "Ryan Dean West", "Kendine güven" ve "Cinsellik" birbirinden bağımsız kavramlar ve aynı anda aynı evrende var olamazlar. Kara deliğe falan neden olabilirler.

RYAN DEAN WEST 1: Siktir oradan. Ben Joey'nin yanına oturacağım.

RYAN DEAN WEST 2: Sapık Seanie onun eşcinselliği ile dalga geçtiği için suçluluk duyduğundan olabilir mi?

RYAN DEAN WEST 1: Suçluluk duymuyorum. Onun yanına oturacağım. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil çünkü ben eşcinsel değilim.

RYAN DEAN WEST 2: Vurdu, gol oldu! Tam da Megan Renshaw'un arkası (Ryan Dean West Ateşli Sıralaması'nda beş üstünden beş tavuklu börek alan kişi). Belki saçları yanlışlıkla eline sürter.

RYAN DEAN WEST 1: *Tavuklu börek mi?*

RYAN DEAN WEST 2: Her neyse.

(*Ryan Dean West, Joey'nin yanına oturur.*)

"Hey, Ryan Dean."

"Hey, Joey." Boğazımı temizledim. "Merhaba, Megan."

"Merhaba Ryan Dean!" Arkasına dönüp gülümsedi. Yumuşak sarı saçları sıramın üzerinden geçip elime sürttü. Çok iyiydi.

Gol!

Ardından elini, elimin üzerine koyup, “Şu haline bak! Boyun otuz santim atmış olmalı. Çok yakışıklı görünüyorsun. Yazın nasıl geçti?”

Neredeyse bilincimi yitiriyordum; susuz kalmış zayıf bedendeki kanın kemerimin altındaki işlevsiz noktaya doğru hücum ettiğini hissettim.

“Muhteşemdi.”

“Neler yaptın?”

“Hatırlamıyorum.”

“Dün akşam olanları duydum.” Megan elime vurdu. “Biraz eğlenmişsiniz.”

Joey’ye baktım.

“Ona ben söylemedim,” dedi. “Sen iyi misin?”

“Tanrım. Midem bulanıyor. Bir daha asla bunu yapmama izin vermeyin.”

“Ben seni durdurmaya çalıştım. Ama Chas bana engel oldu.”

“Biliyorum.”

Makroekonomi dersinde de aynı şekilde oturduk: Megan önümdeydi, Joey ise hemen sağımda. Neden böyle şeyler yaptığımızı bilmiyorum ama kendimi bildim bileli sınıflarda böyle şeyler olur. Sanırım evreni tutarlı ve tek tip tutmak için bilinçsizce bir çabaydı, her ne kadar gerçeklikle ilgili dayanak noktalarınız (1) ateşli ve ulaşılmaz, (2) eşcinsel birileri olsa bile.

Ekonomi dersinden sonra yirmi dakikalık bir aramız vardı. Gölge gören ve uzanabileceğim bir bank aradım etrafta. Sırt çantamı suratımın üzerine koydum böylece ne ben birilerini görecektim ne

de insanlar beni. Orada sonsuza kadar durabilirdim ama ardından Seanie ve JP'nin başımda dikilip bir şeylere güldüğünü duydum.

“Hey akşamdan kalma çocuk, biz de sana bakıyorduk,” dedi JP. “Haydi kalk. Edebiyat dersine gidiyoruz. Öğle yemeğine bir şey kalmadı şurada.”

Ah evet, PM'nin nimetlerinden biri daha. Burada kimsenin cep telefonu falan olmadığından çocuklar burada birbirileriyle *konusur*. Not da yazarlar. Bunların ilkel insan davranışları olduğunun farkındayım ama okulunuz sizi gezginlerin yaşadığı gibi yaşamaya zorluyorsa yapacak bir şeyiniz kalmıyor.

Bundan bahsetmemin nedeni de şu: Sırt çantamı suratımdan çeker çekmez Seanie bana üzerinde çiçek ve kalplerin olduğu katlanmış kare bir kâğıt parçası uzattı. “Al. Oku şunu. Sana üst üste iki ders boyunca Joey'nin yanında oturduğun için ne kadar eşcinsel olduğunu anlatan bir haiku yazdım.”

“Aynı zamanda Megan Renshaw'un arkasında oturuyorum.”

“Buna telafi denir.”

Elimi kazağımın içine sokup Seanie'nin notunu gömleğimin ön cebine koydum.

“Tamam,” dedim. “Edebiyat dersinde, arkadaşına bir haiku yazmaktan daha eşcinsel bir şeyin olamayacağını anlatan bir sone yazacağım ben de.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BU DA SEANIE'NİN NEDEN BİR SAPIK olduğunu kanıtlıyordu işte.

Sınıflarda kimin yanında oturduğuma neden bu kadar takmıştı ki? Eminim tanıdığı herkes hakkında küçük sapık çizelgeler ve defterler tutuyordu.

O gün kendimi o kadar kötü hissediyordum ki Amerikan edebiyatı dersinde görünceye kadar Annie Altman hakkında hiçbir şey düşünmemiştim.

Onu sadece görmek bile bir anlığına beni iyileştirmişti.

Sırasının yanından geçip bir yanındaki boş sıraya oturdum. Şöyle bir baktıktan sonra okuduğu kâğıda geri döndü.

“Merhaba. Yanına oturabilir miyim?”

“Fark etmez.”

Vay anasını. En son görüşmemizde bana resmen dokunmuştu; saçımı okşamış, bana Ryan Dean diye seslenmiş ve kendimi daha iyi hissetmemi temenni etmişti.

Ya şimdi?

Bana kızgın olduğu çok belliydi. JP, onun diğer tarafına oturdu. Aramızdaki küçük muhabbete şahit olmuştu. O da bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Neler olup bittiğini sormadan Bay Wellins, Amerikan edebiyatı ve Nathaniel Hawthorne hakkında zirvalamaya başlamıştı (aslında Nathaniel Hawthorne sevdiğim bir

EZİK

yazardı ama Annie Altman suratıma tokat gibi inen “fark etmez” lafını ettikten sonra dikkatimi derse nasıl verebilirdim ki?).

Seanie’nin notunu çıkarıp açtım. Bana gerçekten de bir haiku yazmıştı (ona bir sone ile cevap vererek vaktimi harcamayacaktım). Kâğıdın en tepesinde bir gökkuşağı vardı, hemen altında iki tane çöp adam el ele tutuşmuştu. Adamlardan çıkan oklarla isimleri belirtilmişti: “Kanat Oyuncusu”, ve diğeri de “Joey”.

Kanat Oyuncusu ve Joey

Derste yan yana

“Haydi, çalışma arkadaşları olalım.”

Hemen altına şöyle yazdım:

**DAHAHECELERİBİLESAYAMAYANMORONUN
TEKİSİNSEANIE!!!**

Annie, bir sorun mu var?

Bunu Seanie’nin notunun hemen kenarına yazmıştım. Soru işaretinin hemen yanına da bir gülücük kondurdum.

Annie eğilip hemen bir şeyler yazıverdi:

Dün akşam sarhoş olduğunı duydum.

DALLAMANIN tekisin!

Üzgünüm, niyetim bu değildi.

Sen de Chas gibi dallamasın.

Bir daha benle konuşma.

güle güle.

İşte bu kadar. Bitmek bilmeyen ve benim de bir türlü aklımı veremediğim Hawthorne nutkunun sonuna kadar beni görmezden geldi. Kulaklarım çınılıyordu.

Orada oturmuş ölmeyi diliyordum.

Seanie'ye bıraktığım notun altına bir tane de not ekledim:

DÜN GECE SARHOŞ OLDUĞUMU ANNİYE SÖylediğini için
SAĞOL!!! CANDO STUM.

Bay Wellins bizi öğle arasına bıraktığında Annie oturduğu
yerden fırlayıp kapıdan dışarı çıktı.

“Annie, bekle.”

Onu yakalayamayacağımı biliyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu JP.

“Hiçbir şey. Bana kızgın.”

“Öyle mi dersin?” JP gülümsemeye çalıştı. “Haydi, yemek
yiyelim.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim. “Ragbide görüşürüz.”

JP omzunu silkip eşyalarını toplamaya başladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KENDİMİ ŞİMDİ GERÇEKTEN BOK GİBİ hissediyordum. Pes etmek ve Chas Becker'ın ağzının ortasına bir tane patlamak istiyordum.

Yemekhane insanlarla dolmaya başlamıştı, herkes ilk gün hikâyelerini paylaşıyordu. İçeride yer bulamayanlar, yemekhane ile stadyum arasındaki yeşilliklerde oturuyordu.

Gölün kenarındaki patikadan ilerleyip O-Hall yakınlarında bir bank buldum. Çantamı yastık niyetine başımın altına koyup çoraplarımı siyaha boyayan yepyeni ayakkabılarımı çıkardım. Uzunıp yanı başımda yükselen çamların dallarına bakmaya başladım.

Hayatımın en kötü gününü geçiriyordum.

Ailem beni buraya terk edeli yirmi dört saat olmuştu ve daha şimdiden hayatım kontrolden çıkmıştı. Chas Becker ile sarhoş olmuştum, hiç de seksi olmayan Bayan Singer bana tuhaf bir şeyler yapmıştı, en iyi arkadaşım benden nefret ediyordu. Onunla ya da herhangi başka bir kızla hiçbir şansım olamayacağını anlamıştım, ne de olsa ben on dört yaşında, kıkıkkırık bir eziktim. Kendimi üzerinde buharı tüten bir köpek boku gibi hissediyordum.

Onun dışında her şey harikaydı.

Ve birden, dördüncü sınıftan beri hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Oturup ağladım.

Eziğin tekiydim ve buraya ait değildim.

Kollarımla gözlerimi kapadım. Salak ve işe yaramaz hissetmeme son verip kendimi toparlamadan önce en fazla iki damla

gözyaşım akmıştı. Belki gerçekten kendimi toplamıştım; belki o iki damla vücudumda kalan son sıvılardı. Öğleden sonraki derslerine gidenlerin seslerini duyuncaya kadar yerimden kımıldamadım. Ardından ayağa kalktım, ayakkabılarımı giydim ve günün son dersine katılmak için soyunma odasının yolunu tuttum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

RAGEİ BOTLARIMIN BAĞCIKLARINI bağlamak beni canlandırmıştı. Onları giydiğim anda bu 64 kiloluk susuz kalmış başarısızlık abidesinin içinde olup bitenleri unutabiliyordum.

Metal kramponların, soyunma odasının soğuk beton zeminde çıkardığı seslere bayılıyordum. Çıkan gürültünün kadim bir havası vardı, koordine şekilde yürüyen bir sürünün müziği idi. Üstümüzü başımızı değiştirken Seanie ve JP'nin arasında duruyordum. Katlanmış haikuyu çıkarıp Seanie'ye geri verdim.

“Şiirde rezaletsin,” dedim.

Seanie şortunun bağcıklarını bağlamaya çalışıyordu.

“Annie sana da kızdı,” dedi JP.

Bazen ama bazen Seanie bazı konularda içten olabiliyordu. “Ona olan biteni anlattığım için özür dilerim. Komik bulacağınızı sanmıştım. Gerçekten. Üzgünüm,” dedi.

JP oturduğu yerde çoraplarını dizlerine kadar çekti.

“Tanrım,” dedi, “yazdan beri oynamak için can atıyorum. Birilerine vurmam lazım.”

“Aynen ben de,” dedim.

“Bana vurmak ister misin, Ryan Dean?” diye sordu Seanie.

“Sahada benim önümdeki topu alıp diğer tarafa doğru gidersen, evet,” dedim. “Ama onun haricinde saha dışında kimseye vurabileceğimi sanmıyorum.”

“Aynen ben de,” dedi JP.

Aramızda sorun olmadığını Seanie’ye anlatabilmek için bundan daha fazlasını söylememize gerek yoktu.

Koç McAuliffe’i görmek için sabırsızlanıyordum. Biz ona Koç M derdik. Ufak tefek bir adamdı, zamanında o da kanat mevkisinde oynamış. İngiltere’den transferdi. Hayatınızda duyabileceğiniz en medeni şekilde konuşurdu. Küfrederken bile sanki size Shakespeare’den bir şeyler okuyormuş gibi gelirdi. Ama spor söz konusu olduğunda ölümüne gelenekçiydi, onun etrafına toplandığımızda her şey mükemmel olmalıydı; kullanılan kelimelerden (kullanılmayanlar da çünkü sahadayken Koç M’den başka kimse küfredemezdi), antrenman boyunca giydiğimiz kıyafetlere kadar. Görüp görebileceğiniz en kısa ragbi şortlarını giydirdi. Deneyimsiz bir gözlemci ragbi şortlarının neden böyle olduğunu anlamayabilir ama bana güvenin, öyle olmak zorundaydılar.

Bugünlerde çoğu insan altına tayt şortlardan giyiyor ki bunlar dizinize kadar iner. Tayt şortların hayati önemi vardır çünkü hiçbir maçı kasığınıza yumruk, dirsek, hatta bazen ayakkabı tabanı yemeden bitiremezsiniz.

Sahadaki en komik şeylerden birini de Seanie’nin basketbolu bırakıp ilk defa bizle ragbi oynadığı zaman görmüştüm. Seanie çok uzun boylu ve sıska olduğundan Koç M onu, topun oyuna sokulma anında yukarı kaldırmamızı istemişti. Top fırlatıldığı anda, takım oyuncuları bir arkadaşlarını (genellikle şortundan tutarak) yukarı doğru kaldırır, o da topa uzanmaya çalışır. Seanie o sırada içine tayt yerine normal don giymişti. Forvet oyuncuları onu yukarı kaldırdığında testisleri göğüs uçlarına kadar çıkmıştı adeta. Gözleri yuvalarından fırlamış iki eliyle birden kasıklarını

tutuyordu. “Anasınıavradını!” Tabii ki top yanından geçip gitmişti. Dert etmesi gereken başka şeyler vardı.

Bir daha sahaya gelirken içine tayıt şortlardan başka hiçbir şey giymedi.

Soyunma odasından çıkarken diğer elemanlarla el sıkıştık (takım oyuncuları bunu her zaman yapmak zorundadır). Üçümüz birlikte tepe patikasından yukarı çıktık. Bu yol bizim sahamızı diğer sahalardan ayıran bir yoldu. Kendimizi futbol ve Amerikan futbolu sahalarının hemen yanında bulduk.

Futbol takımıyla hep iyi geçinirdik; bizle dalga geçme konusunda akıllı davranırlar, bizim onlarla dalga geçmemiz karşısında da anlayışlıydılar. Ama nedendir bilinmez, Amerikan futbolu takımı bizden nefret ederdi. Hatta “nefret” kelimesinin yeterli olduğunu sanmıyorum. Geçen gün içlerinden iki tanesinin kafamı tuvalete sokma konusunda bir sıkıntı yaşamayıştan bunu anlayabilirsiniz.

Amerikan futbolu oynayanlarla ragbi oynayanlar arasında yaşananların tahmin edilebilir bir örüntüsü vardı: Amerikan futbolcusu gün boyunca düşündüğü bir espriyi patlatır; ardından ragbi oyuncusu gelir daha zekice bir laf eder ve güler; aklına sadece tek bir şey gelen Amerikan futbolcusu kavgaya etmek istediği ile ilgili bir şeyler söyler ve uzaklaşır.

Bu yüzden JP ve Seanie ile birlikte futbol sahasının yanından geçerken O-Hall'daki komşum ve oyun kurucu Casey Palmer ile oda arkadaşı Nick Matthews (Ryan Dean West'i tuvalette karşılayalım planının yordakçısı) tahmin ettiğim gibi saha kenarındaki çeşmenin başında duruyordu. Casey bize doğru bağırdı: “Uuuu! Ragbi oyuncuları! Şortlarınız da güzelmış, nonoşlar!”

Aman ne güzel. Hödüklüğü bile klişe.

Seanie her zamanki sakın tavrıyla, “Palmer, senin eşcinsel olduğundan nasıl emin oldum, biliyor musun? MySite sayfanda herifin tekinin cevizlerinin resmi var da oradan. Ha ha!”

“Bunu yapan sen miydin, Flaherty? Şayet öyleyse, seni öldürürüm!” diye bağırdı Casey.

JP ile ben göz göze geldik sonra Seanie’ye döndük.

“Gerçekten sayfasında böyle bir resim mi var?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi Seanie. “Görmedin mi?”

“Hayır.”

“Hayır,” diye ekledi JP.

Seanie buz gibi soğuk sürüngen gözleriyle bize baktı. “Tamam. Cuma günü şifresini kırıp resmi oraya koymam tam on saatimi aldı. Anladığım kadarıyla henüz olayı çözememiş. Belki bu hafta sonu eve gittiğinde halleder. Amerikan futbolu takımındaki herkese, ‘Acaba neden Casey Palmer’ın MySite sayfasında herifin tekinin cevizlerinin resmi var?’ diye bir e-posta attım.

JP ile birlikte gülmeye başladık. Doğrudan Casey’ye doğru bakıyorduk. Her an birini öldürebilirmiş gibi bir hali vardı.

“İşin iyi kısmı onlar benim cevizlerim,” dedi Seanie, çok ciddi bir şekilde. “Çıktısını bile aldım, olur da görmek istersiniz diye.”

“Sean Russell Flaherty,” dedim. “Sen gerçekten rahatsızsın.”

“Bu manyakça,” diye katıldı JP. “Gerçi oldukça zarif bir şekilde. Ve hayır bana cevizlerinin çıktısını göstermek zorunda değilsin, Seanie.”

“Seanie,” dedim. “İnternete kendi cevizlerinin resmini koymuşsun resmen.”

“Biliyorum.” Seanie gerçekten güldü. İki defa. Gayet monoton bir şekilde. Tuhaftı.

“İşte neden bir MySite sayfam olmadığının en iyi nedeni,” dedim.

“Ah ama var sevgili dostum,” dedi Seanie, ürkünç bir sesle. “Ben gördüm. Beni arkadaş olarak eklemişsin. Hatta JP’nin de var.”

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi JP. Sesi sinirli çıkmıştı.

“Ha ha!” dedi Seanie. “Evet. Dalga geçiyorum.”

Al işte! Seanie’nin en tuhaf yanlarından biriydi bu. Asla dalga geçip geçmediğini anlayamazdınız.

Ardından, tam da sahaya doğru yolu yarılamışken, Casey Palmer’ın aşırı maskülen tavırlarına yeteri kadar cevap vermemişiz gibi, tanıdık İngiliz aksanlı yumuşak bir ses duyduk: “Çocuklar, neden benim oyuncularımın kıçlarına bakıyorsunuz?” Muhtemelen Casey ve Nick biz yürürken izlemeye devam ediyordu.

Koç M olan bitenin farkındaydı. Amerikan futbolu takımının bizi ezmesine asla izin vermezdi.

Asla.

ON ALTINCI BÖLÜM

HAFİF BİR ANTRENMANDI. KOÇ M, NE durumda olduğumuzu anlamadan birbirimize vuramayacağımızı söylemişti. Şikâyetçi olmadım çünkü o kadar olan bitenden sonra kendimi bok gibi ve güçsüz hissediyordum.

Her zamanki gibi ısınmamızı yaptık: Yavaş bir koşu, esneme, birkaç hızlı pas, ardından hızlı koşu. İşte o zaman Koç M en hızlı koşucu olmadığımı fark etti.

“Yazdan bu yana yavaşladın mı, Kanat Oyuncusu? Şayet takımında yer almak istiyorsan biraz hızlanman gerek,” dedi.

Kendimi daha da kötü hissettim çünkü Annie ile aramda olanların içine etmekle kalmamış Koç M’yi de yüzüstü bırakmıştım. Takımlara ayrılmadan önce Koç M’ye kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim.

“Üzgünüm, Koç. Bugün gerçekten hastayım. Yarın kendime gelirim.”

“Sorun nedir, Ryan Dean?”

“Ben sadece... dün akşam O-Hall’daki ilk gecemdi. Hiç uyuyamadım. Çok kötüyüm.” Çok da yalan sayılmazdı.

Elini omzuma koydu. “Anlıyorum, Ryan Dean. Umalım bu sene kendini toparlar ve O-Hall’dan kurtulursun.”

Gördünüz mü? Böyle konuşurdu ama o İngiliz aksanıyla her şey müzik gibi duyulurdu. Ardından ekledi: “Chas Becker seni bir dallama yapmadan önce.”

Koç M dört kişi seçip takım kaptanı yaptı, ardından aramızda küçük bir yediler turnuvası yaptık. Bu, ragbinin küçük ölçekli bir versiyonuydu. Takımlarda on beş kişi yerine yedi kişi olurdu. Birbirimize çelme takmak yerine sadece dokunurduk. Oyun tamamen hıza ve topu ne kadar çok dolaştırdığımıza dayalıydı.

Joey defans oyuncularının kaptanıydı ve ilk tercihinde beni takımına seçmesine çok şaşırmıştım. JP de bizim takımdaydı, iki tane orta saha oyuncusu ve birkaç forvetle birlikte.

Seanie, Chas ve Kevin'la aynı takıma düştü. Maçların çekişmeli olacağını biliyordum ve en sona geldiğimizde bizim takımlarımız karşılıklı geldi. İlk sayıyı Joey'den aldığım pasla ben yaptım. Top elime geçtiğinde çoktan uzayıp gitmiştim. Ama elimizden bundan fazlası gelmemişti. Chas'ın takımı üç sayı alarak turnuvayı kazandı.

Bazen ragbide kaybetmek, kazanmaktan çok daha eğlenceli olur. O gün antrenmanın sonunda Koç M, kaybeden üç takımı sahada koşuya çıkardı ve Amerikan futbolu takımını rahatsız edecek şekilde şarkı söyledi. Başımızda Joey vardı, 'Oh Susanna'yı söylemeye karar verdik ama Susanna yerine Casey diyecektik. Sesimiz gerçekten kötüydü, olabildiğince bağırarak söylüyorduk, Casey ve diğerlerinin elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bizi görmezden gelmeye çalıştılar ama çaresizlerdi. Ellerinden sadece, "İbnelere bak," gibi yorumlar yapmak geliyordu.

Bitirdiğimizde bazı Amerikan futbolu oyuncuları gerçekten alkışladı. En azından onlar anlamıştı, şayet ragbi takımıyla uğraşırlarsa biz de onlarla uğraşırdık ve bu gerçekten eğlenceliydi. Ama bu tehditkâr bir uğraşma değildi. Espriyi kaldırabileceğimizi ve karşılık verebileceğimizi gösteriyordu.

Casey, işi “güzel şort”larımızla başlatmış ve antrenmanın sonunda bir serenadın ilham kaynağı oluvermişti. İlk kıtayı ve nakaratı söyledikten sonra soyunma odasının yolunu tuttuk.

Gün nihayet sona ermişti. Soyunma odasında oturup kramponlarımı çıkartırken ne kadar kötü bir gün geçirdiğim aklıma geldi. Daha ilk günden ne kadar ezik olduğum gerçeğini düşünmeye başladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DUŞA GİRMEYEN HEMEN GİYİNDİM. SOYUNMA odasındaki duşlar çok daha temiz ve şahsi olsa da bu işi O-Hall'da da halledebilirdim. Bütün yapmak istediğim okuldan uzaklaşıp hemen yatağa girmekti. Eşyalarımı toparlayıp dolabıma tıktım. Kazağımı sırt çantama yerleştirdim, kravatımı omzuma attım, gömleğimi iliklemedim ve pantolonumun içine sokmadım. Gün bittiği için artık nasıl giyindiğimizin bir önemi yoktu.

Seanie ve JP'nin duştan çıkmasını beklemedim bile. Birkaç çocukla el sıkışıp soyunma odasından ayrıldım.

Tepeden inip göle doğru giden patikadan yürürken saat sanırım 4.30'du. İnsanların aşağıda kampusta dolandığını görebiliyordum. Ama çoğu kişi o saatte ya yatakhanelerine gitmiş oluyordu ya da eylül ayında yaptıkları sporların antrenmanına katılıyordu.

Joey'nin de yürüdüğünü gördüm. Yaklaşık yüz metre kadar önümdeydi, muhtemelen O-Hall'a doğru gidiyordu. Futbol sahasının oraya yaklaştığında Casey ve Nick'in kalabalıktan ayrılıp Joey'ye doğru koştuklarını gördüm. Hareketlerinden Joey ile hır çıkarma niyetinde olduklarını anlayabiliyordum. Arkama döndüğümde soyunma odasından hiçbir ragbi oyuncusunun çıkmadığını gördüm.

Harika.

Steroidli manyaklardan oluşan futbol takımına karşı bir tek ben ve Joey vardık.

Hızlandım. Casey ve Nick geldiğimi fark etmedi bile. Joey onlara doğru yaklaşıırken, tepeden yukarı, soyunma odalarına baktılar ama o yoldan benim sıkı vücutumu kim görebilirdi ki? Geldiğimi fark etseler bile, umurlarında olur muydu?

Casey'nin göğsünü dışarı çıkarıp, Joey'ye yaklaşıp onu ittiğini ve sırtüstü yere düşürdüğünü gördüm. "Şarkın çok mu komik sanıyorsun, ibne?" dedi.

Çantamı yere bırakıp bütün gücümle koşmaya başladım.

Joey'nin karşılık vereceğini biliyordum. Onun kimseden korkusu yoktu. Şayet orta sahada oynuyorsanız onun gibi olmanız gerekirdi; eminim hiçbir koruma giymeden, vücuduna Casey'nin yediğinden çok daha fazla darbe yemişti. Ama bu dallamaların onu bu şekilde sıkıştırmasına izin vermeyecektim.

Antrenmandakinden çok daha hızlı koştum. Koşmak zorundaydım. Joey yumruğunu sıkmış, Nick onun arkasına geçmiş, Casey ise ilk yumruğu indirmek üzereydi. Kafam yukarıda omuzlarım aşağıda ileri fırladım. Casey'nin dizlerine doğru atıldım, kollarımla bacaklarını sarıp onu yere serdim.

Casey'nin üzerinden sektim. "Bu da ne?" dedi Casey. Tam ayağa kalktığım sırada suratıma bir yumruk yapıştırdı ve beni Joey'nin üzerine devirdi.

Tam o sırada futbol koçlarından biri bizi gördü ve bağırıp buna bir son vermemizi söyledi. Sahanın orada elinde taktik tablosuyla durmuş yere çığnediği tütünü tükürmekle meşguldü. Sanki bunun gerçek bir kavga olup olmadığını anlamak için yanımıza gelmeye üşenir gibi bir hali vardı.

Tek bildiğim Koç M bunları görse kıcıma öyle bir tekme atardı ki o anda takımdan atılmakla kalmam, okuldan da kovulurdum.

“Ne sikim yaptığını sanıyorsun, seni gidi bok çuvalı?”

Benimle konuşanın Casey Palmer olduğunu tahmin ediyordum.

Ardından göğsümün kana bulandığını fark ettim, düğmeleri iliklenmemiş, bir zamanlar bembeyaz olan okul gömleğimin üzerinde kırmızı bir leke vardı. Dizlerim bükülmüştü. Oturmak zorunda kalmıştım.

Tamam, diye geçti içimden, buraya kadar. Son 24 saat içinde vücuduma yeterince zarar vermiştim. Şu anda kesinlikle ölüyordum. Kendimi tünelin sonundaki ışığı, ben dört yaşındayken bir minibüsün altında kalan küçük Chihuahua köpeğimi ve büyük büyükannemi görmeye hazırladım.

Aslına bakarsanız ikisi birden minibüsün altında kalmamıştı ama siz ne demek istediğimi anladınız işte.

Ardından futbol koçunun düdüğünü öttürdüğünü duydum. Casey ve Palmer geri çekildiler. Ölmemiştim ama burnum feci kanıyordu.

“Tanrım, ne kadar da budalayım,” dedim.

“Ne sikime yaptın şimdi bunu?” dedi Joey, sesi öfkeli çıkmıştı.

“Haksızlık vardı. İkiye karşı tek.”

Gömleğimi çıkartıp suratıma tuttum. Şöyle bir baktığımda burnumun artık o kadar kötü kanamadığını anladım.

Belki de içim tamamen boşalmıştı.

“Üstünü başını temizlesen iyi edersin, yoksa başın belaya girebilir.”

Mahvolan gömleğimle kam iyice temizlemeye çalıştım ve ayağa kalktım.

“Antrenmanda olduğunu söylerim,” dedim. “Birine çelme takarken. Yalan da sayılmaz.”

Ragbi oynarken kaç kere burnumun kanadığını hatırlamıyorum bile.

Aslına bakarsanız, kana bulanana tek bir burnum var, sadece birden çok kez kana bulandı.

“Tanrım, bugün benden bu kadar.”

Gömleğimi top gibi yuvarlayıp sırt çantamın içine tıktım. O-Hall’a doğru yola koyuldum. O sırada milletin soyunma odasından çıkıp tepeden aşağıya indiğini gördüm.

Joey futbol sahasının kenarında duruyordu, dallamaların antrenmanını seyredip takım arkadaşlarının yanına gelmesini bekliyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KURUYAN KAN ÜZERİMDEN AKTIKÇA, duş kabinin zeminindeki fayanslara basan ayaklarımın çevresi pembeye bulandı. Sonunda temizlendiğimde, soğuk suyu sonuna kadar açıp duşun altında otuz saniye kadar durdum. Neredeyse çığlık atacaktım. Kurulanıp hemen yattım.

Saat daha beşti.

Kitaplarımla birlikte uzanmış, birkaç cebir probleminden oluşan küçük bir ödevi bitirmekle meşguldüm. Ardından bir kitap açıp okumaya başladım. Nathaniel Hawthorne'nun "Rappaccini'nin Kızı" adlı kısa öyküsünü okuyup bir ödev yazmam gerekiyordu. Bunun için çarşambaya kadar vaktim vardı. İlk sayfayı okuyup kitabı yastığımın yanına koyduktan sonra tavana bakmaya başladım.

Hawthorne'un bazı şeyleri dile getiriş tarzına bayılıyordum. Keşke ben de "camımın hemen altındaki bahçeye bakmaktan daha önemli işlerim olmasaydı" diyebilseydim diye düşündüm ama olmuştu. Bu kadar kısa süre zarfında kendime öyle meşgaleler bulmuştum ki, on birinci sınıfın sonunu getiremeyeceğim konusunda ikna olmuşum.

Defterimi çıkarıp Annie'ye bir mektup yazdım. Ona hiçbir zaman veremeyecek bile olsam, en azından ona söylemek istediğim şeyleri yazıya dökmüş olacaktım. Gerçek Ryan Dean West tarzına uygun olarak bir de Venn şeması çizdim. Ona kendimle, yani *ufaklıkla*, ilgili bir şeyler anlatmaya çalışıyordum. Her gün çevremde uğraşmak zorunda olduğum insanlarla ilgili kaçınılmaz

gerçekleri anlayacağını umuyordum. İlk birkaç cümleyi yazar yazmaz, onları okuyunca kulağa ne kadar da acınası ve kayıp geldiklerini düşündüm. Sayfayı defterimden yırtıp attım.

Çok yorgundum.

Yataktan indim, kıyafetlerimi çıkardım ve ışığı söndürdüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“SENİN DİRDİN NEDİR?” DEDİ SEANİE.

Işıklar yandı, uyanmışım.

Kitaplarım kafamın etrafına dağılmıştı. Sırtüstü yatıyordum, kafam bazılarının üzerindeydi.

Seanie, JP ve Joey gömlekleri ve kravatlarıyla yemekhaneden yeni gelmiş gibydiler. Kapının ağzında duruyorlardı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onlara baktım.

Saçımı düzeltip oturdum. Kafam neredeyse tavana değecekti ama o kadar da değil.

“Biraz uyumam lazımdı,” dedim. “Saat kaç?”

Saate baktım. Sekizi çeyrek geçiyordu.

“Herkes seni arıyordu,” dedi JP. “Akşam yemeğini kaçırdın.”

Tabii ya. Eminim Casey Palmer da beni arıyordu.

“Aç değildim.” Ama onlar konuyu açınca açlıktan öldüğümü fark ettim.

“Ama,” dedi Seanie, etrafa bakınarak. “Belki de açsındır diye sana bir şeyler getirdik.”

Yemekhaneden yemek çalmak kesinlikle bir suçtu. Ama kurallara girecek olursanız, O-Hall’da diğer yatakhanelerden ziyaretçi ağırlamak da muhtemelen en az onun kadar büyük bir suçtu.

Seanie, yastığımın yanındaki cebir kitabının üzerine kâğıda sarılmış bir şey ve bir de karton bardak koydu. “Salamlı sandviç ve biraz da domates çorbası.”

İşte, bu harikaydı. Kulağa çok hoş geliyordu.

“Sağ ol, Seanie,” dedim. “Ve tabii bunu Casey’nin MySite sayfasının çıktısına sardığın için de teşekkürler.”

JP bir kahkaha patlattı.

“Casey’nin MySite sayfasını gördün mü, Joey?” diye sordum.

Seanie’nin suratında hastalıklı ve sinirlenmiş bir ifade vardı.

“Hayır. Neden?”

“Bu hafta sonu eve gittiğinde bir bak,” dedim.

“Tamam.”

Joey’nin ailesi çok zengindi. San Mateo’da yaşıyorlar ve onu her cuma günü uçakla aldırıyorlardı. Seanie’nin bana nasıl baktığını gördüm. Ben de ona Ha-ha-Joey-senin-testislerini-görecektir-haydi-bunun-için-de-bir-haiku-yaz ifadesini takındım, tabii gerçekten öyle bir şey varsa.

Böyle bir ifade olsun ya da olmasın, Seanie ile ben Japon şiiri, Seanie’nin testisleri ve eşcinsel arkadaşımız Joey Cosentino hakkında kelimesiz ancak çok yoğun bir konuşma yapıyorduk.

“Sana içecek bir şeyler getirdik,” dedi Joey.

Ona şöyle bir baktım. Suratımda belki hâlâ testis-ifadesi vardı. Belki bu yüzden onun akşam içeceği tercihi pek de güvenmediğimi sanmış olabilirdi.

“Bira değil,” diye ekledi gülümseyerek. Sırt çantasından bir şişe su ve bir tane de enerji içeceği çıkardı.

İşte bu bir mucizeydi. O kadar susamıştım ki, enerji içeceğini açıp bir dikişte bitirdim.

“Joey olan biteni herkese anlattı,” dedi JP.

“Dostum, tam bir süper kahramanmışsın. Casey Palmer’ı yere yıkip orta saha oyuncuna arka çıkmışsın,” dedi Seanie.

“Joey’ye arka çıkmıyordum,” dedim. “Kendimi koruyordum. O tepeden her zamanki gibi inmek zorundaydım. Daha ilk antrenman gününden böyle bir şey yapmalarına izin veremezdim. Ben de gözümü kapadım ve hakladım. Bir sürü şeye o kadar çok canım sıkılmıştı ve öyle bir şey yaptım ki sonunda kendimi öldürtmediğim için şanslıyım. Soyunma odasında söylediğimiz gibi, birilerine vurmak istiyordum, sadece birbirimize dokunarak oynadığımız ragbi bugün benim için yeterli değildi.”

“Burnun nasıl oldu?” diye sordu Joey.

Duş kabinin zemininde gördüğüm kandan beri burnum hiç aklıma gelmemişti. Sandviçten bir ısırık aldım, hayal edebileceğim her şeyden çok daha lezzetliydi ve burnuma dokundum.

“Kırık falan değil,” dedim nefes alırken. “Sanırım, biraz tıkalı sadece. Yemek için teşekkür ederim. Kendimi gerçekten normal hissediyorum.”

Normal dediğim anda aklıma anında Annie geldi.

“Aranızda bu gece Annie’yi gören oldu mu?”

“Onunla konuştum,” dedi JP. “Sana gerçekten çok kızmış, Ryan Dean.”

Kafamı hâlâ tam olarak toparlayabilmiş değildim ama sanki JP, Annie’nin böyle hissediyor oluşundan memnun gibiydi.

“Dostum, bu kadar sinirlenmiş olması seni ne kadar önemseddiğini gösterir,” dedi Seanie.

Çocuğunun poposuna şaplak atmadan önce söyleyebileceğin türden bir şeydi bu.

“Sanırım ona gerçekleri anlatmadığını düşünüyor,” dedi JP.

“Hiç şansım olmadı. Olan biteni anlatmak için hiç fırsatımız olmadı.” Ağlak biri gibi konuşuyordum.

Birden kapı açıldı. Chas’in içeri girip, arkadaşlarıma oradan defolmalarını söyleyeceğini bekliyordum. Ama içeri giren Bay Farrowdu. Onun da öfkeli bir hali vardı ve arkadaşlarıma buradan defolmalarını söyleyecekti.

“Burada ne yapıyorsunuz?” dedi. Yatağında oturmuş akşam yemeğimi yerken bana sinirli bir bakış attı. Çarşafı bacaklarıma çektim. Bay Farrow’da beni rahatsız eden bir şey vardı.

“Ryan Dean biraz rahatsız. Biz de ona yiyecek bir şeyler getirdik.”

Bay Farrow yatağa bir adım daha yaklaşıp bana baktı. Dedim gibi beni ürkütüyordu çünkü tam göğsüme doğru nefes alıp veriyordu ve üzerimde sadece boxer donum vardı.

“Hasta mısın, Ryan Dean?”

“Şimdi daha iyiyim. Yeni uyandım.”

“Belki de sabah doktoru getirip seni muayene ettirmeliyiz.”

“Hayır, gerçekten. İyiyim,” dedim.

Ardından Bay Farrow cebinden bir parça kâğıt ve tükenmez kalem çıkarıp JP’ye baktı.

“Beyler, açıkça görülüyor ki sizler yeni değilsiniz, kuralları biliyorsunuz,” dedi. “İsimleriniz nedir?”

JP yutkundtu ve cevap verdi, “John-Paul Tureau ve Sean Flaherty.”

“Bay Farrow lütfen başlarını belaya sokmayın,” dedim. “Sadece beni kontrol etmeye gelmişlerdi.”

“Ryan Dean, siz gençler birbirinizi kontrol etmeye başladığınızda, bunun can sıkıcı sonuçları oluyor.”

Lanet olsun tam da geçirdiğim ilk günün özetiydi bu. Belki de Bayan Singer ile onu, şeytanın yordakçıları falan oldukları için buraya yollamışlardı.

Bay Farrow devam etti, “Ama Bay Tureau ve Bay Flaherty, arkadaşınıza olan ilginizi takdir ediyorum. Yine de bir an önce burayı terk etmenizi ve önceden bana haber vermeksizin gelmenizi istiyorum.”

Farrow elindeki kâğıt parçasını katlayıp, cebine koyup koridora çıktı. Kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

“Çünkü burada bolca boş yerimiz var,” diye ekledi ve ortak alana doğru giden koridorda gözden kayboldu.

“Sanırım bu gidiyoruz demek oluyor,” dedi Seanie.

“Beyler, teşekkür ederim,” dedim Seanie ve JP gitmek üzere arkalarını dönmüşken. Koridordayken Seanie bana dönüp gülümseyerek parmak hareketi çekti. Suratında Joey’ye testislerimi gösterdiğin için teşekkür ederim bakışı vardı, tabii böyle bir şey gerçekten varsa.

Sandviçimi bitirdim. Hiçbir şey söylemedim. Bir anda kendimi yatağın içinde, odada eşcinsel bir çocukla bulduğum için tuhaf hissetmiştim. Hemen ardından böyle saçmalıklar düşünüyorum diye kendime sinirlendim. Herkesin Joey’ye yaptığı şeyi yapıyordum çünkü. Diğerleri gibi olmamanın ne demek olduğunu biliyordum. Tabii ki eşcinsel olmak nasıl bir şeydir biliyorum demek istemiyorum çünkü bilmiyorum ama türünün tek örneği olmak ne demek onu biliyordum. Ayrıca eminim on birinci sınıfa

gidenler arasında, on dört yaşında on birinci sınıfa gidenlerden daha çok eşcinsel vardır kesin.

Bunun Kevin Cantrell'i rahatsız edip etmediğini düşündüm. Joey ve Kevin iki yılı aşkın süredir oda arkadaşıydı ama kimse Kevin hakkında olur olmadık şeyler söylemez ya da onun cinsel tercihini merak etmezdi, onun eşcinsel olmadığını bir şekilde bilirlerdi.

Eziğin önde gideniyim.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim. "Su ister misin, Joey?"

Şişeyi Joey'ye uzattım.

"Hayır, sağ ol. Işıklar kapanıncaya kadar diğerleriyle televizyon seyredeceğim. Sen de seyretmek ister misin?"

"Hayır," dedim. "Sanırım gerçekten uyumam lazım. Hem Casey ve Nick orada olmayacak mı?"

"Ne olmuş?" dedi Joey. "Onlardan korkmuyorum."

"Korkuyorsun demedim."

"Cehenneme kadar yolları var," dedi Joey. "Başka bir işe kal-kışmayacaklar. Güven bana. Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Bir an düşündüm.

"Evet, doğrusunu söylemek gerekirse korkuyorum."

"Endişelenme," dedi Joey. "Harika bir hamleydi. Ama bir daha asla böyle şeyler yapma. Işığı kapatmamı ister misin?"

"Evet, teşekkürler. Matematik dersinde görüşürüz."

YIRMİNCİ BÖLÜM

CHAS'IN GECE GELDİĞİNİ DUYDUM AMA beni tam olarak uyandırmadı. Yatakla bir olunan uykulardan biriydi benimkisi, huzurlu ve derin bir şekilde paralize olmuşum. İşemek için iki sularında uyandığımda, yatağımda yediğim akşam yemeği sırasında içtiğim enerji içeceğinin şişesini kullanmayı düşündüm. Ama ardından birlikteliğimizin henüz başlarında Cha'sten dayak yemeden yataktan inmeyi becerip beceremeyeceğimi görmek için iyi fırsat olduğunu düşündüm. Sanırım o şişeyi daha sonrası için saklayacaktım. Ne olur ne olmaz.

Yataktan aşağıya inmeye çalışan bir ninja gibiydim, tek farkım görevim suikast değil, işemektir.

Koridora çıktığımda O-Hall tamamen sessiz ve karanlıktı. Vücudum tamamen canlı ve iyileşmiş gibiydi; bir önceki gecenin budalalılığından eser kalmamıştı. Koridorda tualete doğru ilerlerken soğuk zemin ayaklarımda iyi bir his bırakıyordu.

Gerindim ve esnedim. Gerçeği söylemek gerekirse bir sonraki sabahı iple çekiyordum. Annie ile kahvaltıda karşılaşmak ve her şeyi düzeltmek için bir fırsatım olacaktı. Bunu yapmak zorundaydım. Düşündükçe deliriyordum. Onu görmeden geçen iki buçuk aydan sonra, hiç de hoşuma gitmeyen çok-kızgınım-ve-seni-görmek-istemiyorum vukuatı yaşamıştık.

İşimi gördükten sonra, tuvaletin ışığını kapatıp yatağıma doğru yola koyuldum. Tam o sırada merdiven boşluğuna açılan kapının camında bir ışık parlaması gördüm. Gözünüze bir an çar-

pan cinsten bir parlama. Olduğum yerde buz kesmiştim, karanlık koridorun ortasında dikiliyordum. Sessizce duruyor, yeniden bir parlama olacak mı diye bekliyordum.

Yine oldu, iki saniyeliğine, belki daha kısa.

Soluk yeşil bir ışıktı, gece parlayan çubukların yaydığı ışığa benziyordu; merdiven boşluğu önce aydınlandı, ardından her şey karanlığa gömüldü.

Chas, Kevin ve Joey'nin yine bir şeyler karıştırdığını düşündüm ki iki gece üst üste yapmamaları gerekirdi. Yine de ters olan bir şeyler vardı. Chas'ın yatağında uyuduğundan neredeyse emindim. Biraz korkmuştum, o ışığın nereden geldiğini öğrenmem gerektiğini hissediyordum.

Biliyorum. Aptalca. Hem de sarhoş bile değildim.

Yalın ayak vaziyette erkekler katının sonuna geldim. İçimizden "Sakin o kapıyı açma" diye haykırdığımız korku filmleri geldi aklıma.

Peki, ben ne yaptım? Kapıyı açtım.

Neredeyse küçük bir kız gibi bağıracaktım ama onu bile yapamayacak kadar korkmuştum. Şayet bir iki dakika önce halletmemiş olsaydım, muhtemelen altıma yapardım. Kapıyı açtığımda üzerimde donumdan başka hiçbir şey yoktu ve karşımda Bayan Singer duruyordu. Ryan Dean West'in üzerinde sadece donuyla gece görmek istemeyeceği iki bacaklı tek dişi yaratık olan Bayan Singer.

Bir daha ishal olmadığım gün yüzü göremeyeceğim, diye düşündüm.

Tam bir eziğim.

Birkaç santim ötemde duruyordu. Siyah ropdöşambırı ve siyah bir eşarpla toplanmış siyah saçlarıyla çocuk kurban eden bir druid veya sonu gelmez Dickens tefrikalarından fırlamış, kötü bir çizim gibiydi. Bir an irkildim ve ardından donup kaldım.

O enerji içeceğinin şişesini kullanmam gerekirdi.

Birden dizlerim boşaldı. Arkamı dönüp hiçbir söylemeden koridor boyunca koşmaya başladım. Ayaklarım sanki odanın yolunu kendi bulmuş gibiydi.

Göğsümde bir soğukluk hissettim. Burnum yine kanıyordu.

Tamam, dedim içimden, *o bir cadı değil. Burnunu kanatan Casey Palmer'di; Bayan Singer değil.* Elimi burnuma bastırdım. Bir anda her yer kan oldu.

Odama geri döndüğümde, Casey yumruk attığı sırada giydiğim ve şu anda kan içinde olan gömleği sırt çantamdan çıkardım ve suratıma bastırdım. Gömleğim kurtarılmaya noktasını artık geçmişti. Tek elimi kullanarak ranzanın üstüne çıkmaya çalıştım.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, urmanmaya çalışırken Chas'ın kafasına bir de tekme attım. Gerçi beni sarhoş edip Annie'nin benden nefret etmesinin ardından bir parçamın bundan keyif aldığını söylemeliyim. Uyansa daha da mutlu olurum ama ben yukarı çıkarken o sadece homurdanıp diğer tarafa döndü.

Kalbim atıyordu, nefes nefese kalmıştım. Saçlarımı düzeltip tavana bakmaya başladım, kanamayı durdurmak için hâlâ tişörtü suratıma bastırıyordum. Ciddi anlamda terliyordum. Bir türlü rahatlayamıyordum, bir kere kurtlanmıştım; Bayan Singer'ın peşime düştüğünden ve beni öldürmek için tuhaf yöntemler

üzerinde çalıştığından emindim. Ardından Chas aşağıdan şilteye vurdu. Yumruğunu böbreğimde hissettim.

“Seni lanet olası herif, bana sakın tahmin ettiğim şeyi yaptığını söyleme.”

Aklından ne geçiyordu? Chas Baker ne kadar da morundu.

“Hiçbir şey yapmıyorum,” dedim, sesim gömlek yüzünden boğuk çıkmıştı. “Burnum kanıyor da. Pardon.”

Uykusuna geri döndü.

Rahatlamaya çalıştım. Alt kattaki tuhaf kadın bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Sürekli ertesi sabah başıma açacağı korkunç belaları düşünüyordum. İlk gün içinde meydana gelenlerden daha kötü ne olabilirdi?

Derin bir nefes aldım ve uykuya daldım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SAATİN ALARMININ ÇALMASIYLA BİRLİKTE aynı anda uyandık.

Kendimi dinlenmiş, okulun gerçek ve normal bir gününe hazır hissediyordum.

Yataktan indiğim sırada, Chas kan içindeki gömleği gördü. “Casey Palmer’in eseri mi?”

“Evet,” dedim.

“Olanları duydum. Canına okumamı ister misin?”

Vay canına, dedim içimden, Chas Baker’in beni kolladığına neredeyse kendim bile inanacaktım.

“Yok.”

Gömleği dolabımızın dibine attım; ardından Chas’ın bakişları altında onu oradan alıp üzerinde adımın yazdığı çamaşır torbasının içine tıktım.

“Ana kuzusunun teki,” dedi Chas. “Onu yere serdiğini duydum.”

“Sanırım öyle oldu.”

“Ufak çocuksun falan ama oldukça cesursun.”

Canın cehenneme, dedim içimden.

Ufak çocuk.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

KENDİMİ HAFİFLEMİŞ HİSSEDİYORDUM, Annie'yi gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı, kafa derimin altında bir karıncalanma hissettim. Belki de o sabah kullandığım, birinin duşta bıraktığı kepek şampuanından dolayı böyle olmuştu, bilemiyorum.

Dürüst olacağım. Biri gelip Annie Altman'a âşık olup olmadığı sorsa, ona bilmiyorum demek zorunda kalırdım çünkü gerçekten de *bilmiyordum*. Ona olan hislerimi karşılaştırabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama söz konusu Annie olduğunda bir tür ihtiyaç hissediyordum; benim farkıma varmasını istiyordum; beni gördüğünde kendisini daha hafiflemiş hissettiğini bilmek istiyordum. Bunların hiçbir şekilde gerçek olamayacağını biliyordum; sonuçta ben on dört yaşında, Pine Mountain'daki diğer dört yüz kişiyle aynı kıyafeti giyen ve kravatı takan, ufak Ryan Dean West'tim. Hepimiz neredeyse birbirimizin aynısıydık, ben hariç. Görmezden gelmeyeceği, beni bu bok çukurundaki diğer on birinci sınıf öğrencilerinden farklı kılan tek şey hariç.

Geçen gece ona yazdığım notta anlatmaya çalıştığım şey de buydu.

Vakit kayıydı, her neyse çünkü ona benimle bir daha konuşmaması için yeterince sebep vermiştim; haddimi aşmıştım, kuralları çiğneyerek, poker oynayarak ve kendimi sarhoş ederek kendimi Chas Baker benzeri herifler gibi göstermeye çalışmıştım. Sanki bunlar bir işe yarayacaktı da maymun Ryan Dean West

sihirli bir evrim geçirecek, kuyruğunu düşürecek ve Annie'nin gözüne girecekti.

Ama ne kadar ezik olsam da, umudum bu yöndeydi.

Kahvaltıda Isabel Reyes'in karşısında oturuyor, çöreğini yiyip karton kutudan portakal suyu içiyordu. JP'nin, "Hey, Ryan Dean," diye bağırmasına, Seanie'nin oturdukları yere (giren çıkan bütün kızları görebildikleri bir nokta) doğru beni çağırmasına rağmen onları görmezden geldim. Ama soğuk ve kendini bilmiş bir şekilde değil çünkü korkuyordum ve Annie'nin oturduğu yerden gözlerimi ayırmadan yürürken içimde hayatımdaki en yüksek noktadan atlamışım gibi bir his vardı.

Geldiğimi gördü ama beni gördüğüne sevinip sevinmediğini suratındaki ifadeden anlamıyordum. Annie her zamanki gibi çok hoştu ama Isabel de kendisine has rustik havasıyla ve benim üniversitede bile sahip olamayacağım surat kıllarıyla hoş gözüküyordu (Tanrım! Neden bunu hoş buluyordum?). Ardından Annie'nin eğilip Isabel'e bir şeyler fısıldadığını gördüm, neler demiş olabileceğini sadece hayal edebilirdim.

KIZLAR NE DEMİŞ OLABİLİR: BİR RYAN DEAN WEST PİYESİ

ANNIE: Şu lanet olası alkolik Ryan Dean West geliyor. Ona nasıl davrandığıma iyi bak, sanki acınası, kırmızı kulaklı bir su kaplumbağası gibi.

ISABEL: Kulakları bana pembe gibi geldi. Bence şirin biri.

ANNIE: *Şirin* olduğunu mu düşünüyorsun? *Ufak çocuğun* teki. Sıksa kıcını görmezden geleceğim sanırım, sanki burada değilmiş gibi yapacağım.

ISABEL: Bana hep ondan ne kadar çok hoşlandığını söylersin.

ANNIE: Pazar günü okula geldiğimiz anda bir dallama gibi davranmaya başladı. Önce benimle konuşmadı, benimle koşuya gelme konusunda yalan söyledi, ardından gitti Chas Becker ile sarhoş oldu. Kesinlikle *şirin değil*.

Beni neden görmezden geliyorsun, Annie? Beni kasıklarımдан bir kez daha tekmeleyebilesin diye sana doğru yürümeye devam etmeli miyim? diye düşündüm.

Arkama dönüp baktığımda JP ve Seanie'nin hâlâ beni seyrettiğini gördüm.

Lanet olsun!

Erkekler, diğer erkeklere böyle baktığında bir şey olur. Ne olduğunun farkındaydılar, Ryan Dean West'in intihar görevini en ön sıradan seyretmek zorundaydılar. Bir uçaktan atlamak gibiydi. Mola almak, tekrar yapmak yoktu, sadece yerçekimi vardı. Bir de kesin ölüme doğru giderken açılmayan paraşütünü gören bir sürü görgü tanığı.

Kahvaltısını yapan yüzlerce kişinin önünde küçük bir kız gibi ağlamamayı ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Hayatımdan sürreal bir çizgi roman sayfası gibiydi, en kötü sonucu kafamda canlandırıdım:

PINE MOUNTAIN'DA GÜZEL
BİR SABAH...

TANRIM! ANNIE BUGÜN
GERÇEKTEN ÇOK HOŞ
GÖZÜKÜYOR. SÖYLE BİR
DÜŞÜNÜNCE... ISABEL DE
AYNEN ÖYLE!

HEY ANNIE...
DÜN OLANLAR İÇİN.
GERÇEKTEN ÇOK ÜZGÜNÜM.
TAM BİR EZİĞİM. ACABA
SÖYLE BİR KONUSSAK MI?
BELKİ YÜRÜYÜŞE FALAN
ÇIKARIZ?

AYY... NE ŞİRİN!
NE KADAR
ŞİRİN BİR UFAK
ÇOCUK!

ASLINDA...
BUNLARDAN ÇOK
İYİ BİRER HEDEF
TAHTASI OLUYOR!!

|||||

BİR SONRAKİ SAYI...
BAYAN SINGER'IN İNTİKAMI

“Annie, seninle birkaç dakika oturmamın mahsuru var mı?” En tatlı ve kırılgan sesimle söylemiştim bunları (geçen yıldan beri sesim falan değişmiş değildi. Kilise korosu için aday falan da olmayacaktım).

Gözlerimin içine baktı ve tam o anda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Bazı şeyleri sadece arkadaşlar anlar, tıpkı geçen gece Seanie ile ha-ha-Joey-testislerini-görececek bakışında olduğu gibi. Ama Annie bana çok güzel bakmıştı.

“Merhaba, West, tabii ki,” dedi.

Gol!

Gerçi, Ryan Dean demesini dilerdim.

Ama şansım yaver gitti çünkü Isabel tam onun karşısında oturuyordu. Yani ben Annie’nin yanına oturmak zorunda kalıyordum. Bu da onun bacaklarına az da olsa sürtünme olasılığı yaratıyordu ki bu durum aslında işleri başlarından aşkın alyuvarlarımın, Ryan Dean West Diyarı’nın ekonomi profesörüm olsa oldukça buhranlı ve işsizlik sorunları olan bölgeler diyeceği yerlerine göç edeceği anlamına geliyordu.

“Merhaba, Isabel,” derken sesim çatladı. Kendimi bir budala gibi hissediyordum. Kuzey yörelerimde hiç kan kaldığını sanmıyordum. “Yazın güzel geçti mi?”

“Evet,” dedi Isabel.

Tamam, bıyıklı kız, artık gidebilirsin (bıyığın seksi değil demek anlamına gelmiyor bu). Igh. Sanırım bayılıyorum.

Boğazımı temizledim. Isabel’e baktım. Tanrım! Gitmesini istiyordum çünkü tuhaf sahneden sonra tam olarak ne yapacaklarını biliyordum: Her şeyi başa sarıp olan bitenlerin yorumunu

yapacaklardı, birtakım şeyleri de uyduracaklardı. Ağzımdan çıkmayan şeyleri.

“Annie,” diye başladım.

Ama bunun ardından ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Orada ona bakar vaziyette oturuyordum. Kendimi o kadar kaybetmişim ki, Anayasa’nın Girişi’ni bile aklımdan geçirdim.

Ben, tam bir eziğim.

Ardından Tanrı’ya şükür, Annie günü kurtardı.

“Bu sabah nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

İşte. Tam o anda biliyordum, *biliyordum*, ona kesinlikle ama *kesinlikle* âşık olmuştum. Ama bunun farkına varmak beni hüzne boğdu çünkü ben akıllı bir çocuktum; en ufak bir şansımın bile olmadığını biliyordum.

Masanın üzerindeki hardal lekesinin yanına koyduğum el-lerime baktım. Aslında kendimi gerçekten iyi hissediyordum, Bayan Singer bana rastgele bir şekilde uzaktan bir kusma nöbeti yollamadığı için rahatladım.

“Evet, kendimi şimdi çok daha iyi hissediyorum. Ya sen?”

“İyidir. Şu Hawthorne hikâyesini okumaya başladım.”

“Ben de. Tuhaf gerçekten.”

“Evet.”

Yumruklarımı olabildiğince sıktım. Bembeyaz oldular.

Uçaktan atlamanın vakti gelmişti.

“Annie, aptallıklarım yüzünden özür dilerim. Kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyordum ama ben akıllı biriyim, ayrıca kendimi daha da kötü hissettim çünkü seni üzdüm ki seni kasten üzecek bir şey asla yapmak istemem, ne de olsa bu acınası yerdeki en iyi

arkadaşım sensin bu yüzden gerçekten özür dilerim, sanırım şimdi gideceğim ama bunları da söylemek zorundaydım.”

Gereksiz uzun cümleyle özür dilemeyi sanat haline getirmiştim resmen.

Neredeyse kafamı kaldırıp hayali paraşütüme bakacaktım. İçine hava almaya başlamış mıydı yoksa kirli bir çorap gibi pır pır mı ediyordu.

Ellerimi masaya bastırıp kalkmak için davrandım.

Ardından elini, elimin üzerine koydu. “Sorun değil, West. Gitmeni istemiyorum. Ayrıca ben de sinirli değilim artık. Seninki geçici bir aptallıktı. Hem diğerleri bu aptallıkları günde on kez falan yapıyor.”

Derin bir nefes aldım ve oturduğum yerde gevşedim. Bacağım yine onun bacağına değdi.

Lütfen elini çekme, Annie.

Tam elini çekecekken, diğer elimi onun üzerine koyup sıktım. O da geri sıktı.

Ryan Dean West en sonunda annesi dışında bir dişinin elini tutuyordu.

Etrafımızdaki insanlar hareketlenmeye başladı, kitaplarını ve çantalarını toparlıyorlardı. Günün ilk dersi beş dakika içerisinde başlayacaktı. Ama ben yerimden kımıldamak istemiyordum. Ayrıca ayağa kalksam kesin yere kapaklanırdım.

Sonunda Isabel oturduğu yerden kalktı ve “Hoşça kal, Ryan Dean. Görüşmek üzere, Annie.”

Annie’nin elini bırakmadan, “Sonra konuşmaya devam etsek? Yalnız?” diye sordum.

EZİK

“Tabii ki.”

“Antrenmandan sonra Stonehenge’de buluşalım mı?”

“Koşmak mı istiyorsun.”

“Hayır.”

“Tamam.”

“Tamamdır.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SALI GÜNÜ KONDİSYON DERSİ İÇİN BENÇ pres çalıştık. Şayet doğru yapılırsa bir adamı ağlatabilir. Seanie ve JP barın başında duruyor sadece barın ağırlığı kalana kadar her sette ağırlık eksiltiyorlardı. Daha fazla kaldıramayacak hale geldiğimde barı alıp yerine kaldırdılar.

“Vay canına. Kanat Oyuncusu ağırlık çalışmış,” dedi JP.

Bençin üzerine uzanmış vaziyette omzumu ovuyordum. İyi gelmişti.

“Kanat Oyuncusu iyice şişmiş,” dedi Seanie. “Annie ne dedi?”

“Sana anlatırsam, hakkımda kesin bir MySite sayfası açarsın.”

“Annie ve Ryan Dean West’e ait bir sayfayı çoktan açtım,” dedi Seanie.

“Ya, tabii.”

Bu numaraları artık yemiyordum.

“Gerçekten yaptım,” dedi Seanie. “Ama yeni hiçbir şey yok.”

“Annie oldukça hoş, dostum. Bize gerçekten anlatmayacak mısın?” diye sordu JP. Elini tuttum, kalkmama yardım edip benim yerime geçti.

“Bana kızgın değil,” dedim. Seanie’nin taktığı kadar ağırlık taktım. JP o cüssesiyle benim iki katım güçlüydü. “El ele tutuştuk,” diye ekledim.

“Haydi canım!” dedi Seanie. “Tam bir eziksin, Ryan Dean. On birinci sınıfa gidiyorsun, lanet olası anaokuluna değil.”

Seanie’ye orta parmağımı gösterdim, ardından bardan bir ağırlık eksilttim.

“Unutma Seanie. Benim sayemde Joey senin testislerini gördü.”

“Dostum, Joey eşcinsel. Bunu ona yaptıramazsın. Sadece gaza getirebilirsin. Ayrıca onları henüz gerçekten görmüş değil.”

Evet... spor salonunda genelde derin ve felsefi sohbetler yaparız.

Yine ağırlık eksilttik ama JP güldüğü için zorlanıyordu.

Sıra Seanie'ye geldiğinde, JP ile bütün ağırlıkları koyduk ve barı göğsünün üzerine kaldırdığı anda oradan uzaklaştık. Arkamızdan, “Hey, lanet olsun! Götler!” diye bağıırıyordu.

Tabii ki onu öyle bırakacak değildik. Onunla uğraşıyorduk alt tarafı. Ama Seanie böyle şeyleri, onun zavallı ruhuna yapılmış saldırılar olarak görme konusunda takıntılıydı. Sean Russell Flaherty hakkında komik şeylerden biri de buydu.

Günün ikinci dersi için üniformalarımızı giyerken, JP geçen gece beni O-Hall'da ziyaret etmelerinin bir sorun çıkarıp çıkarmadığını sordu.

“Ne kadar garip biri olsa da sanırım Farrow oraya bana yardım için geldiğinizi anladı,” dedim. “Sizi müdüre bildirmeyecektir, ayrıca böyle bir şey yapsa bile, bu yüzden ceza alacak haliniz yok.”

“Umarım haklısındır,” dedi JP.

“Sanırım ben de O-Hall'a yerleştirilmek isterdim,” dedi Seanie. “Böylece pokerde canına okurdum.”

“Hayır yapamazdın. Rezil bir oyuncusun. Ve ayrıca şu altta yaşayan kadın, Bayan Singer, sanırım bir cadı ya da öyle bir şey.”

“Çatlağın tekisin, Kanat Oyuncusu,” dedi JP

“Evet,” dedi Seanie.

Ama onlar benim gördüklerimi görmemişti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEGAN RENSHAW TAM BİR STRES KÜPÜYDÜ.

Bayan Kurtz verdiği cebir sorularının üzerinden geçtiğimizde, Megan'ın bütün yanıtlarının yanlış olduğu ortaya çıktı. Oturduğu yerden arkasına döndü (Saçları yine elime sürttü. Evet!). Resmen gözleri dolmuştu. Joey ile bana söyleniyordu: “Sanırım yaz boyunca aptallaştım.”

Ve Joey benim asla söyleyemeye cesaret edemeyeceğim bir şey söyledi. “Bence Betch ile takılmak herkesin IQ’sunu düşürür.”

“Bak,” dedim, kalemimi kâğıt üzerinde gezdirirken. Elim, elinin hemen yanında hareket ediyordu. Tenindeki zencefil aromalı kokuyu alabiliyordum. “Şuradaki basamağı yanlış yapmışsın.”

Megan önüne düşen saçlarını arkasına attı, başını dirseğine koyup benim sırama yaslandı. Yenilgiyi kabullenmiş şekilde iç çekti.

Şu ana kadar, cebir konusunda mağlubiyete uğradığını gördüğüm en seksi öğrenciydi.

“Siz bu işlerden anlıyorsunuz,” dedi. Bir bana bir Joey’ye baktı. Megan Renshaw, *bana benden hoşlanıyormuş gibi bakıyordu*. “Zeki erkekler kesinlikle çok çekici.”

Joey boğazını temizledi.

Chas Becker, Megan Renshaw’ın sevdiği konuların en az bir tanesinde bir dâhi olmalıydı.

Bayan Kurtz bir anda tepemizde belirdi, Megan’ın umutsuzluğunu fark etmişti. “Siz üçünüz bu akşamın ödevi için neden bir çalışma grubu oluşturmuyorsunuz?”

Sanırım Seanie'nin haikusu gerçek oluyordu, tabii Megan kısmı hariç. Megan zencefil kokulu elini elimin üzerine koyduğunda neredeyse beynimde bir kanamaya neden olacaktı. Yalvaran bir sesle, "Bana yardım eder misin, Ryan Dean? Lütfen?" dedi.

Bu sabahtan beri bir aşağı bir yukarı hücum eden kan hareketine daha ne kadar dayanabilirdim bilemiyorum. Okul kazağımın altında kalbimin atışını resmen görebiliyordum.

"Tabii ki." Korkmuş gibiydim, hayır, dehşete düşmüştüm. "Joey de yardımcı olur," dedim.

Bayan Kurtz'ün de onayıyla, akşam yemeğinden sonra kütüphane buluşmak üzere sözleştik. Işıklar sönünceye kadar öğrencilerin kütüphanede ödevlerini yapmaya izinleri vardı ama O-Hall'da kalanların öğretmenlerinden izin alması gerekirdi. Bayan Kurtz'ün de yardımıyla on birinci sınıfın ikinci gününde, çok güzel bir başka kızla randevum ayarlanmıştı.

İşler tıkrındaydı.

Bir gün önce, poker oyunundan sonra, sanki çimento ve uyku hapından bir karışımı yutmuş gibi hissederken sah günü resmen havada uçuyor gibiydim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

EDEBİYAT DERSİNDE ANNIE'YE NOT:

Sakin unutma.

Sonra altına şu resmi çizdim:



Evet, benim gerçekten de sapık olduğumu düşünüyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

BU SEFER RAGBİDEN SONRA DUŞA GİRDİM.

Okul kıyafetlerimi giyip kravatımı güzelce bağladım. Hatta Joey'nin parfümünden ödünç aldım. Kevin Cantrell'den de biraz jöle alıp saçıma sürdüm ve taramaya çalıştım.

Herkes bir işler karıştırdığının farkındaydı.

Hep birlikte soyunma odalarından çıkarken bu sefer Casey Palmer ve Nick Matthews futbol sahasının kenarında beklemiyordu.

O-Hall'a kadar koşabilirdim aslında ama Annie'yi görmeden önce su gibi terlemek istemiyordum. Kitaplarımı odama bırakırım diye düşünmüştüm. Böylece taş halkanın olduğu yere kadar onları taşımak zorunda kalmayacaktım.

Vardığımda O-Hall terk edilmiş haldeydi. Görünüşe bakılırsa okuldan dönen ilk kişi bendim. Üstüme başıma ve saçlarıma gösterdiğim onca özene rağmen soyunma odasından çıkmak ve herkesten önce O-Hall'a varmak için acele etmiştim. Merdiven boşluğunun kapısını açtığımda kimseyi görmeyi beklemediğim için Plüton gezegeni standartlarında bile seksi sayılamayacak Bayan Singer'ı karşımda bulunca birden ciyakladım.

Neden bu kadar dehşete düştüğümü bilmiyordum. Ama bana yaptığı ishal büyüsünden sonra peşimde olduğundan emindim ve hemen arkasından sürekli kanayan burnum sayesinde bana korkunç bir şeyler yapacağını biliyordum. Belki de beni hadım edilmiş kölesine çevirecek ya da içime zehir üfleyecekti.

Belki Hawthorne hikâyesinin fazla etkisinde kalıyordum, bilemiyorum.

Merdivenlerin başında öyle dikilirken göz göze geldik, taş kesildim. Vücudumdaki onca kanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemsediğim herhangi bir yere gitmediğini biliyordum.

“Taşemen balığı gibi dilimle lanet olası ruhunu göz yuvalarından emeceğim,” dedi.

Aslında dürüst olmak gerekirse tam olarak, “Ah, merhaba. Yine mi sen?” dedi. Ama orada durup şeytani sözlerini dinleyecek değildim. Bir görevim vardı. Üst kata koştum. Bir ara aşağı inerken karşılaşmamak için acaba camdan mı çıksam diye bile düşündüm.

Kahretsin! Terlemeye başlıyordum.

Kapıyı açtım ve kitaplarımı yatağımın üzerine fırlattım.

Camdan dışarı baktığımda Chas, Joey ve Kevin’in antrenmandan döndüğünü gördüm. Artık camdan çıkmak zorunda kalmadığımı biliyordum; Chas ve Kevin’in ruhları benimkinden çok daha emilesiydi; forvet oynadıkları için ruhları daha akışkan olmalıydı. Ama en kötüsü Annie ile buluşmak üzere tam odadan çıkmak üzereyken kapımızın önünde Bay Farrow’u görmem oldu.

“Ryan Dean,” dedi, “bugün daha iyi gibi gözüküyorsun. Biraz sohbet edelim, ne dersin?”

Bir daha düşünüyordum da, sanırım ruhumun kafatasımdan emilmesini tercih ederdim.

Bay Farrow tam kapının önünde durmuş sanki benden bir itiraf bekler gibiydi. Başım döndü çünkü itiraf etmem gereken o kadar çok saçmalık vardı ki, son kırk sekiz saatin Ryan Dean

West kayıtlarını düşündüm. Olabildiğince masum görünmeye çalışarak konuştuğumda sesim yine çatlak çıkmıştı: “Bay Farrow, akşam yemeğinden önce biriyle buluşmam lazım. Aldığımız bir ödevle ilgili, korkarım geç kalıyorum.”

Diğerlerinin merdivenlerden sesini duydum.

“Seneye iyi bir başlangıç yapmadığından endişeleniyorum, Ryan Dean.”

Tanrım, sanki her şeyi biliyor gibi konuşuyordu.

Kesinlikle evim aranacaktı; sonra bir bakmışım, Ryan Dean West artık PM öğrencisi olmayacaktı, Boston’a giden ilk uçakta yerimi alacaktım. On dört yaşındaki cılız yakamda tek başına yolculuk eden çocuklara verdikleri, üzerinde gülümseyen yüz olan ve merhaba, benim adım ezik yazan bir etiket olacaktı. Tek umudum bana havlu verecek ve beni besleyecek hostesin, Ryan Dean West’in Uçaktra Yolculuğu Esnasında Tadarken Dilinizi Yakacak Şeyler İndeksi’ne göre beş üzerinden beş dumanı tüten çorba puanı alacak türden olmasıydı

“Özür dilerim, Bay. Farrow. Bir daha olmayacak.”

“Senden de bunu beklerim Ryan Dean. Özellikle de bu sömestr başında seni eski yatakhaneye göndermek gibi bir hedef belirlemişken.”

Bir umut var gibiydi.

Dikkatli olan Ryan Dean. Sakın fazla bir şey söyleme.

“Ama odandaki yemeği ve gece gelen iki ziyaretçini düşününce,” dedi Farrow, “sanırım sana oda cezası vermek zorundayım.”

İşte bu atılmaktan daha kötüydü. Annie ve Megan Renshaw’a güle güle demek anlamına geliyordu.

Bir çift testisle doğmak ve hayat yolu boyunca bunları beraberinde taşımak ne büyük bir haksızlıktı. O kadar yük olmaya başlamışlardı ki bir Vosvos'tan farkları kalmamıştı.

Gözlerimi sulandırmak için elimden geleni yaptım. İşemek aklıma geldiğinde genelde gözlerim yaşarır; en azından ailemle konuşurken işe yarar.

“Lütfen Bay Farrow,” dedim. “Gerçekten hastaydım ama bütün günü atlatmak için kendimi zorladım...”

İşemeyi düşün, işemeyi düşün.

“... bu sene çok gayretli olmam gerektiğinin farkındayım...”

İşemeyi düşün, işemeyi düşün.

“... bu yıl çok daha iyi olacağımı göstermeliyim. Ama uyu-yakalmışım...”

İşemeyi düşün, işemeyi düşün.

“... arkadaşlarım endişelenmişler, beni uyandırdılar...”

İşemeyi düşün, işemeyi düşün.

“... yemek getirmişler.”

Romalı Şair Ovidius olsa şöyle derdi: “Bazen gözyaşları sözcüklerin ağırlığını taşır.”

Çocuklar merdiven boşluğundan koridora doğru akın ederken, kusursuz bir gözyaşı damlası gözümden aşağı doğru süzüldü. Diğer çocukların ağladığını görmesinden utanıyormuşum gibi aceleyle sildim.

Farrow'un suratındaki acılı ifadeyi gördüm. Test edilmiş ve onaylanmış Ryan Dean West sidik-gözyaşı hilesi kesinlikle işe yaramıştı.

Ryan Dean West, tam bir performans sanatçısı.

“Lütfen,” diye ekledim, matadorun son kılıcı saplaması gibi. Aşırı derecede seksi Annie ve Megan Renshaw’ın ayaklarımın dibine çiçekler yağdırdığını hayal ettim, bir tanesini alıp kokluyor ve dişlerimin arasına sıkıştırıyordum. Çaresiz kalan Bay Farrow sanki beni korurcasına yaklaştı. “Bu seferlik affediyorum, Ryan Dean. Daha dikkatli ol. Şimdi fırla bakalım,” diye fısıldadı.



Evet!

Koridorda yol alırken, Joey'nin yanında geçtim. Elimi kaldırıp tarihteki en yüksek sesli ve güçlü beşliği çaktım. “Jöle için teşekkürler, Kevin. Parfüm için de sağ ol, Joey.”

Merdivenlerden aşağıya süzıldüm, ruh emen Bayan Singer’la karşılaşmak umurumda bile değildi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ANNIE BENİ GÖRDÜĞÜNDE BİR KAHKAHA patlattı. Gözlerini kısıtı, çok güldüğünde gözleri sulanırdı hep. Ona edebiyat dersinde verdiğim notu, sanki bir teslim bayrağı gibi sallıyordu.

“Tam bir sapıksın, West. Bakıcılık? Banyo?”

“İşte, Beatrice,” dedim, Hawthorne’nun hikâyesinden alıntı yaparak, “en büyük hazinemiz için daha ne uğraşlar göstermek gerekiyor.” Elimi boyumca aşağı doğru indirdim.

Ve kendimi işaret ettim.

Kıkırdadı. “Sapık!”

“Biraz önce nasıl bir beladan kurtuldum tahmin edemezsin, Annie.”

Ben daha PM’ye yazılmadan önce bir fırtınada yerinden sökülün, üstü yosun tutmuş siyah bir ağaç gövdesinin üzerine oturduk. Bay Farrow’la olan karşılaşmamı anlattım. Gözümden yaş getirmek için ne kadar uğraştığımdan bahsettim. Bir kahkaha attı ve iyice bana yaklaştı. O kadar yakındı ki neredeyse birbirimize dokunacaktık. Ama ne yazık ki tam o anda Bay Farrow için kullandığım işeme mantramın gerçekten çışımı getirdiğini fark ettim. Ama yerimden de kıınıldamak istemiyordum.

“Daha önce jöle sürdüğünü hiç görmemiştim, West,” dedi. Ardından suratını iyice boynuma yaklaştırdı (ben de birazcık yanaştım belki dudaklarımız birbirine değeri diye umut ediyordum), derin bir nefes çekti. “Sen parfüm kokuyorsun.”

“Her zaman sürerim,” dedim, olabildiğince erkeksi ve kendimden emin bir şekilde, on dört yaşın verdiği pısrıklığın gücünü de göz önünde bulundurarak.

“Kesinlikle çok sevimli görünüyorsun,” dedi.

Kusursuz eteğinin hemen ucundan gözüken, yumuşak dizlerine baktım.

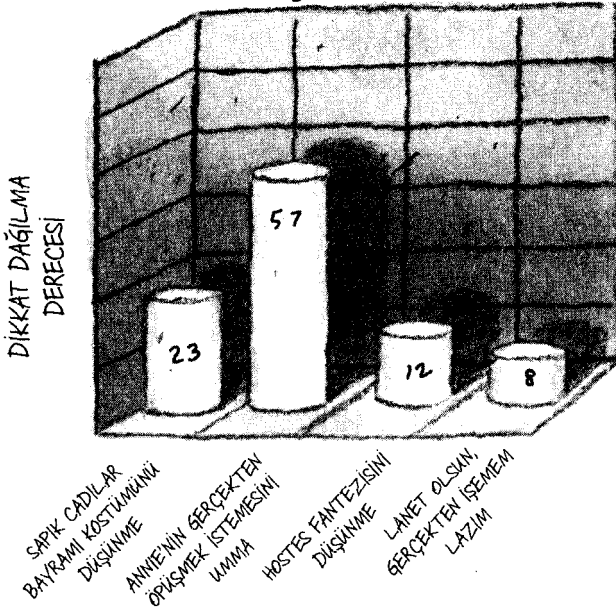
“Sevimli” kelimesinden nefret ediyorum. Özellikle de Annie kullandığı zaman. Çünkü bunu, kıyafet katalogunda gördüğün pembe bir kapüşonlu için söyleyen sıradan bir kız gibi söylüyordu, bir erkek için söylüyor gibi değil. Tabii söz konusu erkek, altında bezi, üzerinde pijaması ve ağzında da emzikle durmuyorsa. Gerçi bu bana yarı-sapık bir cadılar bayramı kostümü fikri vermişti, bu sadece Annie için giyebilirdim. Tamam, dürüst olacağım. Yarı falan değil *tam bir sapığım*.

İç geçirdim.

“Teşekkür ederim, Annie,” dedim. “Sen de çok hoş görünüyorsun, öpüşmek ister misin?”

Yok, “öpüşmek” kısmını gerçekten söylemedim ama söylemek istediğime eminim. Ama son anda bunun bir hata olduğunu fark etmiştim. Aklımdan bundan başka bir şey geçmiyordu. Bir kere daha Ryan Dean West’in beyni son kapasitesine kadar... seksi düşünüyordu. Her zamanki gibi kendime hâkim olamıyordum, o yüzden kan gitmeyen kafamın beyin fonksiyonları tablosunu çıkardım:

RYAN DEAN WEST 3 BOYUTLU BEYİN ÇİZELGESİ



MEVCUT BEYİN FONKSİYONU

Tam bir eziğim.

“Hey, Annie. Bu okula dair hoşlandığın tek şeyin benim gibi bir arkadaşının olması olduğunu söylediğinde ciddi miydin?”

“Şey, bu öğlen içtiğim buzlu içecek de çok hoşuma gitmişti ama evet. Ciddiydim.”

“Teşekkürler.”

O an elini tutmak istiyordum ama buna korkuyordum.

Düşünebiliyor musunuz? Daha dün Casey Palmer’ı yere yıkmıştım ama bugün bir kızın eline dokunmaya korkuyordum.

“Bu hafta sonu eve gidecek misin?” dedim.

Annie’nin ailesi Seattle’a yakın oturuyordu, o yüzden kısa bir yolculuktu.

“Evet.”

“Hafta sonu burada yalnız kalmak çok sıkıcı. Bütün arkadaşlarım gidiyor,” dedim. “Belki bir hafta sonu sen de kalırsın da birlikte bir şeyler yaparız.”

Ayağa kalktı, Stonehenge’in ortasına, spiral patikaya doğru yürüdü.

“Biliyorum,” dedi. “Aileme sorarım, belki bir hafta sonu sen de benimle gelirsin. Çok eğlenceli olur. Seninle tanışmak için can atıyorlar.”

Gol!

“Onlara benden mi bahsettin?”

“Tabii ki.”

Ne diye bahsettiğini merak ettim. Belki de zavallı bir oğlan çocuğu diye anlatmıştı beni.

“Soracağına söz ver. Bu hafta sonu için sor, tamam mı?”

“Tamamdır.”

Bir anda beynim yüzde yüz kapasiteyle Annie’nin evinde geçireceğim hafta sonunu hayal etmeye başladı. O an hiç farkına bile varmadan altıma işeyebilirdim.

Spiral dilek patikasını birlikte yürümeye başladık.

Yutkundum.

Elini tutmak için uzandım.

El ele tutuştuk.

EZİK

Birden durduk. “Hey, West. Biz *el ele mi tutuşuyoruz?*”

“Hım. Evet.”

“Tuhaf.”

“Biliyorum.”

“Bırakmak ister misin?”

“Hayır.”

“Peki.”

Bütün söylediği bu kadardı. Şarkı söyler gibi rahatlatıcı sesi sayesinde her şey çok güzel duyuluyordu, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi. Sanki evrende başka hiçbir sorun yokmuş gibi.

Patikayı geri yürüdüğümüzde, “Ne diledin?” diye sordu.

“Sanırım bunu söylemememiz lazım,” dedim.

“Bu seferlik söyle.”

“Peki,” dedim. “Gel buraya.”

Üzerine oturduğumuz kütüğe geri geldik. Yeni ayakkabılarla yeri temizleyip düzledim ve diz çöktüm. Birbirine geçmiş iki çember çizdim; bir Venn şeması.

“İşte bunu diledim Annie.”

“Bir Venn şemasına benziyor, West.”

“Öyle.” Parmağımı kümelerden birinin içine koydum. “Burada Pine Mountain’daki bütün erkekler var. Hepimiz neredeyse birbirimizin aynısıyız. Aynı kıyafetleri giyiyor, aynı şeylerden keyif alıyor, aynı sporları yapıyor ve her birimiz, Annie Altman’ın çok hoş olduğunu düşünüyoruz.”

“Haydi oradan.” Güldü.

Parmağımı diğer çemberin dışta kalan dar hilal parçasının içine koydum.

“Burada da Ryan Dean West var. En azından onun küçük bir parçası. Herkesin onu fark etmesini sağlayan, onu diğerlerinden farklı kılan parçası. On dört sayısı. Sen de onun beni farklı kıldığını düşünüyorsun, ufak bir çocuk olduğumu. Ama sorun şu ki herkesin kesişim kümesi dışında kalan bir parçası vardır. Birçok insan bu küçük parçaya odaklanır ve ondan bir türlü kurtulamaz. Örneğin Joey ve onun eşcinsel olması falan sanırım. Bazıları, kesişim kümesinin dışında fark edilme konusunda diğerlerinden daha başarılı ama ben değilim. İşte benim dileğim bu. Ne dersin?”

“Bilemiyorum,” dedi. Birden ciddileşmişti.

“Kendini kötü hissetmeni istemedim,” dedim. “Pardon. Senin dileğin neydi?”

“Belki de söylememeliyim.”

“Ama bu hiç adil değil, Annie.”

“Cidden mi?”

“Cidden.”

“Ben, senin dileğinin gerçekleşmesini diledim.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA JOEY VE ben, Megan'la buluşmak üzere cebir kitaplarımızla kütüphaneye doğru yola koyulduk. Annie ile yaptığım konuşmadan sonra kendimi kötü hissediyordum, belki de çok fazla şey söylemişim ve bütün bunlar arkadaşlığımızı mahvedecekti. Canım sıkılmıştı ama Joey'ye hiçbir şey söylemedim.

Kafamda o halkaları canlandırmaya devam ediyordum. Söylediklerim Annie'ye mantıklı gelmiş ve beni ağlak bir bebek gibi görmüyordur diye umuyordum. Bir yandan da Joey'yi düşündüm, kim bilir bazen ne kadar yalnız hissediyor olmalıydı. Bu yüzden hep onun hakkında zaten fark edemeyeceğiniz şeyi fark etmemek için uğraşırdım.

9.45'te kovulana kadar kütüphanede oturduk. Megan o kadar güzel görünüyordu ki. Konuları tekrar anlamaya başladığında suratında kocaman bir gülümseme oluştu. Sanırım Joey ve Ben, Chas Becker'ın neden olduğu beyin-ölümü etkisini tersine çevirmiştik.

Megan bizle birlikte O-Hall'a kadar yürüdü. Joey ile aramızda, kollarımıza girmişti. İtiraf etmeliyim ki iki defa taşa takılıp düşürmüş gibi yapıp sağ kolumu göğüslerine sürttüm ve gerçekten inanılmazdı.

Performans sanatçısı bugün gerçekten günündeydi.

O-Hall'a vardığımızda Joey ve ben, Megan'a iyi geceler dileyip kapıya yöneldik.

“Yardımlarınız için çok teşekkürler çocuklar,” dedi Megan.
“O kadar iyi arkadaşsınız ki, ikinizi de çok seviyorum.”

“Bir şey değil,” dedi Joey.

“Evet.”

Ardından Megan yaklaşıp Joey’yi yanağından öptü, Joey’nin de onu öptüğünü gördüm; nazik ve efendi bir şekilde, her zaman davrandığı gibi. Joey kapıyı açtığı sırada Megan bana doğru döndü.

O an gerçekten öleceğimi düşündüm. Megan Renshaw, beş üzerinden beş seksilik notuyla beni, Sputnik-uzaya-gönderildikten-sonra-dünyaya-gelen-kimse tarafından öpülmemiş Ryan Dean West’i öpmek üzereydi.

Gözlerimi kapadım.

Elleriyle çenemi tuttu.

Beni dudaklarımdan öptü.

VE ORADA ÖYLE DURDU.

Dili dudaklarımı araladığında beni gerçekten tutmak zorunda kalmıştı.

Suratını kulağıma iyice yaklaştırıp, “Bence gerçekten çok sevimlisin,” diye fısıldadı.

Peki... kabul ediyorum, artık o kelimedenden nefret etmiyorum.

Dönüp bizi orada bırakıp uzaklaştı.

Merdivenlerdeyken Joey ile tüm zamanların en iyi beşliğini çaktık.

“Merak etme. Megan’la öpüşmenden Chas’e bahsetmeyeceğim. Zaten herif hıyarın önde gideni. Hem seni bu yüzden kesinlikle öldürür.”

BÖLÜM 2:

Bıçkıevi

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

EKİM AYININ İLK HAFTASINA GELDİĞİMİZDE Pine Mountain Akademisi soğuktan donuyordu. Her şey normal seyrindeydi.

Birkaç defa daha poker oynadık, her zaman pazar geceleri. Çünkü diğerleri ancak o zaman hafta sonu izninden dönmüş oluyordu. Ama ilk seferinden sonra bir daha hiç bira içmedim. Chas bana içirmeye çalıştı, bir ara gerçekten Ryan-Dean-West için-kesin-ölüm kavgalarından birine tutuşacağımızı sandım ama Joey araya girdi. Chas, onun bu konuda her an kavgaya hazır olduğunu anladı. İkinci kez oynadığımızda yine kaybettim, gecenin bir yarısında üzerimde sadece donumla gölde yüzme cezası aldım. Buz gibi soğuktu. Nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Sıvıdan cehennemin içinde kulaç atarken Bayan Singer'ın çok dokunaçlı bir yaratığa dönüşüp beni buzdan inine doğru çekeceğinden emindim.

Edebiyat dersinde *Billy Budd*ı okumayı bitirdiğimizde Bay Wellins'in bir tür sapık olduğundan emindim çünkü ona göre okuduğumuz her şey seksle ilgiliydi. "Rappaccini'nin Kızı" en-sest ilişkiden bahsediyordu ve *Billy Budd* da eşcinsellikten. Bay Wellins'e göre yazarın yazarken ne düşündüğünün bir anlamı yoktu, önemli olan okur için ne anlam ifade ettiğiydi. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Ama onun hâlâ bir sapık olduğunu düşünüyordum. Bana göre Melville güzel bir hikâye yazmıştı sadece, hem ben ne anlardım ki?

Ekimin ortasında Koç M ragbi takımının ilk on beşini belirle-mişti. Mevkimi ve lakabımı sağlama almıştım; JP defansta, Seanie ise orta sahada oynuyordu. Takımın geri kalanı Chas, Kevin ve Joey gibi büyük sınıflardı. Sezon öncesi ilk dostluk maçını Salem'deki Sacred Heart Katolik Lisesi'yle oynayacaktık. Maç yaklaştıkça heyecanımız ve gerginliğimiz artıyordu.

Heyecan ve gerginlik konusuna dönersek, okulun ilk haf-tasındaki o gece, Megan Renshaw ile öpüştüğümüz gece, odaya girişimi hatırlıyorum. Chas'ın suratına bile bakamıyordum. Sanki bir şey çalmıştım ama bu konuda kendimi çok iyi hissediyordum. Olaydan sonra Chas ne zaman bir şey için tehditler savurmaya başlasa sırtıp *kız arkadaşın dilini ağzıma soktu ve bu çok hoşuna gitti*, diye düşünüyordum. Sırtımda daha da sinirine dokunuyordu çünkü neden kendime güvendiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cebir ve ekonomi derslerinde Megan Renshaw ile flörtleşmeye devam ettik, hatta bazı zamanlar ipin ucunu biraz kaçırdığımız bile oldu. Joey bizi seyrediyor ve gülüyordu ama kimseye bir şey söylemedi çünkü Joey Cosentino böyle biriydi işte. Hâlâ Megandan biraz korkuyordum çünkü bu tuhaf ilişkimizde iplerin kimin elinde olduğuna dair şüphem yoktu.

Bir keresinde, tuvalet için sınıftan çıktığımda peşimden geldi; su çeşmesinin bulunduğu girintide durmaksızın otuz saniye boyunca öpüştük ve beni orada öyle bırakıp çekip gitti. Sınıfa dönmeyi bırakın, tuvalete gidecek durumda değildim.

Seksi Megan Renshaw ile oynama konusunda kendimi tuhaf hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse öncesinde ve sonrasında kendimi suçlu hissediyordum. Ama olaylar esnasında suçluluk hissinden eser yoktu. Megan ağzını ağzıma dayadığında ve elimi

kazağının içine sokmama izin verdiğinde. Bütün bunlar esnasında aklıma gelen şey kesinlikle suçluluk *değildi*.

Ondan uzak olduğum zamanlar, yani aklı başında düşünebil-
diğimde, aklımda hostesler ya da cadılar bayramı kostümleri ile
ilgili fanteziler yokken, kendimi gerçekten kötü hissediyordum.
Çünkü Chas Becker başka insanlar için nasıl bir hödükse ben
de ona karşı öyle bir hödüklük yapıyordum; Annie'nin bu olan
bitenlerden haberi olursa neler düşüneceğini aklıma getirmemek
için elimden geleni yapıyordum.

Megan gözlerinde Ryan-Dean'i-tutuklamak-isteyen-yaramaz-
polis bakışlarıyla ortaya çıktığı zamanlar hariç içim parçalanıyordu.
Ve bu konuda kimse ile konuşamıyordum. Şayet Seanie ve JP'ye
söylersem herkesin haberi olurdu. Hatta Seanie bununla ilgili
bir internet sayfası bile hazırlardı. Annie'yle konuşamayacağım
da açıktı. Çünkü kötü bir şey yaptığımın farkındaydım (zaman
zaman kötü çocuk Ryan Dean'cilik oynamak hoşuma gitse de).
Bu konuda konuşabileceğim tek kişi eşcinsel Joey idi.

Megan ile konuşmaya çalıştığımda, benden gerçekten hoşlanı-
yormuş gibi bir ifade takınıyor ve ben kendimi Annie konusunda
daha da kötü hissediyordum. En sonunda şunu anlamıştım: Megan
Renshaw'un Chas Becker'ı istemesinin nedeni Pine Mountain'daki
diğer bütün kızların o herifin peşinde olmasıydı. Megan için sadece
bir oyundu, en sonunda ne kadar üzüleceğini ve ne kadar yalnız
kalacağını düşünüp onun için üzülüyordum.

AŞK ÜÇGENİNİN KÖR NOKTASI



...

Salem'de oynayacağımız maç için yola çıkmadan önceki pazartesi günü antrenmandan sonra Joey'yle birlikte O-Hall'a doğru yürüyorduk.

"Ah. Ne zamandan beri sana sormak istiyordum, Ryan Dean," diye söze girdi Joey. "Casey Palmer'ın internet sayfasının olayı

nedir? Bu kadar dışa dönük olduğunu hiç tahmin etmezdim. Ama görünüşe göre yanılmışım.”

İşte. Joey’nin, Seanie’nin testislerine bakmasını sağlamıştım.

Bu gerçekten de gelecekteki sonelere malzeme olacak türden bir şeydi.

“Ben sadece duydum,” dedim. “Ama kendi gözlerimle görmedim.”

“Ah tabii ki,” dedi gülererek. Bana inanmamış gibiydi. “Peki, neden orada Casey’nin eşcinsel olmasıyla ilgili bir sürü yorumun var sitede?”

Seanie. Tam hakkından geldiğinizi düşündüğünüz zaman bile sizden bir adım önde oluyor.

“Seanie Flaherty hıyarın teki,” dedim.

Joey güldü.

İç çektim.

“Casey Palmer’in egosuyla uğraşmamalısınız. O herifin kaçık şeyler yaptığını gördüm.”

“Ne gibi?” diye sordum.

“Bazen keçileri kaçırıyor. Başkalarının canını yakabilir,” dedi Joey.

“Ah.” Omuz silktim. “Seanie’ye biraz geri çekilmesini söylerim. Gerçi dinlemeyecektir.”

“Seanie asla dinlemez.”

“Joey, sana sormam gereken bir şey var. Bu konuda konuşabildiğim tek insan sensin ve gerçekten içim içimi yiyor. Megan konusunda *sence* ne yapmalıyım?”

“Görünüşe bakılırsa canın ne istiyorsa onu yapacaksın. Ya da, *Megan* senden ne yapmanı istiyorsa,” dedi Joey.

“Birileri fark edecek.”

“Eninde sonunda,” dedi Joey.

“Gerçekten. Chas öğrenirse bana neler yapacağı umurumda bile değil çünkü hak ediyorum. Chas bile olsa birine böyle davranmak çok yanlış, özellikle de aynı takımda oynuyorsak. Ama *Megan*’dan gerçekten hoşlanıyorum, çok zeki. Ve acayip seksi.”

“Ryan Dean, seni önemseyen biri bu durumu öğrenirse, kendini çok kötü hissedeceğini biliyorum.”

“Ahnice gibi.”

“Aynen. Hem ayrıca, sen *Annie*’den hoşlanmıyor muydun?” diye sordu Joey.

“Dostum. *Annie Altman*’a deli gibi âşığım, doğru düzgün düşünemiyorum bile.”

“Aslında hiçbir şekilde düşünemediğin ortada,” dedi Joey. “Bu yüzden *Megan*’la kırıştırıyorsun.”

Joey birden durdu ve bana baktı. Kızgın bir hali vardı. “*Betch*’e dallamalık ayrı bir durum. O zaten bunu hak ediyor. Ama *Annie*’yi üzmemek ister misin? Neden biraz büyümüyorsun, Ryan Dean? En azından bu konuda *Annie* ile konuşman lazım. O senin en iyi arkadaşın, öyle değil mi?

Olduğum yerde kalakaldım.

Joey daha önce hiç beni böyle azarlamamıştı.

Acıtmıştı.

“Üzgünüm,” dedi ardından.

“Hayır, Joey. Haklısın.” İç geçirdim.

Yine yürümeye başladık. “Senin niye böyle sorunların olmuyor?”

“Sen *salak* mısın, Ryan Dean?”

Onu itekledim. “Dalga geçiyorum, Joey.”

Joey gülümsedi.

“Ama anlarsın, şu erkekleri-kızlardan-daha-çok-beğeniyorum olayını bir türlü anlamıyorum. Sakın alınma, seni hâlâ aynı şekilde seviyorum, sadece anlamıyorum işte,” dedim.

“Ryan Dean?”

“Efendim?”

“Kapa çeneni.”

“Peki.”

Tam bir eziğim.

Megan’ın ne önerdiği ya da beni neyle baştan çıkardığının bir önemi yoktu, Annie Altman için deli olmayı hiç kesmemiştim. Megan ile oynamak çingiraklı yılanla oynamakla eş değerdii. Çok seksi bir çingiraklı yılan tabii. Ryan Dean West’in gerçekten dokunabildiği, güzel göğüsleri olan bir çingiraklı yılan.

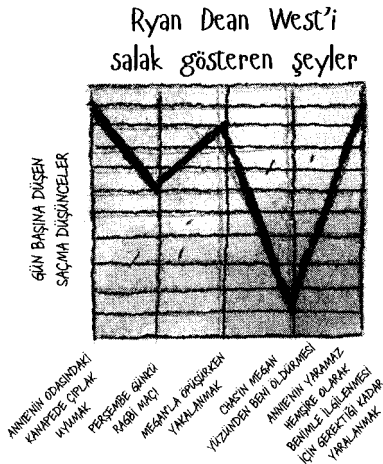
Joey’nin haklı olduğunu biliyordum.

Buna bir son vermem gerekiyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

ANNIE, STONEHENGE'DE TUTTUĞUMUZ dilekleri birbirimiz söylediğimiz gün verdiği sözü tuttu. Ailesi benimkilerle konuştu. Annie ile birlikte cuma günü okuldan sonra Seattle'a uçmak üzere biletlerimizi aldık. Hafta sonunu en iyi arkadaşımın evinde geçirecektim. Ona nerede uyuyacağımı ve üzerinde ayak resimleri olan tulumum ya da herhangi bir pijamam olmadığı için ne giymem gerektiğini sormak için ne zaman cesa-retimi toplasam, boğazım düğümleniyor ve kulaklarım kıpkırmızı kesiliyordu çünkü bana "Benim odamdaki kanepede" gibi şeyler söylemesini umuyor ve "Bence insanlar kesinlikle çıplak uyumalı," gibi şeyler eklesin diye bekliyordum. Tanrım ne kadar da salağım.

Aynı anda hem çok keyifli hem de dehşet vericiydi. Hafta boyunca saçma sapan şeyler aklımı meşgul etmişti.



ANA APTALLIK KAYNAĞI

İlk maçımızı ve orada alacağım yaralanmaları hayal ediyordum. Böylece Annie yaramaz bir hemşire gibi bütün bir hafta sonu benimle ilgilenecek, sünger banyosu ve fıtık kontrolleri yapacaktı. Bu düşünce günde 1492 defa aklıma geliyordu. Bu, benim Kolomb-sapıklığı-keşfediyor fantezimdi.

Bay Wellins'in seks hakkındaki konuşmaları şöyle dursun, bu türden edepsiz düşüncelerimin titiz bir hesabını tutmak derslere odaklanmamı iyice zorlaşıyordu. Ama şimdi bakıyorum da kafamdaki her düşünce, Annie, Megan, Chas, ragbi maçı, bir şekilde seksle alakalı oluyordu. Her ne kadar *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*'taki cinsel temalar hakkındaki argümanını biraz abartılı ve epey sapıkça bulsam da, belki de Wellins haklıydı ve her şey seksle ilgiliydi.

Alo, santral!²

Haydi ama.

O gün okulda öğle yemeği için Annie ile buluştum. Günlerden salıydı; maçı iki gün ve hayatımı değiştireceğini umduğum hafta sonundan üç gün önceydi. JP ve Seanie masanın karşısında oturuyordu, ben ise Annie ile Isabel'in arasındaydım. Çok güzeldi çünkü Isabel sürekli bana sürtünüyordu. Kafamda bunun için ayıracak yerim kalmamasına rağmen, Annie'nin benimle çiftleşme hakkını elinde tutmak için ölesiye dövüşen bir Prenses olduğunu hayal ettim. Seanie'nin, Isabel'in belli belirsiz bıyığından etkilen-

2 Peki. Şayet *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court*'u okumadıysanız okumalısınız. Acayip komiktir ve okumadıysanız "Alo, santral!" esprisini anlamınıza imkân yok.

diğini fark ettim. Diğer büyük sınıflarla hiçbir zaman oturmayan Joey de bizimle birlikteydi.

“Millet, bu hafta sonu West’in iki günlüğüne bizim eve geleceğini biliyor musunuz?” dedi Annie.

Kimseye söylememiştim. Joey’nin suratında, Megan’a-bundan-bahsettin mi bakışını gördüm.

Seanie masanın altından bana bir tekme atıp elini havaya kaldırdı.

“Çak bi’ beşlik, Kanat Oyuncusu,” dedi. Yemeğimizin üzerinde ellerimizi çaktık. Bir yandan yaptığım şey yanlış mı acaba diye Annie’nin ifadesine bakıyordum. “Bu neden bana somon balıklarının akıntısının tersine yüzüp öldüklerini anımsattı acaba?”

Beyaz ve şişmiş cesedimin Puget Denizi’nde yüzdüğünü hayal ettim. Suratımda tatmin olmuş bir gülümse olduğunu düşündüm. Yüzgeç ve solungaçları da unutmamak lazım.

“Hasta herifin teki olduğun içindir,” dedi Annie.

“Ryan Dean’in pijama giymediğini biliyorsun, Annie. Onu nerede yatıracağını?” diye sordu Seanie.

“Muhtemelen kanepede,” dedi Annie.

AMAN TANRIM! EVET!

Biliyorum... hangi kanepede olduğunu söylememişti ama yolu yarılamaş sayılırdım. Kendinden emin ve dürüst bir şekilde cevap vermesini duymak bile benim kronik kan-ve-dikkat-göçü nöbetlerimden birini yaşamama neden olmuştu. Neredeyse Seanie ile bir beşlik daha çakmak için elimi yukarı kaldıracaktım ki, kendime hâkim oldum.

“Sapık sapık konuşmayı kes, Seanie,” dedi JP.

“Her ne kadar bu bizim her-daim-bakir Ryan Dean hakkında olsa bile, aynı şeyin senin de aklına gelmediğini söyleme sakın bana,” dedi Seanie.

Her-daim-bakir?

Hızla hamle yapma vakti gelmişti. Seanie’nin kaval kemiğine bir tekme indirdim, bu sırada Annie’nin bacağına sürtündüm. Bir taşla iki kuş.

“Sapıklardan bahsetmişken, Casey Palmer’ın Mysite sayfasına ne diyorsun, Joey?” diye sordum. Sesim yine çatladı, tam bir rezilim.

“Fena,” dedi Joey.

“Çok iğrenç,” diye ekledi Annie.

“Sen de mi gördün?” dedim.

Seanie’nin kızardığını fark ettim. Bana kızmış gibiydi. Ama bunu hak etmişti.

“Bakmamı sen söylemiştin, West, ben de baktım. Kesinlikle iğrençti. Hem bir futbol oyuncusundan başka ne beklersin ki? İnsanları, o zavallı küçük şeylerine baktırmanın tek yolu bu olsa gerek.”

Seanie’nin işkence çeken ifadesine rağmen, kendimi Annie’nin son söylediklerinin aslında ne anlama geldiğini düşünürken buldum.

DÜŞÜNCELERİM BİR KEZ DAHA KAÇINILMAZ
OLARAK SAPIKLIĞA KAYIYORDU...

HMMM... DEMEK Kİ ANNİ'EYİ BÖYLE ŞEYLERE
BAKTIRMANIN BİR SÜRÜ YOLU VAR!!! BU... ÇOK
İŞE YARAR BİR BİLGİ!!!! BİR DE BUNU... NASIL
YAPACAĞIMI BULURSAM!!!

TANRIM! ISABEL ÇOK GÜZEL
KOKUYOR!!!

IH!! KANEPE...

YATARKEN NE GİYECEĞİM...

ÇİFTLEŞME AYRICALIĞI
İÇİN ANNİ VE ISABEL'İN
DÖVÜŞMESİ...

BUNLAR ARTIK ÇOK
FAZLA!!!

SANIRIM
BAYILACAĞIM!!!!

KAHRAMAN SOMONUMUZ
GERÇEKTEN
ÇİFTLEŞEBİLECEK Mİ???

Ayağa kalktım. Başım dönüyordu sanki yüzüstü yere yapışacak gibiydim. Oradan derhal çıkmalıydim. JP'nin ona bakıp ardından beni izlemesi artık bir anlam kazanmıştı. Oracıkta kafasına bir tekme indirmek istiyordum, o yüzden hemen orayı terk ettim. Kapıya yöneldim ve soğuk havaya çıktım.

Arkamdan Annie'nin şarkı söyler sesiyle seslendiğini duyuyordum, sakın ve tatlı bir şekilde. "West? West? Ne oldu *şimdi*?" Ama arkama dönüp bakmadım bile.

Joey peşimden geldi.

"Hey," dedi. "Sen iyi misin?"

"Bu saçmalığa inanamıyorum, Joey."

"Alt tarafı Annie ve JP. Ne olacak ki?" dedi Joey.

Neredeyse ağlamak üzereydim. Ama dostum bile olsa bir eşcinselin önünde ağlamayacaktım.

"JP'nin bana bunu yaptığına inanamıyorum," dedim. "Sözde arkadaşız. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Biliyor musun, Ryan Dean? Sen ikiyüzlü herifin tekisin. Bakalım şimdi ne yapacaksın?"

Joey geri dönüp yemekhaneye girdi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RAGBİ ANTRENMANI ZAMANI GELDİ.

Maçtan önceki son antrenmanımızdı.

Birilerine vurmak istiyordum. Bunun yanında canımın yanmasını da istiyordum.

Koşu, kondisyon ve taktik çalışmalarından sonra hepimiz ter, ot ve çamur içinde kalmıştık. Bütün sene boyunca yaptığımız en zorlu antrenmandı. Koç M her zaman yaptığımızın aksine en sonda maç yaptırmayacaktı çünkü hata yaptığımızı görmek istemiyordu.

Onun yerine Sumo adı verilen direnç antrenmanı yaptık. Bire bir yapılan bir çalışmaydı, top taşıyıcısı tek bir defans oyuncusuna karşı topu sürerek ilerdeki küçük bir halkanın içine bırakmaya çalışırdı. Oyun top oraya varmadan ne olursa olsun bitmiyordu; zorlu bir defans oyuncusuna denk geldiklerinde yoruldukları için yere yığılan insanlar görmüştüm.

Takımın yarısı çalışmayı bitirdikten sonra Kevin defans olarak Chas'ın karşısına çıktı. Sıkı bir mücadeleyleydi. Cüsse ve güç olarak birbirlerinin dengiydiler. Chas tam çembere yaklaşacak gibi olduğunda Kevin onu her seferinde yere yıkıyordu. Lafla sataştığı için Chas iyice deliriyordu.

En sonunda sanırım Kevin ya yorulmuştu ya da Chas'ın haline acımişti. Chas kolunu uzatarak topu çemberin içine bıraktı ve göbeğinin üzerine düştü. “Canın cehenneme, Kevin,” dedi bir yandan da.

Kevin ayağa kalkmasına yardım etti. Koça baktım ama Chas'ın küftüğünü duymamış gibi yapıyordu.

Şimdi Chas ortadaydı. Bizim kurallarımıza göre ortada olan kendisine karşı topu sürecektir kişiyi kendi seçerdi.

Sıra bana geldiğinde ben kimi seçeceğimi çok iyi biliyordum.

Chas, üstü başı kirli ve yorgun takım arkadaşlarına baktı, topu bana fırlattı ve "Kanat Oyuncusu," dedi.

Ne serseri.

Gülümsedim.

Chas çimenlerin ortasında küçük çemberin hemen önünde durup, eğilip vurma pozisyonu aldı, bir yandan da bana bakıyordu. Ona doğru iki adım attım, ardından durdum. Bütün ağırlığını ayaklarına vermişti, bana dokunamayacağı belliydi. Feyk atıp diğer tarafından geçtim ve Chas daha bana elini birle süremeden topu çemberin içine bıraktım.

Takımdakiler Chas'e gülüyordu, "Betch," diye mırıldandılar. Chas bana dönüp "Canın cehenneme," diye fısıldadı, Koç bunu da duymadı.

Şimdi seçme sırası bendeydi. Normalde diğer kanat oyuncusu Bags'i seçerdim. Benden yaşça büyük olmasına rağmen cüssemiz aynıydı. Ama ben kararımı sıra bana gelmeden çok önce vermiştim, bana karşı top sürmesini istediğim tek bir kişi vardı.

"Sartre," dedim.

Herkes bunun adil bir mücadele olmayacağı konusunda hemfikir. JP'nin gücünde olan biri yere yakın durup dümdüz üzerimden geçerdi. Bir defans oyuncusunu seçtiğim için çıldırmış olmalıydım.

Bazılarının, “Uuuu,” dediğini duydum, topu JP’nin dizlerine fırlattım. Topu yakalayabilmek için eğilmesi gerekti. Adice bir hareketti; kabul ediyorum. Topla birlikte ben de olduğum yerden fırlayıp topu yakaladığı anda omzumla JP’nin bacaklarına daldım. Kıvrılıp vücuduna sarıldım ve onu yere yıktım.

“Lanet olsun,” diye homurdandı JP ona çarptığım sırada.

Tekrar ayağa kalkarken, sol elimi onun testislerine bastırdım. JP inledi ve topu bıraktı. Topu tekrar tutmaya çalıştığı sırada onu elinden çekip uzağa doğru tekmeledim. Bu da adi bir hareketti; ama JP’ye çok sinirlenmişim ve artık o da bunun farkındaydı çünkü ayağa kalkıp topun peşinden gitmek ve topu tekrar bana doğru sürmek zorundaydı.

JP, diğerlerinin oluşturduğu çemberin dışına çıktı. Tekmelediğim topu aldığı anda ben de hemen peşindeydim. Koç M bizim peşimizden sumo ringinin dışına doğru yaklaştı. Olan bitenler hoşuna gitmiş gibiydi.

JP topu kavrar kavramaz, onu tekrar yere yıktım. Bu sefer formasını şortunun dışına çekip ters yüz ettikten sonra kafasına geçirerek. Çemberin üç metre kadar dışına çıkmıştık. Çocuklar, JP’nin geçebilmesi için boşluk bırakmıştı. Tabii beni geçmeyi başarabilirse.

JP ayağa kalktı, topu yerde bırakıp formasını düzelttikten sonra şortunun içine soktu.

Suratında çimen ve çamur vardı.

“Lanet olsun, Ryan Dean!”

“Laflarına dikkat et, JP,” dedi Koç M. “İyi iş, on bir numara.”

Hayatım boyunca fiziksel olarak bu kadar saldırgan olabileceğimi sanmıyorum ama o an düşünebildiğim tek şey JP ve onun ögle yemeğinde kendini beğenmişçesine yaptığı kız arkadaşını-dansa-götürüyorum duyurusu ve Annie'nin bu sene daha sert olmam gerektiğini söylemesiydi. Bütün bunlardan gına gelmişti, küçük bir çocukmuşum gibi davranılması, özellikle de en iyi arkadaşlarım tarafından; bunun sürekli olmasına izin vermeyecektim.

“Şeker mi şaka mı, osurukkafa,” dedim.

Koç M'nin bunu da değerlendirmesi gerektiğinden emin dim. Ama sesi çıkmadığına göre osurukkafayı gerçek küfürden saymıyordu.

JP gülümsedi. “Ah. Şimdi anladım. Tamamdır, Kanat Oyuncusu. Senin de Cadılar Bayramın kutlu olsun.”

Artık herkes anlamıştı. JP ve ben resmen kavga ediyorduk, Pine Mountain'da başımızı belaya sokmadan yapabileceğimiz en düzgün şekilde.

Bana doğru koştu, çelmemden kaçmayı başardı ve düştüm. Ama son anda kolumla onun sol ayak bileğine sarıldım. JP dizlerinin üzerinde sırtıma düştü. Bilerek yapmıştı, eminim ama bu kadarını yapması çok normaldi. Kaburgalarımı kırmış gibi hissettim ama düşerken topu bıraktı. Sol kramponu ayağından çıktı ve elime geldi.

Ayağa kalktım. Acı içindeydim ve terliyordum. Kalbimin atarken göğüs kafesimin kemiklerine değdiğini hissediyordum. İşim bitmişti, JP'yi daha fazla çemberin dışında tutamazdım ve o da gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

Sanırım onun için bardağı taşıran son damla tam ayağa kalkarken kramponunu alıp uzaklara bir yere fırlatmam oldu. Çocuklardan bazıları buna çok güldü.

Seanie'nin, "Kanat Oyuncusu, JP'yi fena benzetti," dediğini duydum, insanlar daha da güldü.

JP karşımda nefes nefese duruyordu, topu koltuk altına almıştı. Kramponunu fırlattığım yöne baktı, ardından bana döndü. Surat ifadesinde dostluktan eser yoktu. Yere doğru eğildi, başı önde tek kramponuyla tam gaz üzerime doğru koşmaya başladı.

Cepheden ona çarptığımda, çelmeme takıldı ve olduğu gibi üzerime çıktı. O da düşmüştü ama yüzüme doğru kaldırdığı dizi gözüme çarptığında, bir şeylerin patladığını duydum. Sanki biri ayağı ile üzüm ezmişti. Olduğum yerde doğrulduğumda birilerinin "Uffff!" dediğini duydum. Ayağa kalkmaya çalışırken JP'nin topu çembere bırakışının bulanık ve kırmızı görüntüsünü gördüm. Seanie ve Joey hemen yanıma geldiler, ellerini omuzlarıma koyup bana kalkmamamı söylediler.

İnsanlar etrafıma toplandı.

Kucağıma baktım. Her tarafım kan olmuştu. Oluk oluk kanın yüzümden formama kan aktığını görüyordum. Bacağıma da sıçramıştı.

Koç M yanıma çömeldi. "Bir bakalım," dedi. Sol gözüm ne-dense kapanmıştı. Bu yüzden ona bakabilmek için başımı çevirdim.

"Buna dikiş atılması lazım," dedi Koç M.

Seanie suratımın dibinde, "Kafatası görünüyor! Kafatası görünüyor!" diyordu.

Böyle durumlarda duymak isteyeceğiniz en son şey bu olsa gerek. Gerçi Seanie bu keşfinden dolayı çok mutluydu.

Yere uzanmak istedim ama izin vermediler. Fizyolog oradaydı, kafama gazlı bezle pansuman yapıp sol gözümü sıkıca sarıdı. Seanie ve Joey koluma girerek beni ayağa kaldırdılar.

Canım yanıyor ve başım dönüyordu ama yere yıkılmamak için inat ediyordum.

Koç M onlara beni araca bindirip revire götürmelerini söyledi. O anda JP'yi elinde benim uzağa fırlattığım kramponla karşımda dikilir pozisyonda gördüm.

“Hey. Üzgünüm Ryan Dean.”

“Evet, tabii.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

AÇILAN KAŞIMI DİKMELERİ İÇİN TOPLAM on sekiz dikiş atıldı, kimisi içerden kimisi dışarıdan. Ama yaranın kendisi o kadar da büyük değildi. İş bittiğinde doktor ayna ile dikişlere bakmama izin verdi. Benim asıl merak ettiğim vücudumun geri kalanının nasıl gözüktüğüydü. Kirlili ve sırlı sıklamdım, derimin üzerinde ve saçımın kurumuş kan parçaları vardı.

Doktor beni dikerken Seanie ve Joey de orada beklediler. Ama dikiş işlemi sırasında çok yaklaşımlarına izin vermedi. Orada bulunduğum süre boyunca tek kelime etmedim; tek düşündüğüm JP, Annie ve ne kadar kızdığım.

Doktor odadan çıktı, hemen arkasından hemşire gelip başımı yastığa yaslamamı söyledi.

“Şu kanlı tişörtü çıkaralım,” dedi tatlı bir tonla. “Haydi bakalım, kaldır kollarını.”

Ve aman Tanrım, bir çanak dolusu ıslak havlu getirmişti. Formamı şortumun içinden çıkarıp yukarı doğru çekti ve nazikçe kafamın üzerinden geçirdi. Forma çıktığında hemen odada etrafıma bakındım. Büyük büyükannem ve üzerinden araba geçen köpeğimiz orada mı diye merak ediyordum. Çünkü öldüğümden ve çok ama çok daha güzel bir yere geldiğimden emindim.

Tayt şortlardan Tanrı razı olsun.

“Güüüm!” dedi Seanie.

Gülmek için zor tuttum kendimi. “Kapa çeneni.”

Bilirsiniz, bazen kendimi hayal kırıklığına uğratiyorum. Çünkü o anda birisi gelip bana Annie'yi sorsa muhtemelen, "O da kim?" derdim.

"Acıyor mu" diye sordu hemşire. Sıcak havlulardan biriyle suratımı sildikten sonra başka bir havluyla saçlarımı temizlemeye başladı.

Daha da üzgün gözükmeye çalıştım. "Biraz."

Yalan söylemişim. Hiçbir şey hissettiğim yoktu.

"Ayy," dedi.

Kedi olsam mutluluktan gırlamaya başladım.

Timsah olsaydım, hipnotize olurum.

Ama ben bendim, elimden tek gelen orada biraz daha uzanmak ve yedi yaşından beri sapıkça fantezisini kurduğum şeyleri düşünmekti.

Kana bulanmış havluları yatağın yanındaki tepsiye bıraktıktan sonra yenilerini aldı. Boynumu ve omuzlarımı sildi. Göğsümde, karnımda ve şortumun lastiğinin olduğu yerde kuruyan kanı süngerle temizledi. Koltuk altı kıllarımı havluyla temizlerken biraz gıdıklandım. Ama kesinlikle gülmemeliydim. Gözlerimi kapamak istedim ama onun ultra seksiliğine bakmaktan kendimi alamıyordum. Dizlerimden yukarı doğru olan kan lekelerini de havluyla aldı. Tam tayt şortumun ucuna yaklaşırken biraz telaşlandım ve hıçkırık tuttu.

Tam bir eziğim.

Bütün kirli havluları yatağın kenarında topladı. "Yine oldukça yakışıklı oldun. Sarsıntı geçirmemişsin, o yüzden bu gece burada kalmana gerek yok..." dedi.

Kahretsin. Ih... siz de çok güzelsiniz.

“Ama biraz daha dikkatli olman lazım...”

Şu anda kımıldayamıyorum bile nasıl olsa.

“Ebeveynlerini arayıp haber vereceğiz. Onlarla konuşmak ister misin?”

HAYIR!

“Ih.” *Hıçkırık.* Lanet olsun. “Onlara,” *hıçkırık* “iyi olduğumu söyleyin.”

“Giyebileceğin başka bir şeyler var mı yanında?”

Hayır, hatta üzerimdeki kirli her şeyi çıkarabilirsiniz, benim için sorun olmaz.

“Soyunma odasından eşyalarını getirebiliriz,” dedi Joey.

Kapa çeneni!!!

“Ne kadar da tatlısınız. Teşekkürler,” dedi hemşire. Havluları toplayıp kapıdan çıkarken hemen yanda duran kovanın içine attı. “Ben hemen döneceğim çocuklar.”

“Dostum,” dedi Seanie. “Bu tıpkı porno izlemek gibiydi. *Çılgın Hemşireler.*”

“Ih.” Gözlerimi kapadım ve kollarımı yatağın kenarlarından aşağıya doğru sarkıttım. “Birden...” *hıçkırık* “bayılacak gibi hissettim. Birileri bunların gerçekten olduğunu söylesin bana.”

“Söyleyebileceğim tek şey, ne olursa olsun, yarın gidip kafamı yarıyorum,” dedi Seanie. “Ayrıca Ryan Dean, şayet istersen hemşireyi bulup temizlemediği bir yerlerin kaldığını söyleyebilirim.”

“Aman Tanrım. Bunu benim için yapar mısın, Seanie?”

“Dostum, bir ufaklık için amma sapık çıktın sen de.”

Güldüm.

Kapı tekrar açıldı ve içeri Koç M girdi. Omzunda soyunma odasından getirdiği askıya takılı elbiselerim vardı, diğer elinde de kitap çantam ve ayakkabılarımı tutuyordu.

“Bunları senin için getirdim, Ryan Dean,” dedi. “Gereksiz bir yürüyüşten kurtuldun.”

“Teşekkürler, Koç.” Doğrudum, ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Kapı kapanmadan hemen önce dışarıda duşunu almış ve okul kıyafetlerini giymiş bir grup takım arkadaşımı gördüm. Gelmeleri kendimi iyi hissettirmişti ama hiçbir şey sıcak havlu seansının yakınına bile yaklaşamazdı.

“Asıl siz ikinize teşekkürler, takım arkadaşınıza göz kulak olduğunuz için,” dedi Koç M, Seanie ve Joey’ye. “Şuna bir de ben bakayım.”

Çenemi kaldırıncı Koç dikişlerime baktı.

“Fermuar Kulübü’ne hoş geldin, Ryan Dean,” dedi. Ragbi takımındaki çocuklara dikiş atıldığında böyle denirdi.

“Flaherty,” dedi Koç M, “sen de duşa gir ve üstünü değiştir. Ryan Dean ve takım kaptanı ile özel konuşmak istiyorum.”

“Akşam yemeğine gelebilecek misin?” dedi Seanie.

“Orada olacağım.”

Seanie odadan çıktı. Kramponları revirin parlak yüzeyinde sesler çıkartırken dışarıdaki çocuklarla konuştuğunu duyabiliyordum.

Ben de üstümü değiştirmeye başladım. Şortumu çıkardım. Tam o anda hemşire yine gelirse ne kadar muhteşem olur diye düşünüyordum.

“Dikişlerini ıslatmaman lazım,” dedi Koç.

“Evet, söylediler,” dedim. “On sekiz dikiş. Ama sarsıntı yok.”

Bunun nereye varacağını biliyordum. Şayet sarsıntı geçirseydim, takımdan çok uzun süre uzak kalırdım.

“Daha önce hiç böyle bir darbe görmedim, Ryan Dean,” dedi Koç. “İlham vericiydi. Tureau ile ilgili bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Donup kaldım. Gerçeği söylemeliydim, özellikle de Joey orada dururken. Ama Koç M takım içinde kavgaya müsamaha göstermezdi. Beni muhtemelen takımdan atardı ki bunu hak ediyordum. Çoraplarımı değiştirdim ve göz göze gelmemek için düğmelerimi iliklemeye başladım. Bir yandan da ne diyeceğimi düşünüyordum.

Kendimi kötü hissediyordum. Belki her şey gözlerimden okunuyordu.

“Koç, JP ve ben...” dedim.

Joey birden araya girdi. “... ne kadar ileriye gidebileceklerini görmek istediler. Ve Ryan Dean ilk on beşe girmeyi nasıl hak ettiğini ispatladı.”

“Ah. Bana başka bir şeyler var gibi gelmişti.”

“Ryan Dean ve JP sıkı dostturlar, Koç.”

İşte bu biraz aşırı oldu bence. Joey’ye, sonra da Koç’a baktım. Pantolonumu giydim ve kravatımı bağlamaya başladım.

Koç M, Joey’ye döndü. “Perşembe günü sol kanatta kim oynayabilir?”

“Ben oynayabilirim,” dedim, Joey’nin cevap vermesine fırsat vermeden.

“Bu halde oynamana izin veremem, Ryan Dean. Şayet yinc sakatlanırsan ailene nasıl hesap veririm sonra?”

“Onlara zaten bildikleri şeyi söylersiniz. Oyunun bir parçası olduğunu. Lütfen, Koç. Sarsıntı falan geçirmedim. Dikişleri sıkıca sarıp bantlarım. Diğerleri bunu her zaman yapıyor. O kadar da ciddi değil. Gerçekten oynamak istiyorum, efendim.”

Sahte gözyaşı olayına girmeme gerek yoktu. Yedek kulübesinde kalma fikri bile gerçekten gözlerimi yaşartıyordu.

“Ben Ryan Dean’i istiyorum, efendim. En iyi kanat oyuncumuz. Bunu siz de biliyorsunuz,” dedi Joey.

Kendime not: Bu akşam dua ederken, Tanrı’ya (a) şu inanılmaz derecede seksi hemşireyi, (b) dar taytları ve (c) Joey Cosentino’yu yarattığı için teşekkür et.

“Bunu düşünmem lazım,” dedi Koç. Kapiya gidip araladıktan sonra, “JP?” diye seslendi dışarı.

JP yavaş yavaş yürüyerek geldi, başını öne eğmişti. Kendisini kötü hissettiği belliydi ama şu anda onun hislerini düşünecek halde değildim. Hem neden düşünecektim ki? O benim nasıl hissettiğimi hiç önemsememişti. Elini uzattı, tokalaştık. Aslında kavga ettiğimizi bilse Koç böyle bir şeyi asla yaptırmazdı.

“Üzgünüm, Ryan Dean.”

“Bunu sahada da söyledin,” dedim. Ayakkabılarımı giydim. “Yarın görüşmek üzere, Koç.”

Kramponlarımı ve kanlı giyeceklerimi aldım, çantamı sırtıma atıp sessizce dışarı çıktım. Arkama bir kez olsun dönüp bakmadım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARKAMDAN BİRİNİN KOŞARAK GELDİĞİNİ duyduğumda neredeyse O-Hall'a varmak üzereydim. Kim olduğu pek de umurumda değildi. Çünkü bir kere daha, gölün kıyısındaki bu sessizlikte, Annie ve JP yüzünden hissettiğim öfke ve umutsuzluk ağrıyan başıma geri gelmişti.

Sanki JP her fırsatta hayatımı mahvetmeye çalışıyordu.

“Lanet olası derdin nedir, Ryan Dean?”

Gelenin JP olduğunu bilmem gerekirdi.

Hemen O-Hall'a girmeyi düşündüm. Okulun ilk haftasında olanlardan sonra başını derde sokmamak için beni içeri kadar takip edemezdi. Ama durup ona döndüm.

Nefes nefeseydi, hava soğuk olduğundan her nefes alışında ağzından beyaz bir sis tabakası çıkıyordu.

“Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun, JP,” dedim. Ve gerçekten küfrettim. “Siktir git.”

Önüme döndüm ve bu kelimelerin ağzımdan çıkarken ne kadar komik duyulduklarını düşündüm. Böyle bir şey söylediğimi duymak neredeyse beni bile güldürecekti. Ki bunu anlamak zordu çünkü böyle şeyler yazarken bir sorun yaşamazdım.

Tekrar kapıya doğru yürümeye başladım.

“Kozlarımızı şimdi paylaşmak ister misin?” dedi JP. “Hazır kimse yokken. Tekrar kavga etmek mi istiyorsun?”

EZİK

Yürümeye devam edip onu duymazdan geldim.

“Canın cehenneme, Ryan Dean.”

Kapıyı açtım.

İçeri girdim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AKŞAM YEMEĞİNDE HIÇ TANIMADIĞIM çocukların olduğu masada tek başıma oturdum. İlk seneleriydi. Hepsi benimle yaşıtı. Onları hiç anlamıyordum. Sanki başka bir gezegenden gelmişlerdi.

İşte ben böyle bir eziktim: O kadar eziktim ki yaşıtım çocukların arasına bile kaynayamıyordum.

Annie, JP, Seanie, Joey geri kalan herkesle birlikte normalde hep birlikte oturduğumuz yerde oturuyorlardı, ben ise oraya gitmemiştim. Yorgundum, her tarafım ağrıyordu ve kızgındım, yalnız kalmak istiyordum. Bilmediğim bu ülkeye sürgüne gönderilmiştim. Zaten arkadaşlarım bile orada olduğumun farkında değillerdi.

Kafamı öne eğmiş sadece yemeğimle ilgileniyordum. Birinci sınıflar, benim muhtemelen yeni başlayanlardan biri olduğumu sanmış olacaklar, birkaç defa şöyle şeyler dediklerini duydum: “Bu çocuk da kim?”

“Hey.”

Omzumdan bir el hissettim. Kafamı kaldırdığımda Megan’ın hemen arkamda dikildiğini gördüm.

“Sakatlandın diye duydum.”

“Öyle.”

Elini omzumda hissetmenin yanında ona bakmak bile çok iyi gelmişti.

Chas'in etrafta olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım. Ve tabii ki salonun karşı tarafında Joey'yi bize bakarken gördüm. Kafamı çevirdim. Ne düşündüğünü duymak bile istemiyordum.

"Bir bakayım."

Megan yanıma oturdu. Birinci sınıfa gidenlerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Onun, ablam olup olmadığını merak ediyorlardı. Belki de bir öğretmendi ya da beni tutuklamaya gelen bir polis. Çünkü Megan Renshaw gibi bir hatunun benim gibi birinin yanına oturmasının imkânı yoktu.

"Bence dikişler çok seksi olmuş," dedi ona bakmak için döndüğümde.

Kızarmış ekmeğin taneleri boğazıma takıldı.

Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, sanki oracıkta beni masanın üzerine mıhlayıp bütün okulun önünde öpmeye başlayacaktı. Gözümün üzerindeki dikişlere dokundu.

"İyi misin?"

"Böyle şeyler yapmamalısın, Megan," diye fısıldadım.

"Ne? Arkadaşım nasıl diye bakmayayım mı?"

"Haydi ama, Megan. Pine Mountain'daki hiçbir kız benimle ilgilenmez. Chas Becker gibi biri değilim ben. Bana iyi davranmayı bırakabilirsin."

"Böyle mi düşünüyorsun, Ryan Dean?"

Elini omzuma koyup bacağıma okşadı.

Bana bakmayı kes, Joey!

"Hey, Meg. Nerelerdeydin?"

Chas birden ortaya çıkıverdi, birazdan beni asıp linç edecekleri bir ağaç gibi arkamda duruyordu. Megan hemen elini bacağımdan

çekti ama Chas'ın bunu gördüğünden emindim. "Ryan Dean'ın gözünü gördün mü?" diye sordu Megan olabilecek en masumane şekilde.

Chas öyle bir eğildi ki suratımın sadece birkaç santim önündeydi. Çok ciddi görünüyordu. Beni gözünü kırpmadan öldürebilecek gibi bir hali vardı.

"Kaç dikiş var, Kanat Oyuncusu?" diye sordu.

"On sekiz."

"Görünüşe bakılırsa oynayamayacaksın." Bunu sanki sadece oyundan bahsetmiyormuş gibi söyledi.

"Hâlâ oynayabilirim." Sesim yine çatladı. Ezik. Ne yapıyordum? Sanki silahlı bir düelloya kalkışmışım.

Chas kıpırdamadı. Orada durmuş, dik dik bana bakıyordu.

"Herkes Sartre'la kavgaya tutuştuğunu söylüyor."

"Öyleydi."

"Gerçekten cesurmuşsun, evlat. Kendine dikkat etsen iyi olur."

"Önemi yok."

Chas doğruldu. "Haydi, Meg. Gidip büyüklerin masasına oturalım."

Megan yumuşakça bacağıma vurup ayağa kalktı. "Unutma, Ryan Dean. Yarın. Kütüphanede cebir. Sen ve Joey. Tamam mı?"

"Tamam," demeye çalıştım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Megan Renshaw'un pitbull dişlerinin arasındaki bir oyuncak gibi ciyakladım.

Chas, resmen Megan'ı çekip büyük çocukların oturduğu masaya sürükledi. Ama omzunun üzerinden bana baktığını gördüm. Dürüst olmak gerekirse ürktüm. Peçetenin arkasına geçici bir

vasiyetname yazmayı düşündüm. Şu hayatta edindiğim şeylerin kayıtlı olduğu zihinsel envanter kayıtlarını gözden geçirdiğimde, onları kimsenin istemeyeceğini fark ettim.

Ölüden bir farkım yoktu.

Cenazemin görüntüleri geldi gözümün önüne: Annie ve Megan siyahlar içinde çok hoş görünüyordu; Joey hüzünlü bir şekilde başını sallıyor ve bana böyle olacağını söylediğini düşünüyordu; JP ve Chas kilisenin en arka tarafında beşlik çakıyorlardı; Seanie ise kendisine küçük gelen ceketinin içine netten canlı yayın yapmak için bir kamera yerleştiriyordu; anne ve babam şu dünyayı gözümün üzerinde dikişlerle alkolik, bakir ve ezik biri olarak terk ettiğim için hayal kırıklığı içindeydiler.

“Bu ezikler diyarında bir başına ne halt ediyorsun, Ryan Dean? Başını ne kadar sert çarpmış olabilirsin?”

Seanie karşımdaki iskemleyi çekip oturdu. Annie hemen arkasındaydı. Başka kimse yoktu.

“Kimseyle konuşmak istemiyorum.”

Annie'nin başını eğmesinden, yaraya ya da gözlerime bakmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama bakmasını istemiyordum. Her ne kadar şu tuhaf dünyada sadece onu görmek istesem de, başıma gelen her şey yüzünden kendimi bok gibi hissediyordum. Ona bakacak yüzüm yoktu.

Seanie yanımda oturan birinci sınıf öğrencisinin omzuna vurdu. “Hey, delikanlı. Çekil de otursun.”

Çocuk tepsisini alıp masanın diğer ucuna doğru uzaklaştı.

“Bu arada,” dedi Seanie, Annie tam boş yere otururken, “sana söylemeyi unuttum, ‘Şeker mi şaka mı, osuruk kafa’ yorumunu çok beğendim.”

İç geçirdim.

Bazen Seanie'nin gırtlığına sarılıp onu şöyle bir sarsmak istiyorum.

Yemeğimi bitirmiştım. Gerçekten gitmek istiyordum. Annie masanın üzerinden bana doğru uzanıp o yumuşacık eliyle çenemi kaldırdı. Annie bana daha önce de dokunmuştu. Bundan nasıl kaçınabilirdim ki? Arkadaşlar birbirine dokunur. Ama hiçbiri böyle hissettirmemişti. Başımı bir süre öyle tutup gözümün üstündeki kesiğe göz attı ve ardından gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine baktı. Nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü suratımda herhangi bir ifade olduğunu sanmıyordum, önemi de yoktu zaten. Tek gördüğümüz birbirimizin gözleriydi.

“Vay,” dedi Seanie. “Çok dokunaklı bir an oldu. Öpüşmeye falan mı hazırlanıyorsunuz? Şayet öyleyse, tam zamanı bence.”

Annie birden elini çekti, ben de başımı öne eğdim.

“İyi misin, West?” diye sordu.

“Evet, iyiyim.”

“Hafta sonu için hâlâ bize gelmeyi düşünüyor musun?”

Hiçbir şey, özellikle John-Paul Tureau beni durduramazdı.

“Gelmemin bir sakıncası var mı?”

Evet demesinden korkuyordum.

“Sıkı dostlar,” dedi. “Çok eğlenceli olacak.”

“Sıkı dostlar.”

Ayağa kalkıp yanımızdan ayrıldı. Geç oluyordu, öğrencilerin çoğu yatakhanelerine doğru yola koyulmaya başlamıştı. Annie'nin JP'den falan bahsetmemesi hoşuma gitmişti.

Bahsetmesine de gerek yoktu.

EZİK

“Lanet olsun,” dedi Seanie. “Niye her şeyi boş verip onu oracıkta öpmedin, Ryan Dean?”

“Kapa çeneni, Seanie. Annie olup bitenin farkında.”

“Gezegendeki herkes olup bitenin farkında. Sen hariç.”

“Seanie?”

“Efendim?”

“JP ile olanlar hakkında bir şey söylemediğin için teşekkür ederim.”

“Söylenecek bir şey yok.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

O-HALL'A GİDERKEN JOEY İLE karşılaşmaktan, beni dışarıda beklemesinden korkuyordum. Megan hakkında bir nutuk daha çekmesini istemiyordum. Ama etrafta kimsecikler yoktu, gölün kenarındaki yolun karanlığında tek başıma yürüdüm.

Ama yine bir nutuk yedim.

Suyun kenarında durdum, gölün kapkara sularına baktım. İşte tam o an kafamın içinde çınlayan sesi duydum. Şöyle bir şeyler diyordu:

RYAN DEAN WEST 2: Megan hakkında *şimdi* ne yapacaksın?

RYAN DEAN WEST 1: *Sen*, Megan hakkında ne yapacaksın, çarpı sonsuzluk?

RYAN DEAN WEST 2: Tam bir eziksin.

RYAN DEAN WEST 1: Ryan Dean West'in, Erkek Mimarlar Neden Bu Şekilde Binalar Tasarlar skalasında 5 üzerinden 5 Uzay İğnesi³ alır Megan.

RYAN DEAN WEST 2: Bu sapıkça şeylere çok kafa yoruyor olmalısın.

BAY WELLINS: Seksin her konuda bir motivasyon kaynağı olduğunun kanıtı.

RYAN DEAN WEST 2: Mimariyi bir kenara bırak; seks, Ryan Dean West'in evreninde bile yer almaz. Orada her şey sıska ve ufaktır.

3 Space Needle, Seattle'm ünlü gözlem kulesi. (ed.n.)

EZİK

BAY WELLINS: Doğru bir noktaya temas ettin. Belki de teorime ince bir ayar çekmem lazım.

RYAN DEAN WEST 1: Hey! Bu yaşlı sapık nasıl oldu da buraya girebildi?

RYAN DEAN WEST 2: Senin zihnin, böyle sapıkça şeyler için çölde bir vaha adeta. Pekâlâ... konumuza geri dönelim: Megan konusunda yapman gerekeni biliyorsun. Yap gitsin.

BAYAN KURTZ: Yarın akşamki çalışma grubunu unutma, Ryan Dean!

RYAN DEAN WEST 1: Ah!

Ryan Dean göle bir taş atar.

ANNIE: Ne yapıyorsun, Ryan Dean?

Ah, bekle... bu gerçektir.

“Ne yapıyorsun, Ryan Dean?”

Bana Ryan Dean diye seslendi.

“Hiçbir şey. Düşünüyordum sadece.”

Arkama dönüp ona baktım.

Karanlığın içinde öylece duruyordu ve çok güzeldi. Seanie’nin söylediği şeyi düşünüyordum. Her şeyi boş verip onu öpmeyi. Sonuçta en kötü ne olabilirdi? Birbirimizi iki seneyi aşkın bir süredir tanıyorduk, onun elini birkaç kez tutmuşluğum bile vardı. Tanrım! Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki! Ama cesaretimi oynayamıyordum.

Tam bir eziğim.

“Neyi düşünüyordun?”

Gülümsedim. “Tanrım, Annie. Beni şimdiye kadar tanıyamadın mı?”

Güldü. “Ah evet. Tam bir sapıksın, Ryan Dean.”

Bana ikinci kez Ryan Dean dedi.

Görebildiğim tek şey gözlerindeki gerçek gülümsemeydi. Buna bayılıyordum.

Sanki bir aynaymışım gibi kendi kaşına dokundu. “Acıyor mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Bana kızgınsın, değil mi?”

“Sayılır.” İç geçirdim. “Çok saçma. Ama elimden bir şey gelmiyor.”

“JP ile kavga ettiğinizi Seanie’den duydum.”

Göle doğru baktım. Annie ile bu konuyu konuşmak istemiyordum.

“İki dakika içerisinde O-Hall’da olmazsam başım derde girebilir, Annie.”

“Haydi o zaman,” dedi. Birlikte yatakhane kadar yürürken elimden tuttu.

Kapının önündeki karanlıkta durduk.

“İyi geceler, Annie.”

Elimi bırakmadı.

“Bekle,” dedi. “Bana kızma, Ryan Dean. Bu hafta sonunu iple çekiyorum. Lütfen bana kızma.”

Becerikli kız, diye düşündüm, benim Bay Farrow’a ağlama taklidi yaparkenki ses tonumla konuşuyordu.

“Peki, Annie.”

Ardından bana iyice yaklaştı. Düğmeleri açık ceketinin kenarı, pantolonumun fermuarına değiyordu. Bir anda her şeyi, JP’yi,

dikişleri ya da Annie Altman'ın hemen yanı başında duran, belimin yukarısında olan her şeyi unuttum. Dudaklarımızın arasında birkaç santim vardı sadece. Vücudunun sıcaklığını hissediyor, saçına sürdüğü o muazzam şeyin kokusunu alabiliyordum. *Aman Tanrım, beni sonunda öpecek. En sonunda öpüşeceğiz ve bu da, şu acınası hayatımda hissettiğim en güzel şey olacak.* Öpüşeceğimizden emindim. Tam o anda kapı açıldı ve hiç de seksi olmayan Bayan Singer başını dışarı doğru uzattı. “Genç adam, şayet bir an önce içeri girip yurt sorumlusuna haber vermezsen, geç kalacaksın!”

Pantolonumun fermuarının üzerine keskin buz parçalarından oluşan bir şelale indi resmen. Ah... o buz parçalarından bazıları paslı ayı tuzağı ve üçlü olta kancaları şeklindeydi.

Kadın kesinlikle bir cadı olmalıydı.

Annie elimi bıraktı ve arkasına döndü.

“Görüşmek üzere, West,” dedi.

İç geçirdim. Bir parçam peşinden gitmemi söylüyordu. Her şeyi boş ver diyordu, tıpkı Seanie'nin dediği gibi. Ama tek şansım da uçup gitmişti. Bayan Singer orada durmuş kapıyı tutuyor, gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu.

Sakın gözlerine bakma.

Bayan Singer'ın yanından geçerken gözlerimi yerden ayırmadım. Ruh-emen-ishal-büyüsü-yapan cadıyla bir mücadeleye daha girmeye niyetim yoktu. Kutup soğuğu parmaklarını omzumda hissettim. “Kafan servis tepeşisinde çok güzel durur,” dedi.

Fare yavrusu gibi ciyaklayıp merdivenlere doğru koştum.

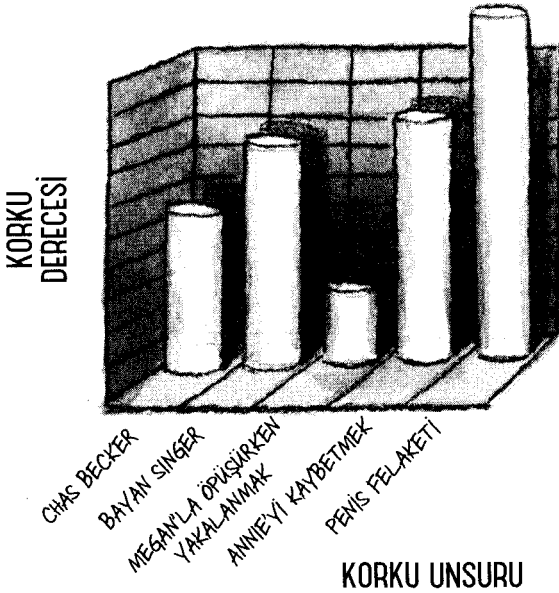
Aslında dürüst olmam gerekirse, şöyle bir şey de demiş olabilirdi: “Kafana ne oldu? Önemli bir şey mi?” Ama bu, beni

kızların tuvaletini kullanırken yakaladığı için üzerinde çalıştığı bir büyü de olabilirdi. Karanlık merdivenleri çıkarken, “Korksan iyi edersin,” ya da “Neden bu kadar korktun?” gibilerinden bir şeyler söyledi. Ama dediğim gibi tam olarak emin olamıyordum. Erkekler katının kapısını arkamdan kapatırken yemin ederim ama *yemin ederim ki* penisimin başına gelebilecek bir felaketten bahsettiğini duydum.

İshalle başa çıkabilirim ama penis felaketi olayı her erkeğin en büyük korkulu rüyasıdır.

Terliyordum, kaşıma dikiş atılmıştı, nefes nefeseydim ve dehşete düşmüştüm. Ama en azından geç kalmamıştım.

RYAN DEAN WEST'İN KORKTUĞU ŞEYLER





Ben. Biliyorsunuz işte.

Tam bir eziğim.

Tam zamanında ortak alana girip Bay Farrow'un yoklama kâğıdını imzaladım. Televizyon yeni kapatılmıştı. O-Hall'un erkeklerinin çoğu odalarının yolunu tutmuştu. İmzamı attıktan sonra koridora çıkıp tualete yöneldim.

Aynanın karşısında birkaç dakika bekledim. Gözümün üzerindeki keşiği kapatan dikişlere göz attım. O sırada keşiğin kararıp büyüyerek daha kötü bir hal aldığını gördüm sanki. Yorgundum ve artık yatağa gitmek istiyordum. Suyu açıp ellerimi ve yüzümü yıkadım.

Kapı açıldı ve Chas içeri girdi. Megan'ı ondan uzaklaştırdığım için bana nasıl baktığını unutmuş değildim. Ama bunun yanında, korkumun gerçek nedeninin kız arkadaşıyla arkasından çevirdiğimiz dolap yüzünden vicdan azabı olduğunu da fark etmiştim.

Ama yanıliyordum, ıslak ellerimle havluya uzanamadan Chas beni ensemden tutup şöyle bir çevirdikten sonra sırtımı duvardaki sabunluğa yasladı, hem de tam JP'nin diziyle bastırıldığı yeri.

Evet... Ryan Dean'in acı skalasında beş üzerinden dörtlük bir durumdu.

"Megan'la aranızda neler oluyor, Kanat Oyuncusu?"

Ayakkabılarımdan biri çıkınca o an gerçekten ayaklarımın yerden kesildiğini anladım. Artık beş üzerinden beşlik bir acı hissediyordum.

"Bu gece birbirinize nasıl baktığınızı gördüm," dedi. "Herkes ona nasıl kur yaptığından bahsediyor."

“Chas, kim Megan’a bakmaz? Kesinlikle çok hoş,” diye bir şeyler geveledim.

Bana vurmak üzere olduğundan emindim. Ama dediğim gibi bunu hak ediyordum. Ve... ahhh.

Başka seçeneğim yoktu. Ben de ona vurmalıydim. Sağ yumruğumu sıktım ve göğüs kafesine doğru bir aparkat çıkardım. Daha önce yumruk atmışlığım vardı ama doğrusunu isterseniz Chas Becker’a yumruk atmak canımı yakmıştı. Chas beni bırakır gibi oldu, yine ayaklarımın üzerine basıyordum. Sağ yumruğunu kaldırdığı sırada sol eliyle hâlâ kravatımı tutuyordu.

Kravatı kim icat etmişse daha önce yumruk yumruğa kavgaya girmemişti herhalde.

Tamam. Bunun sonu çok kötü olacaktı, yumruğunun izleyeceği rotayı hemen hesaplamıştım, darbe noktası 10 ile 11. dikişlerimin arasında bir yer olacaktı. Elimden gelen tek şey dikiş atılmış kayıp köpek yavrusu bakışlarıyla az da olsa sempati toplayabilmektir.

Kapı açıldı ve Chas’ın yumruğu havada asılı kaldı. Kravatımı bıraktı ve yumruğu indirdi. Arkasına döndüğünde Joey’nin onu banyoya kadar takip etmiş olduğunu anladı.

“Sen ne halt ediyorsun, Chas?” dedi Joey. “Ryan Dean’in yaralı olduğunu görmüyor musun?”

Joey tam bir savaşçıydı. Öfkeli gözüküyordu, Chas’ın üzerine atıldı. Onu tutup duş kabinlerine kadar itti.

“Ona bir daha dokunayım deme! Seni gebertirim, Betch!” diye bağırdı.

Çıkan ayakkabımı giydim.

“Sorun yok,” dedi Chas sakince. “Büyütülecek bir şey değil. Onun canını yakmam. Sadece kız arkadaşına bakışları hoşuma gitmiyor. O kadar. Sadece bunu bilmesini istedim.”

Chas dışarı çıkmak için kapıyı açtığı anda, “Lanet olası eşcinseller,” diye homurdandı.

Joey olduğu yerde duruyordu. Soluk yeşil fayanslara dayanmıştı, kollarını önünde kavuşturmuş bana bakıyordu. Sinirli olduğu belliydi.

“Bana yumruk atmasına izin vermeliydin, Joe.”

Joey hiçbir şey demedi.

Tuvaletten çıkıp yatağıma gittim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ÇARŞAMBA GÜNÜ, ŞU BUZ GİBİ PASİFİK yağmurlarından birini de yanında getirmişti. Böyle zamanlarda gökyüzünün grisinin derinizin altına işlediğini hissederdiniz.

Saatin alarmı çaldığında Chas ile birlikte yataklarımızda doğrulduk. Genelde uyandığımızda birbirimize birtakım şeyler söyleriz, aptalca şeyler, Chas'ın anlayabileceği türden şeyler. Tamamen dürüst olmam gerekirse aslında onunla aynı odayı paylaşmaktan şikâyetçi değilim. Ama o sabah aramızda meşum bir sessizlik vardı. Tıpkı cenazelerde olduğu gibi. İçimden, yumruk attığım için ondan özür dilemek geliyordu. Ama Joey'nin araya girmesiyle yarım kalan işi hatırlatacağını düşündüğümünden, sesimi çıkarmamaya karar verdim.

Ranzadan yavaşça süzülerek soğuk zemine adım attım. Havlumu aldığım gibi koridorun yolunu tuttum. Her ne kadar hemşirenin beni temizlemesini tercih etsem de, doktor bu sabah kendi başıma duşa girebileceğimi söylemişti.

Her bir tarafım ağrıyordu. Başım, sırtım, omuzlarım. Kendimi altmış dört kiloluk bir çuval dolusu kırık cam parçası gibi hissediyordum. Gerçi artık altmış sekiz kiloydum. Okul başladığından beri biraz kilo almıştım. Sıksa kıcıma giydiğim şortlarım artık bacaklarıma kısa geliyordu, bu da beni avanak gösteriyordu. Annie, evine gittiğimizde istersem boylarını uzatabileceğini söylemişti. Bu da hemen aklıma ah-bilmem-o-zaman-şortumu-gözünün-önünde-çıkarmam-lazım planımı gözden geçirmeme neden oldu.

Duştan ıktığımda, Chas'ın tam da onu yumrukladığım yerde, lavaboya eğilmiş tıraş olduğunu gördüm. Çıplak ayaklarımla havluya sarılmış vaziyette arkasından geçerken durup bana baktı.

Hiçbir şey söylemedim.

O da bana hiçbir şey söylemedi.

Annie, kahvaltıda yemekhanede yoktu. Ama Isabel'i gördüm. Annie'nin hastalandığı için yataktan çıkmadığını söyledi. İlk başta Bayan Singer'in ona da bir ishal büyüşü yaptığını düşündüm ama bu fikri hemen aklımdan defettim. Biraz canım sıkılmıştı çünkü cumaya kadar Annie'yi göremeyecektim. Erkeklerin, kızların yatakhanesine girmesine izin verilmiyordu. Ve bizim takım Salem'deki ma için yarın sabah erkenden yola çıkacaktı.

Ondan öğrenmem gereken şeyler var gibi hissediyordum. Ona bir bakışımla her şeyi anlatabilecek gibiydim. Acaba öpüşecek miydik diye sormama bile gerek kalmayacaktı, zaten bunu soracak cesareti toplayamazdım.

Ama Isabel bana Annieden katlanmış bir kâğıt getirdi. Ona teşekkür edip Annie'ye iletmek üzere başka bir notu da benim ona vereeğimi söyledim.

Her zamanki yerime gidemezdim; JP, Seanie ile birlikte orada oturuyordu. JP'yi sonsuza kadar görmezden gelemeyeeğimi biliyordum ama henüz onun yanına gitmeye hazır değildim. Onunla hâlâ kavga etmek istiyordum ve fırsatım olsa yapardım. Bir gece önce Chas ile yumruklaştıktan sonra, JP ile kozlarımızı paylaşmamız gerektiğini düşünüyordum.

Annie'nin notunu alıp ceketimin cebine attım ve soyunma odalarının yolunu tuttum. Kondisyon dersine daha yarım saat vardı.

Oturma bankını dolabımın yanına çektim ve kâğıda baktım.

Çoğu kızın yaptığı gibi özenle katlanmamıştı. Ortadan ikiye sonra bir daha ikiye katlanmıştı sadece.

Üstünde Ryan Dean West yazıyordu.

Açtım.

Merhaba West,

Bugün gerçekten çok hastayım ve yataktan çıkamayacağım. Seni okulda göremeyeceğim için çok üzgünüm. Çünkü her zaman günümü şenlendiriyorsun. Canım sıkkın çünkü seni yarın da göremeyeceğim, o yüzden maç için bol şans diliyorum, eğlenmene bak. Umarım aptal koçunuz oynamana izin verir çünkü oynamayı takımdaki diğer gerzeklerden daha çok hak ediyorsun. O yüzden iyi bir iş çıkar, bol bol sayı yap ya da siz ragbide ne diyor-sanız artık. Seni düşünüyor olacağım.

Bugün derslere girmemeyi pek dert etmiyorum. Bay Wellins tüylerimi ürpertiyor ayrıca dedikleri umurumda değil. Dünyadaki her şey penis ya da vajinayı simgelemiyor, Uzay İğnesi hariç. Cuma günü Seattle'a vardığımızda sen de görürsün.

Bu hafta benim evimde kalacağın için çok heyecanlıyım. Annemi ve babamı çok seveceksin ama kopeğimden pek hoşlanmayabilirsin. Pug cinsidir, adı da Pedro, insanların özellikle

de erkeklerin üzerine atlamaya bayılır. Sana söylemeyi unuttum, umarım azgın köpeklere alerjin yoktur (ha ha). Eminim sen ve Pedro iyi anlaşacaksınız. Aynı kafadasınız (ha ha). Azgınlık bakımından tabii, eşcinsellik anlamında değil. İnan bana, eşcinsel olmadığını BİLİYORUM ama sanırım köpeğim öyle. Evet, evet o GERÇEKTEN de eşcinsel.

JP'nin kaşını öyle açmasına çok üzıldüm, umarım kendini bugün daha iyi hissediyorsundur. İnsanların dediğine göre bu olay olmadan az önce onun canına okuyormuşsun. İkinci de çılgına dönmüştünüz. Herkes senin bunu hak ettiğini düşünüyor çünkü adil dövüşmemiş ve onun cevizlerine falan vurmuşsun. Niye JP'ye o kadar sınırlendin? Beni davet ettiği için mi yoksa? Aslında buna cevap vermene bile gerek yok çünkü ben öyle olduğunu biliyorum. Her neyse, West.

Tamam. Bir şey daha. Dün akşam biz öpüşecek miydik? Bu biraz tuhaf olurdu, West. Senin hatan falan demek istemiyorum. Sanırım biraz da benim yüzümdendi. Ama kafanda dikişlerle o küçük çocuklarla birlikte oturduğunu görünce kendimi kötü hissettim. Bir daha olmayacak.

Ah, bu hafta sonu için yanında koşu kıyafeti getirmeyi unutma. Yaşadığımız yerin yakınındaki plajın orada, bir de Bain-Bridge Adası'ndaki ormanlık alanlarda güzel parkurlar var. Anneme söyleyeyim de köpekler için satılan nane şekerlerinden almayı ih-

mal etmesin çünkü eşcinsel pug'im seninle tanışmak için can atıyor (ha ha).

Sanırım birazdan kusacağım. Yarın iyi bir oyun çıkar. Cuma günü okulda görüşürüz, tamam mı?

*güle güle,
Sergiler,
AA*

Beni öpmek istediğini *biliyordum*. Bir daha olmayacak lafı da aslında bir meydan okumaydı. Bu itirafı sayesinde artık kusursuz bir planım vardı. Unutmadan bunu bir kâğıda dökmeliydim. Sırt çantamdan bir kâğıt çıkarıp yazmaya başladım.

Sevgili Annie,

Umarım şimdi daha iyisindir. Maç konusunda şans dilediğin için teşekkür ederim. Söz veriyorum, senin için bir geçiş yapacağım (ragbide öyle denir). O olmasa bile elimden gelenin en iyisini yapacağım. Eminim Koç M beni oynatacaktır çünkü Joey beni sahada görmek istediğini söyledi, ne de olsa kendisi takım kaptanı. Yarın ben de bunları düşünüyor olacağım. Bana kalırsa bence HEM sen HEM Bay Wellins seksten başka şeyler düşünmelisiniz. Uzay İğnesi'nin penise benzediğini düşüneceğini tahmin etmezdim (ha ha).

Cuma günü seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seninle birlikte Seattle'a uçacağım için çok heyecanlıyım. Çantamı çoktan hazırladım, ayrıca üç okul pantolonumu da getiriyorum, dediğin gibi boylarına bir ayar çekebilirsin. Beni boxer iç çamaşırlarımla göreceğin için özür dilerim, o yüzden kendine

hâkim olmaya çalış (ha ha ha). Köpeklere karşı bir alerjim yok ama yanımda uyuşturucu tabanca getirsem iyi olur çünkü eşcinsel bir pug üzerime atlarsa ne yaparım bilemiyorum. Sanırım köpeğinin ve Bay Wellins'in birtakım sorunları var, gerçi beni ilgilendirmez.

Açılan kaşıma gelirsek: Bugün daha kötü acıyor ama iyi olacağım. Ve evet kaşım açılmadan önce JP ile birbirimize sıkı girmiştik. Ayrıca antrenmandan sonra neredeyse kavgaya edecektik. Artık kesinlikle arkadaş değiliz. Ayrıca artık aramızda JP'nin muhabbeti olmamalı, tamam mı?

Koşu takımlarımı çoktan çantama koydum. Seninle plajda koşmak çok keyifli olacak, umarım beni zorlarsın.

Şimdi, dün akşam hakkında bir şey daha. Beni öpeceğın aklımdan uçandan bile geçmemiştı, Annie! Iyh!! Dikişler yüzünden biraz halsizdim ama böyle bir şey yapacağını hiç düşünmedim. Çünkü lanet olsun! Neden UFAK BİR ÇOCUĞUN tekine böyle bir şey yapmak isteyesin ki??? Hem seni öpmek isteseydim bunu çoktan yapmıştım. Ben bir erkeğim ve erkekler böyle yapar. Bu cevizleri boşuna taşıyoruz. Çok da önemli değil ama şayet JP ve Chas ile kavgaya etmekten korkmuyorsam (dün gece onu da yumrukladım) seni de öpmekten korkacak değilim, inan bana. Uzun zaman önce yapardım. Al sana biraz cebiri:

2 x CEVİZ = İSTEDİĞİN ZAMAN, İSTEDİĞİN YERDE, İSTEDİĞİNİ YAPARSIN

Sanırım kendini sınamak için yapabileceğimiz en doğru şey birbirimize olabildiğince yakın uyumak olacaktı; odanda kanepe falan varsa (eşcinsel köpeğini benden uzak tut ama). Beni bir daha öpmeye kalkışmayacak kadar güçlü olduğunu ancak bu şekilde kanıtlayabilirsin. Gerekirse çıplak bile yatarım. Düşünüyorum da beni gerçekten çok şaşırttın!

Unutma, ben senin iyiliğini düşünüyorum, beni öpme ihtiyacının üstesinden gelme konusunda sana yardımcı olmak istiyorum. Senin için büyük fedakârlıklar yapmaya hazırım.
Yarın iyi bir maç çıkaracağım.

Cuma görüşmek üzere.

Sevgiler,

Ryan Dean

Not: Senin için Uzay İğnesi'nin bir resmini çizdim...



EZİK

Mükemmel.

Bir-daha-olmayacak'ı şimdi görürüz işte.

Diğerleri soyunma odasına girmeye başladığında kâğıdı katladım. JP ile aramda başka bir şey yaşanmadan önce giyinip oradan çıkmak istiyordum.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

YAĞMURUN ALTINDA BEŞ KİLOMETRELİK yavaş bir koşu yaptık. Seanie ve JP'nin yanına gitmeye henüz hazır değildim. Bunun için kendimi kötü hissediyordum çünkü Seanie'yi özlemiştim. Ama o ikisi oda arkadaşı olduğundan, sırf benle konuşmak için JP'yi ekmesini beklemiyordum. JP ile tek ortak dersimiz edebiyat olduğu için içim az da olsa rahatlamıştı; aramızda Annie'nin boş sırası olacaktı.

Yağmurda koşmaktan daha çok sevdiğim pek bir şey yoktur, her ne kadar dikişlerimi ıslatmamam gerekse de. Takımın önünde gidiyordum, soyunma odasına döndüğümüzde donuma kadar ıslanmışım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CEBİR SINIFININ KAPISINDAN İÇERİ girerken Joey bana bakıyordu. Antrenmandan beri hiç konuşmamıştık, hatta banyodaki kavgadan bu yana da bir şey dememiştik. Onun bir şey demesine gerek yoktu. Kızgın bakışları yeterliydi. Onun neler diyeceğini biliyordum, kelimeleri kullanmasına gerek bile yoktu.

Yerime geçtiğimde, Megan hemen yanımda bitti, kehribar rengi saçları sıramın ve elimin üzerinden geçti. *Lanet olsun!* Bana gülümseyip sanki hiçbir şey olmamış gibi, “Merhaba, Ryan Dean!” dedi.

Ardından Joey araya girdi, tıpkı dün akşam Chas geri çekilirkenki gibi ciddi gözüktüyordu. Megan’la aramıza doğru eğildi. Çenemi sıkıca tutup, “Dur şuna bir bakayım,” dedi.

Beceriksiz bir berber gibi kafamı kaldırdı ve dikişlerime hızlı bir bakış attı. Saçım koşu yüzünden hâlâ ıslaktı.

“Yarın oynamak için hazır olacak mısın?” dedi Joey, kafamı hâlâ sıkıca tutuyordu.

“Hı hı. Emin olabilirsin.”

Fısıldasa da Megan’ın her şeyi duyduğundan emindim, “Kendine bir çeki düzen ver, Ryan Dean.”

JP’den mi Megan’dan mı Annie’den mi yoksa sadece benden mi bahsettiğinden emin değildim. Hayır... sanırım biliyordum.

Ardından bir kuş misali, seksi bir terapist edasıyla Bayan Kurtz tepemize dikildi. “Aman Tanrım, Ryan Dean! Ne oldu sana?”

Joey çenemi bıraktı.

“Ragbi oynuyorum da,” dedim. “On sekiz dikiş atıldı.”

“Ne aygır ama!” dedi Bayan Kurtz. Hep böyle tuhaf laflar ederdi ama bu güne kadar onu sevmeyen tek bir öğrenci bile görmedim. Ardından eliyle uzanıp saçımı dağıttı, en-iyi-arkadaşımın-annesi-seksiliğinden olsa gerek kendimi güçsüz hissettim ve telaşa kapıldım. Bu da beni kızlar söz konusu olduğunda aynı aptal hataları yapmaya mahkum olduğum konusunda ikna etmişti. Her ne kadar Annie’ye sunduğum 2 X CEVİZ argümanım muhteşem olsa da ve o, “Belki bugün biraz ağırdan alman lazım, Ryan Dean,” demiş olsa da.

“Bence Ryan Dean bu geceki grup çalışmasına katılmasa da olur,” dedi Joey. “Dinlenmek iyi gelir. Yarın ilk maçımıza çıkacağız.”

Birden Joey’ye, ardından da Megan’a baktım.

İç geçirdim.

Joey haklıydı. Kontrolden çıkan Megan konusunda bir şeyler yapmamak için bahaneler uydurduğumu o anda fark ettim.

“Seni bu gece özleyeceğim, Ryan Dean,” dedi Megan. Ardından elini, elimin üzerine koydu.

İh!

“Bu gece yataktan çıkmamalısın,” dedi Bayan Kurtz. Ben tabii ki bu lafın çok kışkırtıcı olduğunu düşünüyordum.

“Sağ olun, Bayan Kurtz,” dedim. “Sağ ol, Joe. Üzgünüm, Megan.”

Sesim kulağıma çok acınası gelmişti, neredeyse ağlayacaktım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

HER ŞEY ANTRENMANDA OLDU.

Akla gelebilecek en kötü şey.

Maç gününden önceki antrenman her zaman rahattır ve eğlencelidir, özellikle de yağmur yağıyorsa. Koç genelde taktikten bahseder, ardından üstümüz başımız çamur olsun diye biraz hücum çalışırız. Ciddi bir şey yapmayız yani.

Başımı bantlamışlardı, yani iyiydim. Koçun, maç için hazır olduğumu görmesinden dolayı memnundum. Keyfimize bakıyorduk.

Seanie ile karşılıklı takımlardaydık. Yedi kişilik takımlara bölünmüştük, dediğim gibi böyle olunca oyun daha hızlı olur, fazla yığılma yaşanmazdı. Topu almış saha boyunca koşuyordum. Tam o sırada Seanie'nin takımındaki müdafaa oyuncusunun çelmesi geldi.

Ragbi'de yere düştüğünüzde topu bırakmanız gerekir. Bunu genelde takım arkadaşlarınızın topu kolay bir şekilde alabileceği şekilde yapmalısınızdır. Topu bıraktığımda, onu oradan alacak kimsecikler yoktu. Seanie üzerimden geçip topu kaptıktan sonra kendi takımına geçirdi.

İşin kötüsü, tam araya girdiğinde, ayağını iki bacağımanın arasına soktu.

Evet.

Sanki dünya Seanie'nin lanet olası ayağını koyacak bir yer bulması için yeterince geniş değilmiş gibi.

İşte benim sıkı dostum Sean Russell Flaherty, insanlar hakkında dünya kadar internet yalanı uyduran, Annie Altman'a, deli gibi âşık olduğum kıza, okul başlamadan bir gece önce Chas Becker ile sarhoş olduğumu anlatan, 45 numara krampon giyen arkadaşım tam da cevizlerimin üzerine bastı.

O anda bir kara delik haline geldim.

İzin verin de size cevizlerinize basılmasının fizyolojisini anlatayım.

Ryan Dean West evreninin tümü bir krampon çivisinin boyutuna küçüldü. Ve bildiğim, hatta bilebileceğim her şey acı dolu bir iğne ucuna toplandı.

Eminim Newton çok önemli olan bu noktayı atlamıştı.

Duyuma yerim geri geldiğinde, Seanie'nin, "Offf," dediğini duydum.

Kuzeybatı Pasifik'teki herkesin, Ryan Dean West'in, "LA-NETOLASICEVİZLERİMEBASTINSENİGİDİOROSPUÇO-CUĞU" diye bağırıldığını duyduğundan eminim.

Evet, bu sefer küftrettiğimi kabul ediyorum.

Evrenim birden genişlemeye başladı, beraberinde acı da. Tekrar düşünebiliyordum ama bu düşünme yüksek bir acı hissiyatını da beraberinde getirdi. Korkunç bir farkındalık da cabası.

Bayan Singer.

Penis felaketi.

Bu kadarı da fazla artık.

Aklımı kaçırıyorum galiba.

Cenin pozisyonunda yan yatmıştım. Ellerimi, artık geri dönülemez şekilde zarar görmüş organlarımın üzerinde kavuş-

EZIK

turmuştum. Takım arkadaşlarım son 24 saat içinde ikinci kez etrafımda bir çember oluşturmıştı.

“Öldü,” dedi bir tanesi.

“Şayet ölmediyse bile, bence hemen intihar etmeli,” diye ekledi diğeri.

“Gerçekten cevizlerine mi bastı?” diye sordu başka biri.

Onlara cevap vermeye çalıştım ama ağzımdan sadece *aaaaaaaarrrrrgggggggggg*, diye bir şeyler çıktı. Suratım giderek artan bir çamur birikintisinin üzerindeydi ve titriyordum. Sıkıtığım çenemi gevşetemediğimi fark ettim.

Koç M düdüğünü çalarak antrenmanı kesti.

Çamurun içinde sırtüstü uzandım, suratımı yağmura dönmüştüm. Net göremiyordum. Karanlık bulutların arasında, şakacı Tanrı'nın suratını arıyordum. Orada durmuş dikişli ve ezik sıkı kırıma gülüyor olmalıydı.

“Hayatının en güzel iki günü olmadığı açık, değil mi Ryan Dean?” dedi Koç, gülümsemeye çalışarak. Bana bakarken şapkasının kenarından yağmur damlıyordu. “Hareket edebilir misin?”

Seanie yanıma çömeldi, oturmama yardımcı oldu.

“Dostum, benim hatam. Eminim hayatın boyunca bir erkeğin sana bunu sormasını bekledin ama cevizlerin nasıl, dostum?” derken sanki gülüyordu.

Ve bir anda kafamda, Seanie Flaherty'den ne kadar nefret ettiğimi anlatan bir haiku yazdım. İlham parlamasıyla gerçekliğin matematiksel ve totolojik bir formülünden yola çıkarak gözümde bir Venn şeması oluştu:

Testislerime tekme yememden espri malzemesi
çıkarma = Evren eksi bir

Seanie ayağa kalkmama yardım etti. Sersemlemiştim. Gözlerimde acı gözyaşları birikmişti, kusacak gibi oluyordum. Diğerleri çoktan soyunma odasının ve sıcak duşların yolunu tutmuştu.

Elimi şortumun içine sokarak her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Bir batma hissetim. Elim geri çektiğimde parmaklarıma baktım. Üzerlerinde kan vardı.

Kahretsin.

KIRKINCI BÖLÜM

Seanie Flaherty,
Çöt, ezdin cevizleri.
Öldürün beni.

“Al,” dedim, katlanmış kâğıdı yemek yerken Seanie’nin yanına bırakırken. “Senden ne kadar nefret ettiğim hakkında bir haiku yazdım.”

“Sen ne gey adamsın ya,” dedi Seanie, her zamanki ruhsuz sesiyle. Yemeğini yerken kâğıdı açtı. “Bana cevizlerine dair bir haiku yazmışsın.”

JP tam da karşısında oturuyordu. Umurumda değildi. Onunla konuşmuyor olabildirdim ama beni arkadaşlarımla görüşmekten alıkoyamazdı.

Ardından, “Doktor ne dedi, Ryan Dean?” diye sordu Joey.

Evet. Farkına vardığım bir şey daha: Cevizlerinize aldığınız darbenin, bir erkeğin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyorsunuz ama yanılıyorsunuz.

Bu yüzden bir doktora gitmek çok ama çok daha kötü.

İşte buradaydım, dostlarımla, düşmanım gibi olanlarla, seksi ve bıyıklı Isabel’le birlikte yiyordum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, orada olduğu için halinden memnun gibiydi. Şüphe yok ki iyileşmekte olan Annie Altman’a gidip Ryan Dean West’in testisleri ile ilgili son havadisleri bildirecekti.

“Seksi hemşire de orada mıydı?” diye sordu Seanie, resmen ağzının suyu akıyordu.

“Hayır,” dedim. “Sadece Doktor Eldivensiz.”

“Ahh,” dedi Seanie. “Ufak Westisler’ine dokundu mu yoksa?”

Tavuğumdan bir ısırik aldı, konu ile ilgili söyleyeceğim tek şey buymuş gibi davranıyordum. JP’ye doğru baktım. Gözlerini kaçırdı.

“Bize anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?” dedi Seanie, sabırsızca.

Düşüncelerimi toparlamak için duraksadım.

“Cadılara inanır mısınız?” diye sordum.

“Pes ediyorum,” dedi Seanie, sütünden bir yudum aldı.

Isabel’e baktım. Bütün bunlar utanç vericiydi ama revir-dekilere neden orada olduğumu anlatışım kadar değildi. Betim benim atmıştı, çamur içindeydim, ellerimle şortumun önünü tutuyordum. Arkadaşlarım bile yanımda gelmeye utanmışlardı. Kendi korkularıyla karşılaşp soğuk muayene odasında ben kâğıt örtünün üzerinde otururken doktorun benimle ilgilenmesini seyretme fikrinden ürkmüşlerdi. Kafa yaralanmaları başka bir şeydi, dediğim gibi hiçbir erkek bir penis felaketi ile yüz yüze gelmek istemezdi.

“Sadece bir kesik,” dedim. “Testislerimin üzerinde. Yara bandı yapıştırdı.”

“SüngerBob bandı mı?” diye sordu Seanie, süt neredeyse ağzından fışkıracaktı.

Joey bile güldü.

Tam bir eziğim.

“Dostum,” dedi Seanie, “bu muhteşem bir şey. Hayatımda doktorun testislerine yara bandı koyduğunu duyduğum tek adam sensin. Böyle bir şeyi öylece kafadan uyduramazsın. Ryan Dean West, bir efsane olacaksın.”

“Seanie,” dedim, “senden ne kadar nefret ettiğimi şu anda kelimelere bile dökemiyorum.”

“Ahh... ben de seni seviyorum, Ryan Dean,” dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

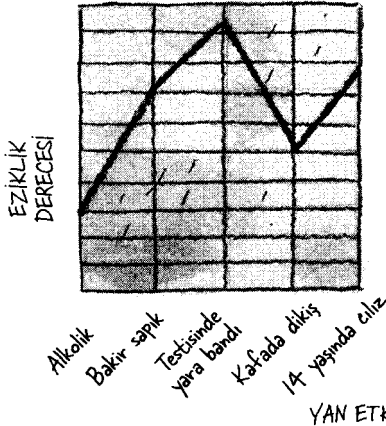
MAÇLARDAN ÖNCEKİ GECE UYUYAMAM,
özellikle de ilk maçlardan önce.

Akşam yemeğinden sonra Joey sözünü tutup Megan'la cebir çalışmak için kütüphanede buluştu. Bense O-Hall'a tek başıma dönüp yatakta rahatlamaya çalıştım. Ama yaralarımın nerede olduğunu düşünürsek bu neredeyse imkânsızdı. Bunu düşündüğüm için domuzun tekiyim biliyorum ama Megan ile yine öpüşmek istiyordum.

Dizlerimi kırarak öylece uzandım. Tavana bakıyor, Chas'in nefes alışını dinliyordum. Acaba Annie yazdığım notu aldı mı, tam şu anda acaba ne düşünüyor, acaba benim gibi uyanık mı diye merak ediyordum.

Böyle şeyler için skor tutuyor musunuz bilemem ama ben tutuyordum. Ve şu anda Eziklik Derecem tanrısal boyutlardaydı.

RYAN DEAN WEST **Eziklik Skor SAYIMI**



Bütün bunlar yetmiyormuş gibi gece yarısı işemem gerekti. Ama gecenin bir yarısı o koridora çıkıp maçı bir gece önce Bayan Singer'la karşılaşma riskini alacak değildim. O yüzden tutabildiğim kadar tuttum ama bu sefer de yara bandı daha çok canımı yakmaya başladı. Daha fazla dayanamayacak hale geldiğimde şiltenin yanma koyduğum, Joey'nin ben hastayken getirdiği enerji içeceği şişesini çıkardım. Kapağını açtım. *Mmm! Hâlâ limon kokuyordu.* Ranzanın tepesinde dizlerimin üzerinde durup taşmasına birkaç santim kalana kadar şişeyi doldurdum.

Ryan Dean West Acil Durum Enerji İçeceği Şişesi Pisuarı, korkunç bir dehanın ürünüydü. Yara bandını kontrol ettim. Düşmesi ne kadar zaman alacaktı acaba çünkü kollar yapıştığı için onu çekip çıkartacak falan değildim. Şişenin kapağını sıkıca kapadım ve ayakucuma sıkıştırdım. Tatlı bir sıcaklık verdiğini fark ettim. Çarşafı üzerime çektim ve en sonunda uyuyakaldım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SABAHIN ALTISINDA HEPİMİZ SEZONUN ilk maçını oynamak üzere Pine Mountain'ı terk eden otobüste yerimizi almıştık. Yağmur gece durmuştu, ragbi için nemli ve mükemmel bir hava vardı. Otobüste yirmi beş kişiydik, koltuklarımıza yayılmıştık, yanımda Koç'la birlikte birkaç da yetişkin vardı. Dün akşam yemeğine gelmeyenler için teker teker koltukları dolaşıp taşaklarımıza koyulan yara bandını anlatmak zorunda kalmıştım.

Sacred Heart'a kadar dört saatlik bir otobüs yolculuğu söz konusuydu. Başlama vuruşu saat birde olacaktı ve her maçtan sonra olduğu gibi, ragbi geleneği olarak Pine Mountain'a geri dönmeden önce karşılıklı oturup akşam yemeği yiyecektik. Ne zaman maça gitsek okul üniformalarımızı giymek, kravatlarımızı takmak zorundaydık; bizde işler böyle yürürdü. Uzun ve yorucu bir gün olacağını hepimiz biliyorduk.

Bilmediğimiz şey ise işlerin nasıl beklenmedik ve zorlu bir hal alacağıydı.

Neredeyse bütün yol boyunca şarkı söyledik. Koç M'nin buna nasıl katlanabildiği hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Sanki sağır falandı, şarkılar müstehcenleşse bile en ufak bir tepki göstermezdi. Küfretmemize sesini çıkarmadığı tek zamanlar şarkı söylediğimiz zamanlardı. Bütün dikkatini taktikleri, sağlık durumlarını ve takım dizilişlerini not aldığı defterine odaklamıştı. Söylediğimiz şarkıların otobüs şoförünü delirttiğinden emindim. Çaresiz ve çılgına dönmüş bir hali vardı, Koç M'nin Henry Higgins sesi ile

ona açıklama yaptığını duyabiliyordum: “Bu bir ragbi takımı. Benim, senin ve Tanrı’nın onların yorulmasını ummaktan başka yapacak hiçbir şeyimiz yok.”

Sahaya varmadan hemen önce biri ilk yardım çantasından gizlice ben hariç herkese yara bandı dağıttı. Sacred Heart’ta bize verilen soyunma odalarına geldiğimizde, peder kıyafetli müdür ve birkaç da rahibe bizi karşıladı. Otobüsten inerken hepimizin üzerinde siyah-mavi okul kravatımız, beyaz gömliğimiz ve haki pantolonlarımız vardı ve ben hariç herkesin pantolonunun fermuarının üzerinde bir yara bandı duruyordu.

Harika.

Formalarımızı giyip ısınmak için sahaya çıktık. Başıma bir sargı yapıldı, artık oynamaya hazır hissediyordum. Sacred Heart takımı sahaya çıktığında onların etrafında koşarak “She Wore a Yellow Ribbon” isimli şarkıyı söylemeye başladık. Bir Katolik okulunda söylememize izin verdikleri tek şarkı buydu çünkü sözleri o kadar da ayıp değildi. Gayrimeşru çocuğu olan bir adam hakkındaydı. Adam daha sonra kızın babası tarafından pompalı tüfekte cevizlerinden vuruluyordu. Bizim standartlarımızda gayet terbiyeliydi. Koçun dediğine göre içinde bir ahlak dersi vardı ve dini bir savaş çıkaracak hali de yoktu.

Sacred Heart’lı çocuklar yine de çok komik bulmamıştı. Karşılık olarak bir şarkı söyleyecekleri yerde, ki normal bir ragbi takımı aynen böyle yapardı, kaşlarını çatıp dua etmekle yetinmişlerdi.

Ben hiç dindar değilimdir. Ama PM’deki bazı çocuklar öyledir, okulda hafta sonları eve gidemeyen çocuklar için mezhep farkı gözetmeyen bir şapelimiz bile vardır. Maçlardan önce hep dua ederiz. Takımla birlikte dua etmek tek sevdiğim dua şekliydi.

Başlama vuruşundan önce bir çember oluşturup diz çöktük. Ellerimizi birbirimizin omuzlarına koyduk. Kevin Cantrell ayağa kalktı bugün için, bizimle oynayacak takım için ve yaratılmış en güzel spor için teşekkürlerini iletti ve herkes için, karşı takım da dahil olmak üzere, eğlenceli ve güzel bir maç olmasını umduğunu söyledi.

Maçtan birkaç dakika önce Koç M beni kenara çekip maça benimle başlamayacağını, Mike Bagnuolo'yu oyuna sokacağını söyledi. Benden daha büyük bir ikinci sınıf kanat oyuncusuydu. Bags'in nasıl oynadığını görmek istiyordu.

Tabii ki yıkılmıştım ama Koç'a bir şey söylemeyecek ya da yalvarmayacak kadar akıllıydım. Böyle bir şeyi saha kenarında asla yapmamanız gerekir. En azından Bags 16 numaralı formayı giyiyordu, 11 numara yine bana kalmıştı. Gerçek sol kanat oyuncusunun kim olduğunu herkes biliyordu. Ragbi'de forma numaraları böyledir: Oyuncu numarasını seçemez, oynadığınız mevki bunu belirler ve bununla şaka olmaz. O yüzden elimden oyunu saha kenarından seyretmekten ve sonradan oyuna girmemi sağlayacak bir mucize ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

Koç M kararını verdiği sırada Joey de bizimle birlikte duruyordu. Anladığım kadarıyla bu karardan pek de memnun değildi çünkü o da benim için üzülmüş görünüyordu. Bags'in elini sıktı ve "Orada sana göz kulak olacağım," dedi. Sonra bana şunları söyledi: "Üzgünüm, Ryan Dean. Koç tedbirli olmak istiyor." Başımdaki bandaja dokundu.

"Biliyorum, Joey. Ama JP'den hâlâ nefret ediyorum."

"Kendine çeki düzen vermen gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Megan dün akşam boyunca durmadan senden bahsetti. Pekâlâ, sen bu konuyla ilgili bir şeyler yapacak mısın, Ryan Dean?"

Ardından Joey sahaya çıkıp mevkiine doğru koştu, ben de maçın başlamasını seyrettim.

İşin en kötü yanı, yani Joey'nin ayar vermesinden de kötüsü, çünkü haklı olduğunu biliyordum, böyle maçlarda oynamaya bayılırdım. Takımlarımız eşitti, ne zaman sayı olacak gibi gözükse karşı takım defansını sıkılaştırıp rakibin top kaybetmesini sağlıyordu. İlk 35 dakika böyle skorsuz bir şekilde geçti. En sonunda JP tehlikeli bir çelme taktı ve Sacred Heart penaltı vuruşu ile ilk yarı biterken 3-0 öne geçti. Buna JP'nin neden olması hoşuma gitmişti çünkü herkes onun ne kadar kötü hissettiğini görmüştü.

Piç kurusu.

Ragbide devre arası sadece 5 dakikadır ve oyuncular sahayı terk etmez. Diğer sporların aksine bir oyuncu çıkıp tekrar giremez. Sanırım Amerikan futbolu oyuncularının bize katlanamamasının bir nedeni bu. Çünkü ragbi oyuncuları fiziksel olarak her zaman daha iyi durumdadır. Devre arasında Koç takımı toplayıp, "Bags çıkıyor. Ryan Dean kafana dikkat et," dedi, dünyalar benim olmuştu.

Joey elimi sıktı. Onu kendime doğru çekip kulağına, "Bak, sana yemin ederim Megan meselesini bir an önce halledeceğim, sen bana topu at yeter," diye fısıldadım.

"Peki," dedi.

Ve attı da. 5. dakikaya girerken Joey topu orta sahada bana verdi. Yapmam gereken tek şey rakip kanat oyuncusunu geçmekti. Benim karşımda hiçbir şansı yoktu. Topu tam direklerin arasından geçirdim ve sayı yaptım, ayağa kalkarken aklımda Annie vardı.

Takımın vurucusu Seanie'ydi. Ekstra vuruşu sayıya çevirdi böylece 7-3 öne geçtik. Vuruşundan sonra göğüslerimizi birbirine

çarptık. Seanie gülerek, “Hayatımda yaptığım en eşcinsel hareket bu olsa gerek,” dedi.

“Hayır, alakası bile yok,” dedim. “Bana bir haiku yazdın *ve* dün bana cevizlerimin nasıl olduğunu sordun, hatırlatırım.”

Skor maç sonuna kadar 7-3 olarak kaldı ve maçı kazandık.

Maç sonrası aktivitesi için duş alıp okul üniformalarımızı giymek zorundaydık. Yemek bir harikaydı, öğleden sonranın en iyi yanı Sacred Heart’lı çocukların cep telefonlarının olmasıydı. Koç onları ödünç alıp ailelerimizi arayıp maçı bahsetmemize izin vermişti.

14 numaralı kanat oyuncusunun telefonunu ödünç aldım, benim sayı yapmama engel olmaya çalışan çocuktu bu. Gerçekten iyi bir çocuktu. Sezon içindeki maçta durumu eşitleyeceği konusunda söz verdi.

Ve evet, cep telefonlarıyla direkt olarak cehennemi arayabiliyordunuz çünkü benim telefon görüşmem şöyle geçmişti:

ANNEM: Alo?

RYAN DEAN WEST: Merhaba, anne. Benim, Ryan Dean.

Telefonda her zaman böyle derim, sanki ona “anne” diyebileceğim başka birisi varmış gibi, hâlbuki ne erkek ne de kız kardeşim vardı.

ANNEM: Aman Tanrım, bebeğim. Yine mi sakatlandın? Başın nasıl?

PM kuralları gereği hafta içi telefon açmamıza izin verilmezdi.

RYAN DEAN WEST: Bir şeyim yok, anne.

Taşaklarımdaki yara bandından falan bahsetmeyecektim. Tanrım. Hem kim annesine böyle bir şeyi anlatabilir ki?

EZİK

RYAN DEAN WEST (*devam eder*): Maçtan arıyorum. Kazandık. Ben de bir sayı yaptım.

ANNEM: Baban bunu duyduğuna çok sevinecek.

RYAN DEAN WEST: Babam orada mı?

ANNEM: Hayır, tatlım. New York'ta.

Sesi birden çok ciddi çıkmaya başladı.

ANNEM (*devam eder*): Ryan Dean, telefonu nereden buldun?

RYAN DEAN WEST: Koç, bugün okulda olmadığımız için diğer çocukların cep telefonlarını kullanmamıza izin verdi, ben de size haber vermek istedim. Ayrıca bilmenizi isterim ki bu hafta sonu Annie'nin evinde kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

ANNEM: Ah. Ryan Dean?

RYAN DEAN WEST: Efendim?

ANNEM: Bu yüzden mi babanla konuşmak istiyordun?

Tuhaf bir sessizlik.

ANNEM (*devam eder*): Ona... *kız mevzularını* mı... soracaktın?

Çünkü babanla New York'tayken konuştum ve dün kargo ile sana bir kutu prezervatif ve ilk seks ile ilgili bir kitapçık gönderdim. Bugün öğleden sonra eline geçer.

Bütün hayatım boyunca annemle bir kez bile *prezervatif* ve *ilk seks* hakkında konuşmamıştım. Kulaklarımın kızardığını hissettim. Lanet olası ezigin tekiydim. Hayatım tam bir cehennem. Hayatım, taşaklarımın üzerine yapıştırılmış bir yara bandından farksız.

RYAN DEAN WEST: Hayır! Lütfen, Tanrım... bana bunu yapmadığını söyle...

Anne? LANET OLSUN!!!

Tamam. İtiraf ediyorum anneme “lanet olsun” demedim.

Bir sonraki ikinci tuhaf sessizlik anında, gerçekten kendimi öldürmeyi aklımdan geçirdim.

ANNEM: Sen de arkadaşına sor bakalım Boston’a gelmek ister mi.

“Arkadaşın.” Ih. Ah tabii, anne, sen de prezervatif ve pornoları hazırla.

RYAN DEAN WEST: Peki, anne!

Ergen oldum olalı annemle konuşmaktan ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Sapkınlığı def etmek için keskin buz parçalarının pantolonunun üzerine yağmasından daha kuvvetli bir şey varsa, o da annenle “prezervatifler” ve “ilk seks” hakkında konuşmak olmalı.

RYAN DEAN WEST (*devam eder*): Babama selamımı söylersin. Şimdi kapatmam lazım, anne.

ANNEM: Seni seviyorum, Ryan Dean.

RYAN DEAN WEST: (*yanımdaki çocuğun anlamayacağını umarak geveledim*)

Bendeseni seviyorumanne. Hoşça kal.

Tık.

Kendimi birden çok *adi* hissetmiştim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SOSYALLEŞME OLAYI SAAT 4'TEN SONRA bitti. Kafeteryada ilerlerken insanlarla el sıkışıyor, bizi Pine Mountain'a geri götürecek otobüse doğru ilerliyorduk.

Mekândan ilk çıkanlar ben ve Seanie'ydik. Sanırım ikimiz de otobüsün yanında bizi bekleyen dört tane çocuğa pek dikkat etmemiştik. Etmiş olsaydık bunların Sacred Heart'tan olmadığını hemen anlardık çünkü kravatları ve bol pantolonları yoktu.

Maçı seyretmeye gelmiş, takıma giremeyen Salem'li çocuklardı diye tahmin ediyordum.

Seanie bir adım önüme geçti ve çocuklardan biri, "Tebrikler, iyi maç oldu," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Otobüsün ilk basamağına ayağımı koydum.

"Kuzenime merhaba demek için bekliyorum," dedi çocuk. "Sizin takımınızda, Joey Cosentino. Birazdan çıkar, değil mi?"

Arkama döndüğümde Joey ve Kevin'ın kafeteryadan çıktıklarını gördüm.

"Arkamızdan geliyor." Başparmağımla arkamı işaret ettim.

Ardından dürtü Joey'ye doğru yürümeye başladı, ben de onları seyrettim. Joey'nin onları bekler gibi bir hali yoktu. Aslında Joey onları gördüğünde birden irkildi. Ardından kıyamet koptu, birisi dikkat diye bağırıyordu çünkü çocuklardan birinin elinde bıçak vardı.

İnsanların şu hayatta çok aptalca şeyler yaptığını gördüm ama bir ragbi oyuncusuna takım arkadaşları oradayken saldırmak en aptalcasıydı. Çocuklardan biri hemen kaçtı. Chas'ın onun peşinden koştuğunu gördüm ama serseri çok önden gidiyordu. Chas'e yardım etmeye karar verdim. Gerçi dikişlerim ve unutmaya çalıştığım diğer sakatlığımı düşünürsek benim yaptığım da çok aptalcaydı. Aklımdan çıkmıyordu çünkü sağ bacağımı ne zaman kımıldatsam korkunç bir acı hissediyordum.

Çocuğu yakalayıp Sacred Heart'ın ıslak siyah asfaltına yapıştırdım. Bana bir şey olmadı, çocuğun üzerinde ceket vardı ben de onun üstüne düşmüştüm. Çocuk yere düştüğünde suratını bir güzel asfalta sürttü. Onu oraya mıhladım, kanının okul üniformama gelmemesi için uğraşıyordum. Chas gelip kaburgalarına iki tekme indirdi. Bir iki şeyi kırdığını biliyordum çünkü Chas bir kere ileri gitmeye karar verdi mi asla ağırdan almazdı.

"Aklından ne geçiyordu?" dedi Chas ama çocuk cevap vermedi, nefes nefeseydi ve kanıyordu. Chas devam etti, "Bizim kanat oyuncumuzdan sadece biraz irisin. Üzerine falan işlemem lazım, seni gidi gerzek sık kafalı."

Bu benim özgüvenime pek iyi gelmemişi elbette. "İzin ver de üstünden çekileyim," dedim.

Ayağa kalktığımda, sirenleri duydum. Birileri polis çağırmişti.

Joey ve Kevin'ın biraz önce bulunduğu yerdeki kalabalığa doğru baktım. Koç M ve yetişkinlerin diğer üç çocuğu tuttuklarını gördüm.

"Haydi bunu da diğerlerinin yanına götürelim," dedim.

Chas çocuğun kolunu bükerek kafeteryaya doğru itmeye başladı. Yaklaşırken, bazılarının diz çöktüğünü gördüm. Kevin yerde yatıyordu. Rahibelerden birinin eli onun alnındaydı. Joey de ona bir şeyler söylüyordu. Kevin'ın elini tutmuştu. Kevin'ın gömleğinin önü kana bulanmıştı. Öksürüyordu, gözleri gökyüzüne doğru bakıyordu.

Kevin Cantrell bıçaklanmıştı.

Yerde, omzunun hemen yanında bir bıçak vardı.

Siren sesleri iyice arttı, ilk polis arabası acı bir frenle, Kevin'ın yattığı yerin hemen yanında durdu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KOÇ MCAULIFFE HASTANEYE AMBULANSTA
Kevin'la birlikte gitti.

Bıçağı çeken çocuk yakalanmış ve kelepçeli şekilde başka bir ambulansa bindirilmişti.

Kevin, saldırganı yere düşürmeye çalışırken omzundan bıçaklanmıştı. Yarası o kadar da kötü değildi, Koç bize onun iyileşeceğini söyledi. Bıçağı çeken çocuk Kevin kadar şanslı değildi, Joey onu yere çarptığında kolunu ve çenesini kırmıştı. Eminim etrafta yetişkinler olmasa çocuk oracıkta ölürdü.

Polis dört oğlanı tutuklayıp bizim yazılı ifadelerimizi alana kadar saat neredeyse yedi olmuştu. Soğuk bir yağmur iniyordu. Koç hastaneden arayıp otobüs şoförüne bizleri Pine Mountain'a geri götürmesini söyledi.

Sessiz ve kasvetli bir yolculuk oldu.

Bu sefer şarkı falan yoktu.

Sanırım Kevin'dan ve böyle bir şeyin onun gibi yumuşak başlı birinin başına neden geldiğinden başka bir şey düşünmüyorduk. Derinden etkilemiştik çünkü Kevin herkesi ve her şeyi olduğu gibi kabul ederdi. Joey ile aynı odayı paylaşması da bunun bir kanıtıydı. Normalde böyle bir şey birçok erkek için sosyal bir ölüm demekti.

Ama bu Kevin'dı işte.

Umarım bu olay onu değiştirmezdi.

JP hâlâ neden olduğu penaltı için üzgündü. Tanıdığım her defans oyuncusu böyleydi; takımdaki en güç iş onlara düşerdi ve hata yaptıklarında bunun bedeli ağır olurdu. Birtakım şeyleri kolay kolay unutamazlardı. Sanırım bu yüzden aramızdaki husumetin bitme ihtimali henüz yoktu; defans oyuncusunun psikolojisi böyleydi. Ama biliyordum ki bu hafta sonu, onun Annie ile birlikte olma şansını sonsuza dek ortadan kaldıracaktım.

Seanie, onun yanında oturuyordu ama JP konuşmuyordu. Uyuyakalana kadar camdan dışarı bakıp kara kara düşündü.

Ben yine yayılmış şekilde tek başıma oturuyordum. Otobüsün arka tarafına baktığımda Joey'nin de tek başına oturduğunu fark ettim. Ayağa kalkıp koridordan ilerleyerek onun yanına geldim. Joey kolunu önündeki koltuğa dayamış başını da koluna koymuştu. Kevin konusunda canı sıkılıyor olmalıydı ama kimin sıkılmıyordu ki? Bu, Joey'nin hatası değildi.

“Hey,” dedim.

Cevap vermedi.

Daha önce takımda kimsenin ağladığını görmemiştim ama sanırım Joey ağlıyordu. Kendimi tuhaf hissettim ama yine kolumu Joey'nin omzuna koydum. Sonra bu hissiyatımın ne kadar saçma olduğunu düşündüm çünkü Seanie, Kevin ya da herhangi başka birinin omzuna kolumu koymaktan rahatsız olmazdım.

Seanie ön taraflarda oturduğu yerden arkaya, bana doğru baktı ve “Homo” der gibi yapıp gülümsedi. Bildiğimiz Seanie işte. Orta parmağını gösterdim.

“Her şey yoluna girecek, Joe,” dedim. “Konuşmak falan ister misin?”

Başına yavaşça vurdum, ardından kalkmak için elimle oturduğum yerden destek aldım.

“Ah, ayrıca, verdiğin pas için sana teşekkür etmemiştim. O yüzden, teşekkür ederim. Bir de, yarın Megan’dan ayrılıyorum. Yemin ederim. Son bir kez daha öpüştükten hemen sonra. Belki iki defa. Tamam, üç olsun. Ama gerçekten sadece o kadar.”

Güldüm.

Joey bana baktı.

Sinirli gözüküyordu.

“Dalga geçiyorum, Joey.”

Ayağa kalktım ve camdan dışarı baktım.

“Ayrıca ragbi oyuncusuna bütün takımının önünde saldırıya kalkışmak ne kadar büyük bir aptallık?”

Joey hiçbir şey demedi.

“Peki, ben şimdi gidiyorum. Sanırım konuşmak istemiyorsun. Pardon ama bu soktuğumun yolculuğunun sıkıcı olmaya başladığını düşünmüştüm.”

“Sen ne zamandan beri küfrediyorsun?” diye sordu Joey.

“Dün Seanie cevizlerime bastığında küfrettim.”

“O sayılmaz.”

“O zaman sabıkamı temiz tutmak için biraz önce dediğimi geri alıyorum.”

“Otur,” dedi Joey.

“Peki.” Joey’nin yanına oturdum.

“Ve evet, bu gerçekten çok saçma bir şey,” dedi Joey.

“Çocuklardan biri senin kuzenin olduğunu söylemişti. Ben de o yüzden seni işaret ettim. Gerçekten üzgünüm, Joey.”

“Benim kuzenim falan değildi. Ve senin bir suçun yoktu.”

“En azından Kevin iyi olacak,” dedim. “Senin hayatını kurtarmış bile olabilir.”

“Evet.”

“Meselenin ne olduğunu biliyor musun, Joey?”

“Evet, biliyorum.”

“Tamam,” dedim. “Bilirsin sana tamamen güvenirim, Joey. Benim için bir sır tutabileceğini bilirim. Bana konu ile ilgili bir şeyler söylemek istersen ben de sır tutabilirim, söylemek istemezsen de bunu anlayışla karşılarım.”

Joey derin bir nefes aldı. Etrafına bakındı. Otobüsün içi ölmüş gibiydi. Herkes uyuyordu.

“Bıçaklı çocuk. Adı, Mike. Erkek kardeşiyle takılırdım eskiden. Ailesi öğrendiğinde, çılgına döndüler. Onu deli hastanesine gönderdiler,” dedi Joey.

“Ah.”

“Bu onun iyice içine etti. Mike bir gün peşime düşeceğini söylemişti. Ona asla inanmadım.”

“Ah.”

“Evet.” Joey boğazını temizledi. “Bundan kimseye bahsetmemiştim, Ryan Dean.”

“Hiçbir şey söylemem, Joe.”

“Biliyorum.”

“Polislere anlattın mı?” diye sordum.

Joey başıyla onayladı. “Hepsini yazdım, Ryan Dean.”

“Ah, peki.” Parmaklarımla dizimin üzerine vurdum. Hayatımın bir sembolü olmaya başlayan şu yara bandı canımı sıkıyordu. “Hey, Joey? Sana annemin yaptığı aptallığı anlatayım mı?”

Bana baktı. Karanlıkta çok ciddi ve yorgun olduğunu görebiliyordum ama gözleri gülümsüyor gibiydi.

“Tabii.”

Ardından ona telefon görüşmesini, prezervatifleri ve ilk seks kitapçığı olayını anlattım. Ve Joey yüksek sesle bir kakhaha koyuverdi.

“Ah, annen bütün ihtiyaçlarını gideriyor, Ryan Dean, bazen aileler bunu nasıl yapacaklarını bilmezler. Ama bu gerçekten çok komik.”

“Tanrı şahidim olsun, Joe, hayatım tam bir kâbus.”

“Ben öyle düşünmüyorum. Çoğu insaninkine kıyasla değil.”

“Seninle geçen gecedan beri konuşmadık, Chas konusunda da sana teşekkür ederim.”

“Ona gerçekten yumruk attın mı?” diye sordu Joey.

“Olabilirdi. Ve eminim ki onu durdurmasan beni oracıkta öldürürdü.”

“Vay be.”

“Hey, Joey? Betch’in üstündeki ranzada yatıyor olsan ve yatağının kenarında enerji içeceği şişesi dolusu bir günlük sidik olsa, ne yapardın?”

Joey tekrar güldü, sanki ona söylediğim şeye inanmamıştı.

Geri dönüş yolculuğunda sanırım Joey Cosentino ile sıkı dost olmuştuk.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

O-HALL'A VARDIĞIMIZDA, NEREDEYSE gece yarısı olmuştu.

Joey ve ben, Chas'ın arkasından geliyorduk. Merdivenlerden çıkıp koridora geldik. Bayan Singer'a rastlar diye umuyordum ama şimdi düşünüyordum da bütün binada kadına rastlayan tek kişi bendim.

Belki gerçekte öyle biri yoktu bile.

Cadılar Bayramı'ndan hemen önce, gözlere-eziyet-seksi-olmayan-donuk-Bayan Singer-diye-biri-gerçekten-var mı deneyi yapmaya karar verdim. Tabii ki tamamen kontrollü bir ortamda gerçekleşecek ve bütün beklenmedik değişkenler hesaba katılacaktı.

Farrow'a imzamızı verdik ve Joey'ye iyi geceler diledim. Tüm olanlara rağmen odada tek başına kalacağı için onu kıskanıyordum. Tuvalet/idam odasına işemeye gittim, Chas odaya doğru tek başına ilerliyordu.

Ben odaya vardığımda, Chas çoktan yatağına yatmıştı ama ışıklar hâlâ açıktı.

"Kutunun içinde ne var?" diye sordu Chas.

Sızlandım.

Yatağımın üzerinde beyaz bir kargo kutusu duruyordu.

Tam bir eziğim.

"Biraz porno, bir kutu da prezervatif," dedim. "Annem göndermiş."

“Her ne haltsa. Hıyarın tekisin, Kanat Oyuncusu.” Chas olduğu yerde dönüp yorganı kafasına çekti, günün birinde kıcımı tekmelemekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Chas Becker’a gerçekte karşılık vermek, yalan söylediğimi sanmasının en kesin yoluydu.

Işıkları kapatıp yatağıma çıktım. Paketi, duvarla yatağın arasına sıkıştırdım, hemen Ryan Dean West Acil Durum Enerji İçeceği Şişesi Pisuarı’nın yanına.

Yakında bana uyuyacak yer kalmayacak diye düşündüm.

Kıyafetlerimi çıkardım ve uykuya dalana kadar yağmurun sesini dinledim.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ANNIE'Yİ ERTESİ SABAH KAHVALTIDA gördüm.

Her şey eski haline dönüyor gibiydi. Bütün okul, “Ragbi Arbedesi” dedikodularıyla çalkalanıyordu. Hatta orada olmayan insanlardan bile Kevin Cantrell’in neredeyse öleceği ya da “eşcinsel çocuğun” nasıl kavga başlattığı hakkında saçma sapan hikâyeler duyuyordum.

Ama Bay Farrow biz okuldan ayrılmadan önce Kevin’ın durumunun iyi olduğunu ve pazartesi günü O-Hall’a döneceğini söylemişti. Hikâyenin farklı versiyonlarının etrafta dolaştığını duyduğumda sadece çenemi kapatmakla yetindim. Bir tek çocuklardan biri Joey’nin bir kavga başlattığını söylediğinde ona götelek deyip itekledim.

Annie’nin karşısında oturdum. Masanın üzerinde el ele tutuştuk. Annie’nin şeftali tülü dudaklı uçan maymun eşlikçisi Isabel hemen yanında oturuyordu. Seanie, Joey ve JP de oradaydı.

JP el ele tutuştuğumuzu gördü, bana pis bir bakış attı, ardından yüzünü başka yöne çevirdi.

“Hey,” dedim. “Bugün nasıl hissediyorsun?”

“Dün derslere girdim,” dedi Annie.

“Dediğim gibi senin için bir sayı yaptım.”

“Sean her şeyi anlattı,” dedi. “Bugün için hazır mısın?”

“Aman Tanrım, Annie. Bir haftadır hazır bekliyorum.” JP’ye bir bakış attım. Bize bakmıyordu ama dinlediğini biliyordum.

“Öğle yemeğinden önce yönetim binasının önünde buluşalım,” dedi Joey.

Evlerine uçakla gidecek çocuklar havaalanına genelde birlikte giderlerdi çünkü büyük sınıfların arabalarını kullanmalarına izin vardı. Ancak neden sonra anladım ki Joey, Chas’ın arazi aracı ile Annie, Chas, Megan ve beni havaalanına bırakacaktı.

Chas Becker’in ehliyetine el konmuştu. Tahmin edersiniz.

Joey Bay Area’ya, Megan Los Angeles’a gidiyordu. Sanırım Chas de onunla birlikte gidecekti ama umurumda değil, hem ona soracak da değildim. Her ne kadar havaalanı yolculuğunda Annie ve Megan’la aynı arabada bulunmaktan korksam da oradan bir an önce çıkmak istiyordum. Korkunç bir kar fırtınası nedeniyle arabanın içinde tıkılıp kalmışken Chas ve Joey’yi yardım için dışarı yolladıktan sonra olacaklarla ilgili birtakım sapkın fanteziler üretsem de daha ilk kar düşmemişti.

“Isabel notumu sana iletmi mi?” diye sordum.

“Uzay İğnesi çizimin iyiydi,” dedi Annie. “Ama geçen gece olan bitenin farkında olmaman konusunda korkunç bir yalancısın Ryan Dean West ve bunu sen de biliyorsun.”

Doğrudan gözlerine, en masum bakışımı attım. Tıpkı Madam-Donuk Singer öpüşmemize ramak kala bizi yakalamadan önce onun bana yaptığı gibi masanın üzerinden ona doğru eğildim.

Tanrım! Onu nasıl da öpmek istiyordum.

“Ah, gerçekten mi?” dedim.

EZİK

“Evet,” dedi. “İki çarpı ceviz eşittir düşünme işi onlara kalır. Ah, aklıma gelmişken... SüngerBob yara bandı nasıl?”

Ardından Isabel güldü.

“İşte,” dedim. “Seni taşaklarım hakkında konuşturdum. Ayrıca hepsi Seanie’nin uydurması. O alt tarafı Prenses Barbie yara bandı.”

Seanie’ye pis bir bakış attım. Burnumu orta parmağımla kaşıdım. Ardından kalktım. Kondisyon dersi vakti gelmişti.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

BAY WELLINS'İN AMERİKAN EDEBİYATI/
seks eğitimi dersi boyunca Annie ile birbirimize sürekli notlar yolladık. JP'nin buna uyuz olduğu her halinden belliydi. Şöyle şeyler geliyordu aklıma: Dostum daha önümüzde bütün bir hafta sonu var, geri döndüğümüzde senin kim olduğunu bile hatırlamayacak.

Henry David Thoreau'nun eşcinselliği ile kırk beş dakikalık bir seks nutku daha ve sonrasında buradan defolup gideceğiz.

Evet ama sonrasında cumadan pazara kadar seninle durmadan seks konuşmasına maruz kalacağım.

Sadece konuşmak zorunda değiliz (göz kırpmaz).

Sen tam bir sapıksın. Ailemin yanında uslu durmaya çalış.

Ve eşcinsel köpeğinin yanında. Unutma ben oraya senin Ryan Dean'i öpmek için duyduğun karşı koyulmaz ihtiyacına çare bulmak için geliyorum.

Dediğim gibi: YALANCI. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.

Sana bir resim çizmemi ister misin?

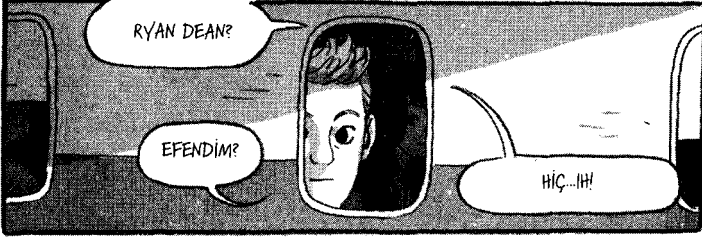
Bilmem. Sapıkça bir şey mi?

Sapık bir şeyler mi istiyorsun? Onu da yapabilirim.

İh! Bana bir kuma torbası ver. Ucube!

Al bakalım. Sevgiler, Ryan Dean West (on beş dakika kaldı!!!).

RYAN DEAN VE ANNIE UÇAKTALAR



Belki rüyanda görürsün, West!!! Sergiler AA

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

HAVAALANI YOLCULUĞUNUN TUHAF olacağını biliyordum. Chas iyice abartıp durumu daha da tuhaf hale getirdi.

Bavullarımızı aracının bagajına yerleştirdikten sonra, Chas benim ön koltuğa geçmemi söyledi. Böylece kendi deyimiyle geyler ön koltukta otururken o arkada iki fıstığın ortasında oturacaktı.

Chas tam bir ahmaktı.

Aralarına oturmak şöyle dursun, onlar hakkında asla böyle konuşmazdım. Daha küçük olduğum için şayet ben arkaya otursam, Annie ve Megan'ın daha rahat edeceklerini bile söyledim. Chas, Megan'a baktıktan sonra bana döndü, suratıma bir yumruk çakmak üzereydi: “Kapa çeneni, Kanat Oyuncusu.”

Sonunda yola çıktık. Arkama dönüp baktığımda Chas'ın kollarını açıp koltuğun arkasına attığını gördüm, iki kıza birden sarılıyormuş gibi görünüyordu. Bana âlemin kralıymış gibi bakıyordu. Her nedense aklıma hâlâ atmadığım bir şişe dolusu sidik geldi.

“Hafta sonu için planların nedir, Ryan Dean?” diye sordu Joey. Gözlerini yoldan ayırmıyordu ama arada sırada aynadan Chas'e ve kızlara bakıyordu. Normalde onlar Kevin'in arabasında olacaktı. Onun arabası Chas'in aracından daha büyüktü; Joey'nin arabası zaten söz konusu olamazdı, ona ancak iki kişi sığabiliyordu.

“Güzel şeyler,” dedim. “Televizyon seyretmek yok. Annie'yle birlikte sahilde koşuya gideriz belki. Bilmem. Yağmurlu olmazsa balığa bile çıkabiliriz.”

“Ne kadar heyecanlı,” dedi Chas. “Siz ikiniz ne zaman oynamaya başlayacaksınız? Yoksa Annie’nin ailesi hafta sonu boyunca başınızda mı bekleyecek?”

“Kapa çeneni, Chas,” dedim. “Annie öyle biri değil.”

Annie’ye baktım, bana gülümsedi. Ardından Chas’ın ona doğru kaydığını gördüm.

“Eminim öyle biri olabilir,” dedi.

“Belki de ben önde oturmalıyım,” dedi Annie.

Megan konuyu değiştirmeye çalıştı ama bunu yapmak için en kötü yolu seçti. “Eminim Ryan Dean çok güzel öpüşüyordur, Annie. Öyle değil mi?”

Bunu der demez bir sürü şey aynı anda cereyan etti:

1. Cevizlerimin vücudumun içine doğru çekildiğini hissettim. Kızardım mı betim benzim mi attı bilmiyorum ama kesinlikle bir şeyler oluyordu.
2. Megan’ın suratında sınayan ve meydan okuyan bir ifade vardı; yaramaz bir polis edası.
3. Joey boğuluyormuş gibi öksürdü, ardından bana kendine-çeki-düzen-ver bakışını attı.
4. Chas kollarını kızların arkasından alıp önünde kavuşturdu. Suratı asılmıştı. Sanki boynumu kırmak ister gibi bir hali vardı. Megan’la aramda olan bitenleri biliyor olmalıydı. Emindim.
5. Ve Annie, “Evet, gerçekten de harika öpüşüyor. Nefesi de tam yavru köpeklerinki gibi,” dedi.

“Kenara çekip şişe çevirmece falan oynamak ister misiniz, yoksa yolumuza devam edip uçaklarımıza mı yetişelim?” dedi Chas.

Megan şöyle bir doğrulup bana göz kırptı. Annie'nin bunu görüp görmediğini bilmek bile istemiyordum. Hayatımın en güzel hafta sonu olacağını düşündüğüm şeyi mahvedebilirdi.

Boğazımı temizledim. "Annie sizinle dalga geçiyor. Biz hiç öpüşmedik. Alakamız bile olmadı," dedim. Ardından direkt olarak ona baktım. "Bunu ondan yüzlerce kez istememe rağmen."

Böylece onu kurtarmış oldum. Şimdilik.

Bunun aklında yer edeceğini biliyordum. Annie'yi tanırdım. Böyle bir beyanatın hafta sonu boyunca cevapsız kalmasına razı olmazdı. Önüme dönüp yola baktım. Cevizlerimin karnımdan tekrar eski yerlerine gelmelerini sağlamaya çalışıyordum. Gü-lümsüyordum, Annie Altman'ın çok geçmeden zayıflığına teslim olacağından emindim.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

TANRIM! HAVAALANINA VARDIĞIMIZDA ekibin dağıldığına çok memnun olmuşum.

Pazar gecesi döndüğümüz zaman buluşacağımız saat ve yer konusunda anlaşıp kapılarımıza yöneldik.

Annie'yle birlikte bavullarımızı bagaja verip güvenlik kontrolü için ayakkabılarımızı çıkardık. Ve tabii ki benim gibi eziklerin başına geldiği üzere metal detektöründen geçerken alarm öttü çünkü kemerimi üzerimde unutmuşum. Güvenlik görevlisi durmam için işaret yaptığı sırada, cevizlerimin üzerindeki iki günlük tatilini sonlandıran yara bandı kısacık şortumun içinden kayıp yere düştü.

Görevli benim bir tür uyuşturucu taşıyıcısı ya da onlara ne deniyorsa, ondan olduğumu sandı. O ve mutsuz gözüken beyaz gömlekli bir başka görevli beni kliniklerde görmeye alışkın olduğunuz türde ince bir paravanın arkasına götürdü.

Orada bana iç çamaşırlarıma kadar soyunmamı söylediler.

Annie bir kahkaha koyuverdi.

En azından ben bana güldüğünü düşünüyordum. Emin değildim çünkü çıplak vaziyette paravanın arkasında olduğumdan onu göremiyordum. Görevliler çoraplarını alıp ters düz edip onları sallamaya başladılar.

Bir başka görevli yara bandından kurtulmuş cevizlerimi tuttu (kafamı çevirip öksürmemi ister misin diye sormam iyi olmadı, başını salladı ve benim “ukala dümbeleği” olmamla ilgili bir şey-

ler söyledi, ardından iç çamaşırımı lastiğinden tutup çıkardı ve havaalanının floresan ışında durup beyaz kıcıma bakarak o kadar da ukala değilsin bakışını attı).

Eminim ki Annie uyuşturucu kaçakçısı bu çocuğu tanımazlıktan gelmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Evet.

Tam bir eziğim.

Öyle sıradan bir ezik de değil, Seattle uçuşu için yapılan anonsu duyduğunda bir paravanın arkasında çırlıçıplak duran bir ezik.

Güvenlik görevlisi uçuş kartımı aranmış ve tersyüz edilmiş okul kıyafetlerimin üzerine koyup, “Üzgünüz Bay West. Gitmekte serbestsiniz,” dedi.

Kemersiz pantolonumu çekip hemen gömleğimi giydim. Ayakkabılarımı, diğer eşyalarımı ve uçuş kartımı koltuk altına alıp paravanın arkasından çıktım.

Annie karşımda duruyordu. Gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

“Neden böyle şeyler hep senin başına geliyor?” diye sordu.

“Çünkü ben sikindirik bir eziğim,” diye cevap verdim.

Tabii ki “sikindirik” demedim çünkü bilirsiniz ben hiç küfretmem, özellikle de Annie’nin önünde. Ama “sikindirik” demek *istedim* dersem bu hafif kalırdı.

“Haydi,” dedi Annie, “gel de sana yardım edeyim.” Ayakkabılarımı ve kemerimi tutarken kapıya doğru ilerliyorduk. Bir yandan düğmeleri iliklenmemiş ve pantolonumun içine sokulmamış gömleğimle uğraşıyor, diğer yandan çoraplarımı ve dizime inmiş

şortumu yukarı çekmeye çalışıyordum. Bir ara düşen kravatımı almak için durmamız gerekti.

Sonunda pes ettim.

Kapıya kadar Annie'nin arkasında çıplak ayak ve yarı giyinik vaziyette yürüdüm. Tek elimle de şortumu yukarıda tutmaya çalışıyordum.

“Evet,” dedim, kravatımı ve tersyüz olmuş çoraplarımdan tekini yere düşürdüğüm sırada, “uçığa binene kadar tamamen çıplak kalmayı planlıyorum.”

ELLİNCİ BÖLÜM

“ASLINA BAKARSA KALKIŞTA GERÇEKTEN elini tutmak istiyorum,” dedi Annie.

Hemen elini tutuverdim.

“Öyle mi?” dedim. “Kalkıştan *önce* çıplak kaldığımı hesaba katarsak, bundan tam dokuz ay sonra Columbia Nehri’nin üzerinden geçerken muhtemelen doğum yapabilirsin.”

Güldü. “Sapık.”

Gömleğimi ilikledim.

Kendime hâkim olamıyordum.

RYAN DEAN WEST 2: Pekâlâ... seni gidi ezik. Prezervatifleri yanma aldın mı?

RYAN DEAN WEST 1: Saçmalama. Annie o tarz bir kız değil.

RYAN DEAN WEST 2: Ryan Dean West’in Baharatlılık Matrisi’nde beş acılı tavuk kanadı üzerinden beş olduğuna bahse girerim ki Megan Renshaw öyledir.

RYAN DEAN WEST 1: Hımm... o skaladan uzun zamandır puanlama yapmıyordum ama koridorun ucundaki hostese dört buçuk veririm... acaba önümüzdeki hafta sonu Los Angeles’a gidebilir miyim... sadece bir düşünce.

JOEY COSENTINO: Tanrı aşkına, Ryan Dean. Adam gibi davranmaya başlamazsan daha fazla arkanı kollamayacağım. En sonunda hayallerindeki kızla bir yere varıyorsun ama gezegendeki diğer hatunları düşünmeden edemiyorsun.

EZİK

RYAN DEAN WEST 1: Özür dilerim, Joey. Hey, nasıl oluyor da bizle aynı uçaktasın?

JOEY COSENTINO: Değilim. Ben senin bilinçaltının (a) yapman gereken şeyi bilen ve (b) sapık olmayan kısmıyım.

RYAN DEAN WEST 2: Yani beynimin seks ile ilgilenmeyen bir kısmı mı var demek istiyorsun? Bunu şimdi uydurmuş olmalısın!

RYAN DEAN WEST 1: Git buradan, Joey. Hostes birazdan gelip kemerimin yeterince sıkı olup olmadığını kontrol edecek.



Uçak kalkış pistine çıkmadan giyinmeyi, gömleğimi içime sokmayı, kravatımı takmayı, çoraplarımdan teki hâlâ tersyüz olsa da ayakkabılarımı giymeyi başardım. Bunların hepsini Annie ile sarhoş-kel-şişko bir herifin arasında otururken yaptım. Adam benim kemerimin üzerine oturmuş uyuyordu ve kafasını omzuma dayamıştı.

Uçak Seattle'a doğru inişe geçtiğinde hâlâ el eleydik. Ben ve Annie yani... ben ve sarhoş herif değil.

"Bu muhteşem olacak," dedi Annie.

"Hayatında yaptığın en muhteşem şey nedir?" diye sordum.

"Bilmem. Ya seninki?"

"İlk üç," dedim, omzumu ona yasladım ve bu harika bir histi, "seninle Stonehenge'te yalnız olduğumuz son iki sefer ve bir de şimdi senin elini tutmam."

Ona doğru baktım.

"Yapıp yapmayacağımı anlamaya çalışıyorsun değil mi, West?"

"Aklımın ucundan bile geçmiyor," dedim.

"Tabii canım," dedi, "öyle bir şey olmayacak."

"İradene hâkim ol, Annie."

"Sen de, Ryan Dean."

Hay aksi şeytan.

O da aynı oyunu oynuyordu.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ÇIKIŞ KAPISINDA BELİRDİĞİMİZDE ANNIE’NİN annesi ve babası orada bizi bekliyordu. Fotoğraflarını falan görmemiştim ama Annie’ye o kadar çok benziyorlardı ki onlar olduğunu zaten anlardım. İkisi de doktordu, çok genç ve sağlıklı gözüküyorlardı. Bizi gördüklerinde, gözleri tıpkı Annie’ninkiler gibi ışıldadı.

Babası Annie’yi öptü ve elimi sıkmak için bana döndü.

“Sen Ryan Dean olmalısın,” dedi. “Annie senden çok bahsediyor.”

Annie’ye baktım, kızarmıştı. Gözlerime inanamadım. Annie Altman kıpkırmızı olmuştu; o an içimden acaba onun da sürekli kendisine ezik diyen bir iç sesi olup olmadığını merak ettim. Öyle bile olsa bu hali çok seksiydi. Kızarmış hali yani.

“Teşekkür ederim,” dedim ve ardından, *ne kadar saçma bir laf ettim*, diye düşündüm, “Doktor Altman.” Bu daha da saçma olmuştu.

Ardından Annie’nin annesi beni kucakladı; bu beni iki nedenden dolayı telaşlandırdı: Öncelikle o bir doktordu ve benden donumu indirmemi isteyecek diye düşünmeme neden oldu, ikinci olarak da itiraf etmeliyim ki Annie’nin annesi gerçekten hoş bir hatundu.

“Doktor Altman bizim evde çalışmıyor. Senin kimden bahsettiğini bilmiyoruz. Ama çok kibarsın, Ryan Dean,” dedi annesi.

Kızarma sırası *bendeydi*. Eziğim.

“Bana Rachel, Doktor Altman’a ise Keith diyebilirsin.”

Yetişkinlere ilk isimleriyle hitap etmekten nefret ederim. Bana 1970 tarzı çiçek çocukları hatırlatıyor. Böylece isimlerini hiç kullanmamaya karar verdim, çok gerekirse onlara “Doktor Anne” ve “Doktor Baba” bile diyebilirdim.

Annie’nin babası bir sonraki feribotu yakalamak için bizi Seattle Rıhtımı’na götürdü; Bainbridge Adası’ndaki evlerine gitmek otuz beş dakika sürüyordu. Daha önce Seattle’a hiç gelmemiştim, hayatımda gördüğüm en enerjik görünümlü şehirlerden biriydi. Ağaçlı sahil şeridinin yanına kurulmuştu ve bir volkanın gölgesinde kalıyordu.

Rıhtıma doğru giderken, okuldan ve yaptığımız sporlardan bahsettik. Doktor Baba kolejde ragbi oynayan nadir Amerikalı yetişkinlerden biriydi. Her ne kadar forvet olsa da hemen kaynaştık. Forvetlerin bu gezegendeki en akıllı primatlardan olduğu söylenemez. Ama yine de Annie’nin ailesiyle çok iyi anlaşacağımı düşünüyordum.

Gerçi arka koltukta Annie ile el ele oturma olayı kesinlikle söz konusu değildi. Annie’nin bunu bana anlatması için bir bakış yetmişti. Annesiyle babasının onun hakkında konuşmaya başlaması onu utandırmıştı.

“Annie senin hakkında şöyle şeyler diyor,” dedi annesi, “doğru mu, sen söyle bakalım. Senin okuldaki en zeki çocuk olduğunu söylüyor, ayrıca çok iyi bir sporcuymuşsun. Daha onuncu sınıfta ragbi takımına girmişsin. Ayrıca okuldaki en yakışıklı çocukmuşsun.”

Annie öksürdü.

Kulaklarım kıpkırmızı olmuştu.

“Annie’nin ilk gerçek erkek arkadaşısın,” dedi babası.

“Tamam bu kadarı yeter,” dedi Annie. “Ryan Dean ve ben sadece iyi birer arkadaşız. Hepsu bu.”

Sanırım şu “Erkek arkadaş” etiketi bana somonların üremesini hatırlattı, Seanie’nin de söylediği gibi.

“Bize kaldığın yerden bahset, Ryan Dean,” dedi Doktor Anne, bana bakmak için yan döndü.

“O-Hall,” dedim ve birden ne kadar budala olduğumu düşündüm. Kadını dinlemiyordum bile; Annie’nin erkek arkadaşı olma fikrine takılıp kalmıştım.

Annie tekrar öksürdü, Bainbridge Adası’na hafta sonu için bir suçlu getirme fikrine takılıp kaldığına şüphe yoktu.

“Yani... Weston’da yaşıyorum,” diye düzelttim. “Ama eve çok sık gitmiyorum.”

“Çok yazık,” dedi Doktor Anne. “Bizi istediğin zaman ziyaret edebilirsin.”

Annie’ye bakıp gülümsedim, dudaklarıyla “sapık” der gibi yaptı.

Feribot kuyruğuna gelince durduk.

“Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu Doktor Baba.

“Annie, Pine Mountain’da tanıştığım ilk kişiydi,” dedim. “İlk başladığımda gerçek anlamda kaybolmuş durumdaydım.” Elimle Annie’nin parmaklarına dokundum. Annie hemen elini çekti. “Ama Annie geldi, kendini tanıttı ve bana etrafı gösterdi. O günden beri benim iyi dostum. Onun için yapamayacağım şey yok.”

“Ne kadar da tatlı bir çocuk!” dedi Doktor Anne. “Daha önce Seattle’a hiç geldin mi, Ryan Dean?”

“Hayır, efendim,” dedim, kendimi Annie’nin odasındaki kanepenin hakkında fantezi kurma konusundan olabildiğince uzak tutarak. “Ama burası gerçekten çok güzel bir yer.”

“Evimizi görene kadar bekle,” dedi annesi. “Hemen deniz kenarındayız. Seattle’ın şehir silüetine ve Rainier Dağı’na bakıyor. Olabilecek en iyi noktadayız.”

Tabii ki, nasıl olmaz ki, diye düşündüm. İçinde Annie ol-
duktan sonra ve eşcinsel köpeği benden uzak tuttuğunuz sürece,
isterseniz kartonplağın içinde de yaşayabilirsiniz.

“Ah, sana söylemeyi unuttum,” dedi Annie. “Yanında mayo
getirdin mi? Kapalı yüzme havuzumuz ve jakuzimiz de var.”

“Vay,” dedim. “Hayır, getirmedi.”

Başımı öne eğdim, ardından omuz silkip Annie’ye doğru
yaklaşıp, “Onsuz da girerim,” diye fısıldadım.

Annie gözlerini devirdi.

“Adaya vardığımızda sana mayo alırım,” dedi Doktor Anne.

Yaşasın.

Bütün hafta sonu yağmur yağsa bile, Annie Altman’ın havuz
oyuncağı olacaktım.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

TAMAM.

Babamın golf ya da balıkçılık malzemeleri alırken bile neden annemle alışveriş yapmayı reddettiğini şimdi anlıyorum.

Kadınların çoğu için, sanırım alışveriş evrenin genişlemesi gibi bir şey. Ryan Dean'ın Alışveriş Yasası, Büyük Patlama yerine zaman genişlemesi ve bakılacak “muhteşem” şeylerle bağıntılı. Kara delikten ziyade bir süpernova söz konusu, cevizlerinize basılmasının tam tersi ama yarattığı deneyim neredeyse aynı.

Annemin doğru prezervatifi ve ilk seks kitapçığını bulmak için bütün bir günü nasıl harcadığını, ardından onlar yerine üzerinde tekne resimleri olan çoraplara yöneldiğini ve en nihayetinde prezervatif ve ilk seks kitapçığı almak için bir başka dükkâna girdiğini ancak gözümde canlandırabiliyordum.

Alışveriş işte buydu.

Bu, Annie ve annesiyle yapılan Ryan Dean mayo keşif seferiydi.

İlk başta Annie dalga geçiyordu, benim Pine Mountain yüzme takımında falan olduğumu söylüyordu. O yüzden annesine slip mayo bölümüne bakmaları gerektiğini belirtti.

Onun hatası. Ben ona uyuyordum. Aklından ne geçiyordu acaba? Annie ve annesinin yanında slip mayo giymek kesinlikle çok iyi bir fikirdi. Ama Annie olup bitenin farkına vardığında dehşete düştü. “Sanırım senin için uzun mayo şortlardan almak daha iyi bir fikir olacak,” dedi yenilgiye uğramış bir ifadeyle.

“Hayır, gerçekten,” diye ısrar ettim.

Uzun şortlar. Ne saçmalık ama.

Bütün bu deneyimin tek iyi yanı, Doktor Anne ne zaman bir mayo beğense bunu benim üzerime tutarak Annie ile birlikte onun içinde nasıl gözükeceğimi düşünüyor olmalarıydı.

Evet, kabul ediyorum bundan hiç sıkılmıyordum.

Alışveriş devam etti, ta ki Doktor Baba acilen tualete gitmesi gerektiğini söyleyene kadar. Sonunda Annie ve Doktor anne kırmızı bir cankurtaran mayosunda karar kıldılar. Zaten bu benim yaklaşık yarım saat kadar önce beğendiğim mayoydu.

Ödeme yapmak için beklerlerken, Doktor Baba bana yaklaşıp, “Aslında tuvaletim falan gelmedi, Ryan Dean ama tuvalet ihtiyacı Rachel’in alışveriş olayını kısa kesmesi için yeterli olan tek durum,” dedi.

İşte bu adamı kesinlikle anlıyordum.

Eminim numaradan ağlayabilirdi de.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YEŞİL.

Bainbridge Adası bundan ibaretti.

Hayatımda gördüğüm en yeşil yerlerden biriydi. Annie'nin ailesinin böyle bir yerde yaşayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ev, sahilin hemen karşısındaydı. Seattle'ın hemen karşısında, Puget Sound'a bakıyordu. Garaja doğru ağaçlı bir yoldan geçtik. Ardından etrafta garip ve güzel balık, hayvan ve yerli totemlerinin heykellerinin olduğu bir bahçeden yürüdük.

"Bütün bunları Annie kendi stüdyosunda yaptı," dedi Doktor Anne.

İnanılmazlardı. Annie'ye baktım. Onun yaratıcı ve harika olduğunu her zaman biliyordum ama bu kadar güzel şeyler yapabileceğini tahmin bile edemezdim.

"İnanılmazsın," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi.

Bahçenin açıklığına geldiğimizde, evin önündeki büyük çimenliğe adım attık. Taştan bir evdi ve yüksek pencereleri vardı. Denize doğru bakıyordu. Çimenlerin kenarında geniş tahta döşemeler vardı. Otların bittiği yerde denizle kesişen büyük, siyah volkanik taşlar başlıyordu. Oradan baktığınızda başka ev görmüyordunuz. Etrafımız ormanlarla çevriliydi.

Ön kapıdan çıktığımızda güneş arkamızdan mükemmel bir açıyla alçalıyordu. Sanki Seattle şehri pas rengine bürünmüş,

Rainier Dağı'nın somon rengi doruk noktası gökyüzünde süzülüyor gibiydi.

"Hey," dedim, "Uzay İğnesi bahçenizden gözüktüyor."

Annie gözlerini devirdi.

"Şayet üstünü değiştirirsen, yemekten önce plajda biraz yürüyüş yapabiliriz," dedi.

İtiraf etmeliyim ki tersyüz edilmiş çorabım beni rahatsız ediyordu ama yanımda üniformamdan, koşu kıyafetlerimden ve yeni aldığımız mayomdan başka hiçbir şey yoktu.

"Tamam," dedim.

Doktor Baba'yı takip ederek eve girdim. "Annie, neden Ryan Dean'e konuk odasını göstermiyorsun," dedi.

Kahretsin.

"Ah, o kadar uzakta tek başına kalmak istemez," dedi Annie.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor mu?

"Onu benim odamın karşısındaki küçük odaya yerleştireceğim," diye devam etti.

Hemen ardından tahta zeminden çıkan köpek tırnağı seslerini duydum. Kuş ciklemesine benzeyen havlamayı duydum. Suratı yumruklanmış gibi gözükken bir köpek ortaya çıktı ve hemen bacağıma atladı.

"Pedro!" diye kızdı Annie.

"Ayağınla it," dedi Doktor Anne. "Yoksa peşini bırakmaz."

Birisi köpeğini iteklemenizi söylediğinde ve aynı köpek elinizdeki en düzgün okul pantolonuyla çiftleşme çılgınlığı yaşıyorsa, onu ne kadar bir kuvvetle iteceğinize karar vermek çok zor. O yüzden ona, Ryan Dean West'in Eşcinsel Bir *Pug*'ı Ne Kadar

Uzağa Tekmelemeli skalamda beş üstünden üç şiddetinde bir Kafkas dansçısı tekmesi attım.

“Çok ayıp!” dedi Annie. Ama Pedro oturma odasına doğru bir hokey diski gibi kayarken gülüyor gibiydi.

“Aferin, Ryan Dean,” dedi Doktor Baba. “Neden onu hâlâ kısırlaştırmadığımız hakkında hiçbir fikrim yok.”

Acaba neden diye düşündüm, böyle önlemlerden bahsedildiğinde biz erkekler birden korkar, suratımızı asar ve endişeleniriz?

Neyse.

“Haydi,” dedi Annie. Elimden tuttu ve sağımızda kalan koridora yöneldik. Ardından birden durdu.

Annie yapmakta olduğu şeyi fark etmiş olmalıydı (Pedro’nun aksine Annie, Ryan Dean’le istemsiz çiftleşme dürtüsünü kontrol edebiliyordu) çünkü elimi sanki giderek daha da kızaran bir kormuş gibi bıraktı.

Ya da öyle bir şeyler işte.

Onu takip ettim, bavulumu ve spor mağazasından aldığımız torbayı da beraberimde taşıyordum.

“Sağdaki senin odan,” dedi. “Koridorun tam karşısındaki de benim odam.”

Kapıyı açtım ve eşyalarımı yere bıraktım.

Ranza olmayan bir yatak ve en az iki erkekle paylaşmak zorunda olmadığım bir tuvalet için bu kadar sevinebilmem ne kadar ilginçti. Pencerede perde yoktu. Sahile ve çam ağaçlarına bakıyordu. Kendi televizyonum ve buzlu camlı duşakabinim vardı.

“Beğendin mi?” diye sordu Annie.

“Ne olur beni evlatlık edinin,” deyip ekledim: “Hayır. Bir kez daha düşündüm de, bu biraz tuhaf olabilir. Şuradan Kanada sınırını geçip evlenelim.”

Annie güldü. Ayakkabılarımı çıkardım ve “Üstümü değişeceğim,” dedim.

“Tamam. Otuz saniye sonra koridorda buluşalım,” dedi.

Hımm... Otuz saniye sadece kıyafetlerimi çıkarmama yeterdi, diğerlerini giymem için azdı. Ne de iyi niyetliyim. Doktor Anne ve Baba kıyafet konusunda rahat bir konuğu kolay kolay onaylamazdı bence, ayrıca orada bir yerde beni bekleyen bir köpek vardı.

“Tamam,” dedim ve Annie yanımdan ayrıldı.

Ne zaman uçaktan insem kendimi yağda kızartılmış gibi hissedirim. Omzumda uyuyan sarhoş-kel-şişman herif yüzünden içki kokuyor olmalıydım. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmak çok iyi gelmişti (onları arayan bir çift güvenlik görevlisi olmadan). Daha da iyisi onları yere fırlatmaktı, bir sene boyunca böyle bir şey yapamayacaktım.

Bütün dağınıklığı ve yere saçılmış kıyafetlerle burası gerçekten bir erkek odasına benzemişti.

Geriye sadece bir zıplamamla dağılacak çarşaflar kalmıştı.

Benim için satın aldıkları kırmızı mayoyu ve üzerinde Pine Mountain RFK (Ragbi Futbol Kulübü) yazan gri sweatshirt’ümü, temiz çoraplarımı ve koşu ayakkabılarımı giydim. Koridora çıkmam bir dakikadan kısa sürdü.

Annie kapısını açtı.

Annie Altman ne giyerse giysin mükemmel görünüyordu. Dizleri ve arka cepleri aşınmış kot pantolon ve solgun mavi bir

sweatshirt giymişti. Böylece koridorun o solgun ışığına rağmen siyah saçları ve mavi gözleri daha da belirginleşmişti.

Onu daha önce ev kıyafetleriyle hiç görmemiştim. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Ve ben tam bir eziktim çünkü bana, “Odamı görmek ister misin?” diye sorduğunda cevap bile veremedim.

Odası tam da Annie’nin tarzındaydı, duvarları tablolarla ve kendi yaptığı kuş ve balık heykelleriyle kaplıydı. Penceresinden orman gözüktüyordu. Balkon kapısı, taştan bir patikaya açılıyordu.

Yatağının yanında oyuncak bir at vardı. Hani yüz yıl önce çocukların üzerine bindiği yaylı olanlardan.

“Vay canına,” dedim ama sesim sevdiği kızın odasına yalnız girdiğini fark eden bir çocuk gibi çıkmıştı. Beni çevreleyen baskıcı gerçeklik koşullarını düşündüğümde bu oldukça mantıklıydı. “Hâlâ biniyor musun?”

Annie güldü. “Haydi.”

Balkonun kapısını açtı ve taştan patikaya çıktık.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜN BATARKEN TAŞLI SAHİL BOYUNCA yürüdük.

Su dalgalı, karanlık, hareketli ve canlı görünüyordu. Her yerde deniz ve ağaç kokusu vardı. Kayaların çatlaklarına girmiş yengeçlerin kıskaçlarını görebiliyordum. Deniz suyu tükürüp sanki bizi izliyormuş gibi hafifçe hareket ediyorlardı. Adeta bizi gözetliyorlardı.

“Yarın sabah koşuya çıkıp şuraya gidebiliriz,” dedi Annie eliyle uzakta şu anda kararmakta olan ağaçları göstererek.

“Burası çok güzel,” dedim. Suya çok yakın yürüdüğümüzden ayakkabılarım ıslanmıştı. “Beni davet ettiğin çok teşekkür ederim, Annie.”

“Beğeneceğini biliyordum.”

“Hem senin bir sanatçı olduğunu bilmiyordum.”

“Tıpkı senin gibi,” dedi.

“Benimkiler bir şey değil. Sende çok daha fazlası var. Ben çöpten adamlar çiziyorum. Sen *gerçek* bir şeyler yapıyorsun.”

“Annemle babam seni sevmişe benziyor.”

Mayomu gösterdim. “Mayoyu giydim.”

“Sana yakıştı.”

Durup eve doğru döndük. Hava iyice kararmaya başlamıştı.

Benim onunla oynadığım oyunun aynısını o da benimle oynuyordu ama buna kanmayacaktım. Bir saniyeliğine bile. Zih-

nimin duyarlı ve acınası bir parçası Annie Altman'ın beni hâlâ küçük bir çocuk gibi gördüğünü düşünüyordu.

Ama orada bir dakikalığına durduk, kokusu burnuma geliyordu. Ondan gelen sıcaklığı statik bir elektrik gibi hissediyordum. Suratıma baktı, yaklaşıp, “Dikişlerin iyileşiyor gibi duruyor,” dedi.

Ben de ona yaklaştım. Kahretsin, çok güzel görünüyordu. Onun yaşadığı yer ve kendi eliyle yarattığı şeyler karşısında çok etkilenmiştim. Onu öpmek ist...

Sakın onu öpme, Ryan Dean West.

Igh.

Tam bir eziğim. Yaptığı şeyin gayet farkındaydı.

Eve doğru yürümeye başladı ve omuzundan bir bakış atarak şarkı söyler gibi bir sesle, “Tam şu anda sakın bana aklından geçmediğini söyleme,” dedi. Ses tonunda her şeyin farkında olduğunu ve hiçbir şeyin bir öneminin olmadığını belirten bir tını vardı.

Lanet olsun.

Hiçbir şey diyemedim.

Durup arkasına baktı. “Al işte. Eşitlendik. Kabul et.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim. Onun peşinden gittim. Onun yanına geldiğimde elinden tuttum.

“Eminim JP görse kıskanırdı,” dedim.

“O konuya girme, West. Birlikteyken JP hakkında konuşmayacağız demiştin.”

“Peki.”

İç geçirdim. Batan güneşin ışığında, annesi ile babasının sahilde durmuş bizi seyrettiklerini fark etmemiştik. Ama yine ellerimizi bırakmadık.

Babasının kolu, annesinin omzundaydı. Doktor Anne gü-lümsedi ve “Birlikte yürürken çok tatlıydınız,” dedi.

Akşam yemeğinden sonra, Annie’yle kapalı havuza gittik.

Ama ne yazık ki ebeveynleri de bizle geldi. Şezlonglara uzanmış bir şeyler okuyorlardı ama bir yandan da bize göz kulak oluyor-lardı. Bunu yapmaları hoşuma gitmişti. Jakuziye oturduğumuzda Annie’nin ayağıyla oynayıp bacağımla onunkine sürtmeye başladım. Hayal edebileceğim en güzel duygulardan biriydi bu, Annie’nin de hoşuna gittiği belliydi ama ben çıldırmak üzereydim. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım çünkü onu öpmek ya da başka bir şey yapmak istediğimi düşünmesini istemiyordum. Ama şunu da belirtmeliyim ki, Annie’nin yapması gereken tek şey, “Haydi çıplak yüzelim,” diye fısıldamasıydı ve kırmızı cankurtaran mayom bir anda üzerimden çıkardı.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

HIÇ UYANMAK İSTEMEYECEĞİM BİR yatakta uyumak gerçekten çok keyifliydi. Gözlerimi açtığımda güneş ışınları pencereden içeri süzölmeye başlamıştı ve birisi kapımı çalıyordu.

“Ryan Dean, hâlâ uyuyor musun?”

Gelen Annie’ydi.

“Uyuyordum. İki saniye öncesine kadar.”

“Affedersin.”

Gözlerimi ovuşturdum.

“İçeri gelebilirsin,” dedim.

Kapı aralandı, kafasını dikkatli bir şekilde içeri uzattı. Koşu için hazırlanmış olduğunu gördüm.

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Sanki rüyalarım gerçek oluyordu: Annie Altman birlikte adeta banyo yaptığımız gecenin ardından sabah gelip beni uyandırırıyordu.

“Gel de biraz kahvaltı et, ardından koşuya çıkalım. Dışarıda hava çok güzel.”

“Tamam.” Yatakta doğruldum ve çenemi kaşıdım. “Hazırlanıp hemen geliyorum. Sanırım tıraş olmam lazım.”

Annie güldü. “Ya tabii.”

“Hey. Bir tane kılım var. Tam da çenemin altında. Sadece bir tane. Ona bir isim vermeyi düşünüyorum. Ama uzamasına

izin mi vermeliyim yoksa kesmeli miyim bilemiyorum.” Kafamı geriye atıp parmağımla çenemin altını gösterdim. “Gördün mü?”

“Hayır.”

“Oradan göremezsin zaten. Yaklaşman lazım.”

Yatağın kenarına geldi.

İşte bu.

“Bak,” dedim. “Rengi de siyah üstelik.”

Çenemi yukarıda tutuyordum, Annie iyice yaklaştı.

“Ah, evet,” dedi. “Görebiliyorum.”

Çok yakınımdaydı.

“Çok yalnız ve kaybolmuş gözüküyor, belki de onu tıraş etmemen lazım. Hatta adını da ‘Ryan Dean’ koyabilirsin,” dedi.

Gözlerinin içine baktım.

“Buradan çıksam iyi olacak,” dedi Annie doğrularak. Dönüp kapıya yöneldi.

“Artık eşitlik bozuldu, Annie.”

“Pedro,” diye seslendiğini duydum. Tırnak sesleri çıkaran, salya akıtan, nefes alıp veren, homurdanan o korkunç yaratık odama geldi. Annie çıkıp tam kapıyı kapatırken Pedro içeri girip, yatağa tırmanıp çılgınca ayağıma saldırdı. Koltuk altlarından tutup havaya kaldırdım, orada bile kalçası hareket etmeye devam ediyordu. Kapıyı dirseğimle açtım ve onu koridorun diğer ucuna doğru fırlattım.

Annie orada durmuş beni seyredip gülümsüyordu.

Ona bakıp, “Giyinmem için bana biraz zaman verecek misin yoksa kahvaltıya iç çamaşırlarımla mı geleyim?” dedim.

EZİK

Güldü. Devam ettim, “Ve hayır, eşit değiliz. Ryan Dean West resmi olarak liderliği ele geçirdi.”

“Pedro’nun seni öpmesini sağlamayı da sayıyorsan bu hiç adil değil.”

“İyi denemeydi, Annie. O halde senden *çok* ilerideyim.”

Odaya geri dönüp koşu kıyafetlerimi giydim.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

DOKTOR ANNE BİZE TEREYAĞLI BAGEL yaptı, ayrıca kendi bahçesinden topladığı domateslerle hazırladığı reçel de vardı. Taze sıkılmış portakal suyu ve kahve içtik. Yemek boyunca annesi ve babası bizimle konuşmaya çalışıyorlardı. Ama bizim ayaklarımız kaşınıyor, dışarıya çıkmak için sabırsızlanıyorduk.

“Çok affedersiniz, Doktor Anne,” dedim. “Normalde bu kadar uyumam. Ama burası dinlenmek için gerçekten harika bir yer.”

“Teşekkürler, Ryan Dean. Bu hoşuma gitti. Zavallı çocuk, burada istediğin kadar uyuyabilirsin. Bizim evimizdeyken canın ne istiyorsa yapabilirsin,” dedi Doktor Anne.

Annie’ye dönüp tek kaşım kalkık bir şekilde jakuziyi hatırlıyor musun bakışı attım. Annie gözlerini devirdi.

Uzun bir koşu yaptık.

Annie koşu takımında olduğu için 15 kilometrenin altındaki her koşunun ona ısınma turu gibi geldiğini neredeyse unutmuştum. Yol boyunca onun peşinden gittim, sahili takip ederek adanın güneyine indik, yolun sonunda V şekilli bir rıhtımın olduğu parka geldik. Etrafta kimsecikler yoktu; biraz açıkta tembel bir denizayısı gibi sallanan bir balıkçı teknesi vardı. Koşmayı bıraktık, dizlerimize kadar gelen otların arasında yürümeye başladık. Otlar bacaklarımızı ıslatıyordu.

Park aslında eski bir marangozhanenin bahçesi sayılırdı ama artık terk edilmişti. Alanın tam ortasında duran binanın dış duvarları hâlâ dimdik ayaktaydı, tıpkı bir kale gibi. Bina yapılmadan önce bu açıklığın da ağaçlarla kaplı olduğunu anlayabiliyordunuz.

EZİK

“Haydi,” dedi Annie. “Binanın içini de göstermek istiyorum.”

Onu takip ettim.

Gerçeküstü bir mekândı. Eski marangozhaneden arta kalan zemin ve duvarlar tamamen betondan yapılmıştı. Duvarlardaki ve çatıdaki boşluklarda eski kapı ve çatı pencerelerinin kalıntıları duruyordu. İçerideki her boşlukta duvar resimleri ve grafitiler vardı. Kimisi çok sanatsaldı ama geri kalanlar öylesine çizilmiş gibiydi. Zeminden büyümeye başlamış bir ağaç bile vardı. Tavadaki boşluktan dışarı kadar yükseliyordu.

“Bütün bunları kim yaptı?” dedim etrafa bakınarak.

“Çocuklar. Sonunda burada yaşamaktan sıkıldılar.”

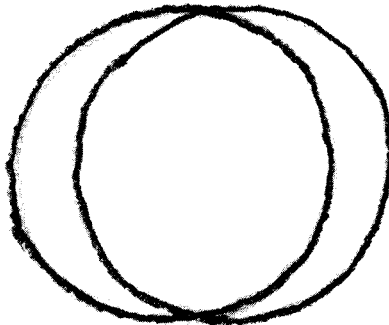
“Sıkıldılar mı?” İnsanların burada yaşamaktan sıkılabileceğini aklım almıyordu.

“Burada bir şey gördüğümü hatırlıyorum,” dedi Annie. “Bakalım yine bulabilecek miyim, umarım üzeri boyanmamıştır.”

Çatıyı destekleyen kirişlerden birinin yanından geçti.

“Buraya gel,” dedi. “Bak. Buraya son geldiğimde, bunu gördüğüm zaman aklıma sen geldin.”

Duvarlardan birinin altını işaret etti. Kırmızı boya ve bitişik harflerle yazılmış BİRGÜN kelimesinin hemen aşağısında iç içe geçmiş iki çember vardı.



“Hatırlıyor musun?” dedim.

“Son kez Stonehenge’e gittiğimizdeki dileğindi,” dedi Annie. “Onun hakkında çok düşündüm. Çünkü o hafta sana çok kötü davranmıştım. Sana haksızlık yaptığının farkına vardım. Şu ‘ufak çocuk’ meselesi falan.”

“Ah.” Yine birbirimize çok yakın duruyorduk. Terim neredeyse onun üzerine damlıyordu, benimle yine oyun oynamıyor diye umuyordum. Ama oynuyordu işte. Geri çekildim ama birazcık. Çemberlere baktım.

Annie bana döndü. Gözlerinde rahat ve gülümseyen bir bakış vardı. Hiçbir şey demedi. Sadece baktık.

Bana bir adım daha yaklaştı ve elime dokundu.

“Tamam, umurumda değil. Ben kaybettim.”

Ve Annie Altman’ı öptüm.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca.

Bu sefer etrafta bizi rahatsız edecek kaba Bayan Singer da yoktu; bütün evrende ben ve Annie’den başka hiçbir şey yoktu. Ve uzun zamandan beri ikimizi de çıldırtan şeyin, sonunda üstesinden gelmeyi başarmıştık.

Küçük oyunumuzu kazanıp kazanmaması umurumda değildi çünkü o dakikalar boyunca vücudu benimle boya kaplı serin duvarın arasına sıkıştırmışken, ellerim hâlâ onun boynunun arkasını tutarken, terli kollarımın üzerine düşen saçlarının yumuşaklığını hissederken en sonunda kendimi bir ezik gibi hissetmiyordum.

Titriyordum.

“Sana istediğim zaman yapacağımı söylemiştim. Ve sonunda istediğime karar verdim.”



Öğle yemeği vaktinde eve döndük. “Vay canına, siz ikiniz bayağı bir uzağa gitmiş olmalısınız.”

Annie bana gülümsedi, normalde böyle bir lafın üzerine yapacağım sapıkça yorumu düşündüğünün farkındaydım. Ama bu, Ryan Dean West için sıradan bir gün değildi. “Çok mükemmel bir koşu oldu,” dedi Annie.

Ben de, “Evet, mükemmeldi,” diye ekledim.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

ÖĞLEDEN SONRA, ANNIE OKUL PANTOLONUMU düzeltmek için verdiği sözü tuttu ama annesi de yardım etti. Dikiş odasında Annie iğnelerle dikilecek yerleri işaretleyip annesi de dikiş makinesini çalıştırırken, ben de çoraplarım ve iç çamaşırlarımla giy-çıkarmaları yapıyordum.

Bazı kadınların seksiliği söz konusu olunca bu konuda rahatmış gibi davranmak kolay ama karşılarında iç çamaşırla durmak bambaşka bir şey. Bu durumu en kârlı şekilde idare ettiğimden emin değildim.

Ama bunu yapabilecek çok erkek var mı diye de merak etmiyor değildim.

Utançtan kıpkırmızıydım, Doktor Anne evde bir erkek çocuğunun olmasının ne kadar hoş olduğu hakkında muhabbet etmeye çalışıyordu ama sanki benim dilimi eşek arısı sokmuştu. Hiçbir şey diyemiyordum çünkü onların sürekli pantolonumu çıkarmamı söylemelerini duymak istiyordum.

Tam bir eziğim.

Düşünebildiğim tek şey o gün Annie'yi öpmemdi, bir yandan da bunun hakkında konuşmaya ya da aynısını tekrar yapmaya cesaret edip edemeyeceğimizi merak ediyordum.

Orada iç çamaşırlarımla durmuş, Doktor Anne'nin paçalarını ütüleyip ta ki mükemmel olana kadar üstünden geçip bana tekrar tekrar denetmesini bekliyordum. Ertesi sabaha kadar beş santim daha uzayıp bütün bunları baştan yapmayı istiyordum. Hem belki

bu sefer sudan çıkmış bir balık gibi bocalamak yerine daha nazik ve tatlı dilli olur, zekice yorumlarda bulunurdum.

“İşte oldu,” dedi Doktor Anne. “Bence çok yakışıklı oldun.”

“Teşekkürler, Doktor Anne,” dedim, düğmelerimi açıp pantolonumu çıkarırken.

“Ah, Ryan Dean, üzerinde kalabilirler. İşimiz bitti,” dedi.

Tam bir eziğim.

“Havaalanındayken üzerini aradılar, anne,” dedi Annie. “Sarımlarım hâlâ onun travmasını yaşıyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Doktor Anne.

Ah, evet. Kendisi bir psikolog. Bu yüzden bütün hikâyeyi baştan sona duymak ve zavallı Ryan Dean’ın zihinsel olarak nasıl istismar edildiğini öğrenmek istemişti. Annie’ye dehşete düşmüş bir şekilde, lütfen-ona-cevizlerimdeki-yara-bandından-bahsetme bakışımı attım ama bunun için çok geçti. Annie bütün hikâyeyi olduğu gibi anlatmaya koyuldu, hem de çarşamba günü Seanie Flaherty’nin ragbi antrenmanı sırasında cevizlerime basıp soluğu revirde almamızdan başlayarak.

Doktor Anne, şefkatli her terapistin yapacağı gibi, gözlerinden yaş gelinceye kadar güldü (tıpkı Annie gibi) ve bunun duyduğu en komik hikâyelerden biri olduğunu söyledi.

Annie, uçağa binerken pantolonu yine düştü kısmını bitirdiği sırada, odama gidip kendimi öldürmek için izinlerini istedim.

Muhtemelen yapardım da ama koridora çıktığım anda üç şey oldu:

1. Pedro birden üzerime atladı. Neredeyse düşüyordum.

2. *Hem Annie hem de* onun Ryan Dean West'in Seksi Terapist Mürekkep Testi'nden beş üzerinden beş kanepeler alan annesinin benim takımlarım hakkında konuştuğunu fark ettim.
3. Doktor Anne, "Ryan Dean'e bayıldım," dedi. Ve Tanrı'ya yemin ederim, gerçi bunu Bayan Singer'ın ağzından tuhaf şeyler duyduğunu iddia eden birinden dinliyorsunuz ama Tanrı şahidim olsun ki Annie, "Ben de," dedi.

Tabii ki o anda aşk açlığı içinde homurtular çıkararak eşcinsel *pug*'ın gürültüsünden tam emin olamıyordum.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

O BİTMEK BİLMEYEN CUMARTESİ GÜNÜ boyunca terk edilmiş marangozhanede olan biten hakkında konuşmadık, bir daha öpüşmedik de. Ertesi sabah uyandığımda yağmur çiseliyordu. Bainbridge Adası'nı bırakıp Oregon'a döneceğimiz için canım sıkılıyordu. Neredeyse ağlayacaktım.

Koridorun karşısında Annie'nin kapısının sesini duyuncaya kadar yataktan çıkmadım. Ardından kapımı çaldı.

"Girebilirsin."

Bu sefer hemen içeri girdi.

"Günaydın," dedi.

"Merhaba."

"İyi misin?"

Çarşafı kafama çekip altına saklandım. "Okula geri dönmek istemiyorum, Annie. Tekrar dün olsun."

"Koşmak ister misin?"

"Yağmurda koşmaya bayılırım. Otuz saniye sonra mutfakta buluşalım."

"Tamam," dedi. "Bugün ormanda koşalım."

Doktor ebeveynlerle kahvaltıya oturduk. Yulaf ezmesi ve kahve vardı. Kahveye bayılırdım ama yulaf ezmesinden nefret ederdim. Ama dürüst olmam gerekirse, Altmanların masasında ne olsa yerdim. Koşu şortumu ve Pine Mountain RFK sweatshirt'ümü giydim. Mavi bir de kep takmıştım ama otururken çıkardım.

Doktor Anne bana takabileceğimi söyledi, evlerinde böyle kural-
ların olmadığını belirtti.

“Bir dahaki sefere geldiğinde,” dedi Doktor Baba, “bana şu
sweatshirt’lerden getirebilir misin? Ragbi ile ilgili hiçbir eşyam yok.”

“Elbette,” dedim.

“Ayrıca bu sezon gelip bir maçını seyretmek isterim,” dedi.
“Bir maça gitmeyi çok uzun zaman oldu. Hem de çok uzun.”

“Bu gerçekten çok iyi olur,” dedim.

Doktor Anne üzgün gözüktüyordu. Kızıyla vedalaşmak her
seferinde ona zor geliyordu. Ama Annie bana Pine Mountain’a
başladığından beri daha sık görüştüklerini söylemişti.

Sanırım böylesi daha iyiydi.

“Seni özleyeceğiz, Ryan Dean,” dedi Doktor Anne. “Seni Şük-
ran Günü’nden önce de ağırlamak isteriz. Tabii ailen izin verirse.”

“Annie için sorun olmazsa,” dedim. “Sanırım bu hayatımdaki
en güzel hafta sonuydu.”

Annie boş kahve fincanına dokundu ve “Bitirdiysen gidelim,
West,” dedi.

Çıktığımızda dışarısı gri ve ıslaktı.

Evin kuzeyindeki ormanlığın içinde koştuk. Yeşil ve büyüyen
şeylerin üzerinde büyüyen yeşil şeyleri görmek beni hayrete dü-
şürüyordu. Ağaçlar eğreltiotları, sarmaşıklar ve yosunla kaplıydı;
sanki her şey yüzyıllardan beri ıslak duruyordu. Karanlık ormanın
içinde koşarken, adanın ıslak okyanus kokusunu alabiliyordum.
Koşarken nefes alıp vermemizden, ayaklarımızdan çıkan sestən ve
ağaçların üzerine düşen yağmurdan başka bir şey duymuyordum.

Annie hızlı koşuyordu. Ya beni zorluyordu ya da beni bilmediğim bir yere götürüyordu.

“Hey!” dedim. “Biraz dursana, Annie.”

Annie, üzeri yosun kaplı bir ağaç dalının koştığımız patikanın üzerinde kemer yaptığı bir noktada durup yetişmemi bekledi. Nefes nefese kalmıştım. Koltuk altlarımda çember şeklinde, göğsümde de V şeklinde ter izleri belirmişti. Kepim yağmurla iyice ıslanmıştı.

“Beni öpme, Ryan Dean.”

İşte bu yine apış arama tekme yemek gibi hissettirmişti.

“Peki.”

Öne doğru eğilip ellerimi dizlerime koydum. Ayaklarımdan arasına tükürdüm.

“Yanlış bir şey mi yaptım, Annie?”

“Hayır. Sadece bir daha öpüşmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

Igh.

“Bana uyar,” dedim.

Sesimin Annie’ninki gibi çıkması için uğraşıyordum, soğukkanlı ve şarkı söyler gibi ama sesim bir budalanıncı gibi çatlıyordu. “Beni burada ağırladığın için tekrar teşekkür etmek istedim sadece. Ve annenle babanı ne kadar sevdiğimi söylemek istedim.”

“Bir şey değil Ryan Dean,” dedi. “Geri dönmek ister misin?”

“Hayır, tekrar dün olmasını isterim.”

“Kes şunu, Ryan Dean.”

“Peki, Annie. Ne olduğunu anladım. Tamam.”

“Sana âşık olamam, Ryan Dean.”

Geri dönüp eve doğru koşmaya başladım. *Belki*, diye düşündüm, *yeterince hızlı koşarsam şu eski bilim kurgu filmlerindeki gibi zamanda geri gidebilirim.*

Acınası hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum.

Ama işe yaramadı.

Tam bir eziğim.

Ne saçmalık ama.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SADECE KOŞTUM.

Orman karanlıktı ve bulutlar daha da sıklaşıyordu.

Kepimi çıkarıp ormanın her yerinde yetişen böğürtlen sarmaşıklarının üzerine doğru fırlattım. Ardından sıırıslıklam sweatshirt'ümü çıkarıp çamur birikintisine bıraktım.

Koşmaya devam ettim.

Ayakkabımın tekini çıkarıp bütün gücümle ormanın içine doğru attım. Ardından, "Lanet olsun sana ayakkabı," diye fısıldadım. Yeşillığın içinde ölü bir kuş gibi yere düşüşünü duydum. Diğer tekini çıkarıp aksi istikamete doğru fırlattım. O kadar hızlı atmıştım ki kolum acıdı.

Çoraplarım çamura bulandı.

Sanırım deliriyordum.

Hayır, dürüst olacağım. Annie'nin yaptığı beni tamamen delirtmişti, artık kendime daha fazla katlanamıyordum. Çoraplarımı çıkarıp onları yolun üzerinde bıraktım.

Bir parçam tamamen soyunup ormanın içinde çıplak koşmak istiyordu. Şu özgür ve yabani çocuklardan biri olabilirdim, tek yaptığım şey ormanda çıplak koşmak olurdu, acıkınca da bir şeyler avlardım. Şortumun derimi tahriş ettiğini hissettiğimde, yakalamam gereken bir uçak, bir cebir ödevim ve *In Our Time* isimli kısa öykü kitabını okumak zorunda olduğumu hatırladım. Bütün bunları boşlamıştım çünkü cuma öğleden sonrasından beri özgür ve yabani bir çocuk olduğumu düşünmekle meşguldüm.

Sıra yine Ryan Dean West olmaya gelmişti, on dört yaşında on birinci sınıfa giden, lanet olası eziğin teki.

Kapının önündeki betonun üzerine oturdum, titriyordum.

Derim tıpkı gökyüzü gibi griydi. Annie eve vardığında dizlerime sarılmış ısınmaya çalışıyordum. Islak sweatshirt'ümü ve çoraplarımı da getirmişti.

“Ne yapıyorsun, Ryan Dean?”

“H-hiçbir şey.” O kadar üşümüştüm ki kekeliyordum. “Yağmurda koşmayı sevdiğimi sana söylemiştim. Sadece ıslanmak istedim.”

“Üzgünüm, Ryan Dean.”

“Sorun değil, Annie. Gerçekten.”

“Bekle burada,” dedi eşyalarımı yanıma bırakırken. “Sana havlu getireceğim.”

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

NORMALDE HAVAALANINA GİDERKEN yaptığımızın aksine, hiçbir şey konuşmadık. Doktor Anne, iyi vakit geçirip geçirmediğimi, tekrar gelip gelmeyeceğimi sordu. Başka bir çocuğa dair bir senaryodan çıkmış gibi tek kelimelik cevaplar verdim.

İşin gerçeği, evet, muhteşem zaman geçirmiştım ve evet, tekrar gelmeyi o kadar istiyordum ki sanki biri cılız göğsümü bıçaklıyordu. Ama bunu istemek ve hissetmek evrenimi değiştirmeye yetmeyecekti.

Uçakta cam kenarına oturdum.

Hemingway'in "Kızılderili Kampı" hikâyesini okuyup uçuş boyunca Annie'nin elini tuttum ama hiçbir şey demedim. Dışarı bakındım ya da okudum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

HAVAALANINA İLK GELENLER BİZ olmuştuk, bu yüzden Joey'yi beklemek zorunda kaldık.

Ardından Megan ve ehliyetine el konmuş Chas gelecek ve Pine Mountain'a olan uzun ve sessiz yolculuğumuz başlayacaktı.

Bekleme alanındaki siyah koltuklarda sessizce yan yana oturduk, Joey'nin San Francisco'dan dönmesini bekliyorduk.

“Doktor ve Doktor'un Karısı”nı okuyor olmam komikti. Hemingway'in kitabındaki ikinci hikâyeydi. Anladığım kadarıyla kadınlar ve erkeklerin birbirilerini anlamamasından bahsediyordu. Daha şimdiden Bay Wellins'in bu ilk hikâyeler hakkında söyleyeceği tuhaf şeyleri tahmin edebiliyordum. Ama yine de şu ana kadar okuduğum en güzel şeylerdi. Belki de sorun benim içinde bulunduğum ruh haliydi.

Kitabı kapatıp Annie'ye, “İçecek herhangi bir şey ister misin ya da herhangi bir şey?” diye sordum.

Ne seçenek ama. Herhangi bir şey ya da herhangi bir şey alabilirim.

Annie için “herhangi bir şey”in olası her şeyi kapsayıp kapsamadığını merak ettim. Ardından kafamda bütün bunlara ait diyagramlar çiziyorum diye kendime sinirlendim.

“Ben şu ikinci herhangi bir şeyden alacağım,” dedim.

Annie gülümsedi.

“Benimle konuşacak mısın?” diye sordu.

“Bainbridge Adası’nın yabani çocuğu konuşmaz,” dedim.
“Sadece homurdanır.”

Bu sefer güldü. Ama gözleri her zamankinden daha üzgün görünüyordu.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Annie?”

“Mesela neden birbirimize âşık olamayacağımız gibi. Bu çok saçma olur, Ryan Dean.”

Başımı koltukta arkaya yasladım. Sanırım bunları bu kadar rahatsız yapmalarının nedeni size bir uçak koltuğundan ya da cehennemde geçireceğiniz sonsuzluktan daha kötü şeyler olduğunu hatırlatmaktı.

Omuzlarımız birbirine değiyordu.

“Seninle tamamen aynı fikirdeyim, Annie.”

Gözlerimi kırpmıyordum. Doğrudan ona bakıyordum.

“Lütfen üzülme, Ryan Dean.”

Çok yakın duruyorduk.

“Bu çok saçma olur,” dedim.

Bana bakmakla yetindi. Yine oyun yaptığımı mı sanıyordu diye düşündüm çünkü bu sefer dalga geçmiyordum. Çok ciddiydim, bir sürü şeyi boş vermiştim.

Pine Mountain’a gider gitmez babamı arayacaktım ve eve gelmek istediğimi söyleyecektim.

Eve gitmem lazımdı.

Pes ediyordum.

“Bunu okumaya başladın mı?” diye sordum Hemingway’i kaldırarak.

“Hayır.”

“Gerçekten çok güzel.”

“Gerçekten mi?”

Daha da yaklaştı. O tek kılı tıraş edip etmediğimin farkında mı acaba diye düşündüm.

“Ya da öyle bir şey işte.”

Ardından şöyle düşündüm, *Tanrım, beni öpecekmış gibi davranıyor. Bunu nasıl yapar? Bu resmen saçmalık.*

Lütfen öp beni, Annie.

Gözlerini kapadı ve çok yumuşak bir şekilde dudaklarını benimkilerin üzerine koydu. Ben de gözlerimi kapadım çünkü kafayı mı yemiştim yoksa ağlamak mı istiyordum bilmiyordum. Bunu bana neden yapıyordu? Bu her şeyden çok daha güzeldi, adada solduğumuz hava gibi kokuyordu, hayat ve enerji dolu.

Geri çekildiğinde ikimiz de gözlerimizi açtık.

“Beni çıldırtacaksın, Annie,” dedim.

“Kendimi de.”

Joey’nin bütün o zaman boyunca orada dikilip bizi seyrettiğini fark etmedik bile.

“Eh, zamanı gelmişti,” dedi Joey.

Bence de.

Annie kekeler gibi oldu: “İh. Öyle bir şey yapmıyorduk, Joey.”

“Evet, bu çok saçma olur,” dedim. “Bizi öpüşürken gördüğünü sanıyorsan, uçakta içkiyi çok kaçırmışsın demektir.”

“Peki,” dedi Joey. “Süre falan tuttum. En azından bir buçuk dakika sürdü. Bu öpüşme sayılmaz. Haklısınız. *Yiyişıyordunuz.* Bu resmen halk içine seks yapmak gibi bir şey.”

Joey'nin eline o kadar çakmak istedim ki neredeyse elim kaşınıyordu.

Söylenmesi ne kadar güzel bir şeydi, özellikle de eşcinsel bir herif bunu diyorsa.

"İh," dedi Annie. "Ben gidip su falan alayım."

Yanımızdan ayrıldığında ayağa kalkıp, "Evet, sonunda!" dedim ve çakma konusunda yeni bir desibel rekoru kırdım. Ne yazık ki ses o kadar yüksek çıkmıştı ki, Annie henüz o kadar uzaklaşmadığı için dönüp Annie-Altman-patentli-bir-daha-olmayacak bakışını attı.

"Ne işler çeviriyorsunuz?"

"Dostum, gerçekten çok tuhaf davranıyor. Beni delirtiyor. Sanırım *ne* istediğinin tam olarak farkında değil."

"Belki de incinmekten korkuyordur," dedi Joey. "Senin dünyadaki bütün kızları nesneleştirmendir onu korkutan şey."

"Dostum, Joey. Bana yine nutuk mu çekeceksin?"

"Hayır, Ryan Dean. Sadece söylüyorum. Gördüğün her kızın 'seksi' olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Annie belki bundan daha fazlası olmak istiyordur. Ben senin yerinde olaya olsam biraz da böyle bakardım."

"*Her* kızın seksi olduğunu falan düşünmüyorum," dedim. Sonuçta alt katımızda bir Bayan Singer gerçeği vardı. "Hem ayrıca, benim yerimde olsan, ben eşcinsel olurum ve dünyadaki her kadın bana Mary Todd Lincoln gibi görünürdü."

Joey bir kahkaha attı.

"Ama sanırım ne demek istediğini anladım," dedim.

Joey'yi kısıkanıyordum. Cumadan beri tıraş olmamıştı ve şimdiden kirli sakalı çıkmıştı. Bense kestiğim tek kılın arkasından yas

tutuyordum, kesmesem belki ona gösterebilirdim. Pine Mountain'da biri Joey'ninki gibi kirli sakalla derse girmeye kalksa onu hemen alıp, tuvalete götürüp eski ve kirli bir jiletle tıraş ederlerdi. Ama hafta sonları Chas ve Joey gibileri tıraş olayını atlıyordu.

İç geçirdim.

"Bu sabah tıraş oldum, Joey. Tek bir kılım vardı. Bak. Görebiliyor musun?"

Çenemi kaldırıp ona gösterdim.

Joey eğilip güldü.

"Evet, tabii. Evleri nasıldı?" diye sordu ardından.

"İnanılmaz. Ona çok kötü âşık oldum, Joey."

"Bunu görebiliyorum, Ryan Dean. Şu göstermeye çalıştığın tek kıldan çok daha açık bir şekilde hem de."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

HAVAALANINDAN ANNEMİ ARADIM.

Aslına bakarsanız, telefona babam çıkar umuduyla evi aramıştım ama o kadar şanslı değildim.

RYAN DEAN WEST: Merhaba, anne. Benim, Ryan Dean.

Biliyorum, budalanın tekiyim.

ANNEM: Merhaba, tatlım! Seattle'dan döndün mü?

RYAN DEAN WEST: Portland'da havaalanındayım.

ANNEM: Güzel vakit geçirdin mi?

RYAN DEAN WEST: Hayatımdaki en güzel hafta sonuydu, anne.

ANNEM: Ah.

Sanırım sesi biraz... üzgün çıkmıştı. Tuhaf bir sessizlik. *Çok* tuhaf bir sessizlik.

ANNEM (*devam eder*): Her şey... yolunda mı, Ryan Dean? Sesin farklı geliyor.

İnanamıyorum. Gerçekten *ağlıyor* mu?

RYAN DEAN WEST: Anne, ağlıyor musun sen?

ANNEM: Üzgünüm, bebeğim. Birden sesin büyümüş bir erkek gibi çıktı. Sen ve kız arkadaşın, bilirsin işte...

Lütfen, birileri beni hemen öldürsün.

RYAN DEAN WEST: Hayır!

ANNEM: Peki, yolladığım paketi aldın mı? Her şey kitapçıkta yazdığı gibi mi oldu?"

Burnunu çekti.

Neden bir erkek bir kadınla konuşurken, ağzından ne çıkarsa çıksın, kadın tamamen farklı bir şey anlıyordu acaba?

RYAN DEAN WEST: Anne. Seks hakkında konuşmak için aramadım.

Bu korkunç derecede tuhaftı. Karşımda, sürekli düşündüğüm *tek* meseleyi *hiçbir zaman* tartışmak istemeyeceğim *tek* insan duruyordu.

RYAN DEAN WEST (*devam eder*): Bana yeni bir çift koşu ayakkabısı yollamanız için arıyorum. Benimkileri adada kaybettim de.

ANNEM: Ah, buna üzıldüm, tatlım.

Yıkılmıştı adeta.

RYAN DEAN WEST: Sorun değil, anne. Zaten iyice küçülmüşlerdi.

Beş kilo aldım ve beni en son eylülde gördüğünüzden bu yana bir santim uzadım. Kırk dört numara lazım. Nike ya da Asic, tamam mı?

ANNEM: Kırk dört numara mı? *Kırk dört numara mı?*

Tekrar ağlamaya başladı.

Kahretsin.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHAS VE MEGAN'I LOS ANGELES'TAN gelen uçaktan inerken gördüğümde iki şey kafama dank etti.

Öncelikle birbirilerinden bezmiş gibi duruyorlardı. Sanki çok uzun bir tatile çıkıp hiç de eğlenmeyen evli bir çift gibiydiler. İkinci olarak da hafta sonunu Megan'la geçirdiği için Chas'i resmen kıskanmıştım.

Biliyorum, aptallık.

Bu beni kötü biri mi yapar? Joey ne derse desin, Megan Renshaw'ın seksi olduğunu düşünmeyi bırakamayacaktım, ayrıca benim için Annie'den çok daha ulaşılabilir durumdaydı.

Dürüst olacağım. Onun uçaktan inmesinin ardından Chas'i kıskanmam hafta sonunda yaşananlar konusunda kendimi o kadar kötü hissetmememi sağladı. Belki de, böyle düşünmemin nedeni, sonunda Annie'nin beni yine kendisinden uzaklaştıracak olmasındı. Joey belki de Annie'nin incinmek istememesi konusunda haklıydı, lanet olsun, ben de incinmek istemiyordum. Belki de Megan'a, Ryan Dean West Güvenlik Ağı skalasında beş üzerinden beş İngiliz anahtarı alabilecek biri gibi bakıyordum.

Kendimi birden kötü hissettim ve Joey'nin yakasına yapıştım. Bavullarımızın çıkmasını beklerken ona şöyle fısıldadım: "Joey, bana büyümem gerektiğini tekrar hatırlat."

"Ryan Dean, büyü biraz," dedi.

Çünkü Megan Renshaw'a nasıl baktığımı görmüştü.

Bilirsiniz hikâyelerde, dilediğin şeye dikkat et cinsinden klişe kıssadan hisseler vardır. Böyle hikâyeleri ve verdikleri ahlaki dersleri oldum olası sevmemişimdir ama Megan’a kızmış olan Chas homurdanıp, “Göt kanadı arkada kızlarla otursun,” deyip öne oturmak istediğini belirttiğinde bu ölmüşüm de büyük büyük annem ve iki boyutlu köpeğimle o özel yere gitmişim gibi hissettirdi.

Evet. Her neyse, Betch. Bana kız de. Bana göt kanadı de. Ama iki saat boyunca bacaklarım sürekli Megan ve Annie’ninkilere sürtecek ve bu da Ryan Dean West’in kuzey bölümlerinin en düşük kan basıncına neden olacaktı.

Bir de hâlâ açılmamış bir şişe sidik vardı, o yüzden bana istediği gibi seslenebilirdi.

Acaba öyle şeyler patlar mıydı? Daha önce bir şişe dolusu sidiği üç günden fazla bekletmediğim için bilemiyordum.

Ayrıca böyle zamanlarda ne kadar aptal olabileceğimi bildiğimden kendime (ya da Ryan Dean West, Bainbridge Adası’nın Yabani Çocuğu’na) çenemi kapatmamı söyledim. Önüne bak, bariz olan hislerini çaktırma.

Peki, doğru. Dürüst olacağım. Barizlik sınırlarıma tahammül edebilirdim ama “hisler” kısmı, Bainbridge Adası’nın Yabani Çocuğu söz konusu olduğunda bitmiş sayılırdı. Ah... önüme bakmak mı? Benimle dalga mı geçiyorsunuz? İşte, bu da kapa çeneni kısmıydı... bu da tamamdı.

Eşyalarımızı araca yükledik.

Arka pencereler hemen buğulandı. Terlemeye başlamıştım. Ayakkabılarımı çıkarıp koltuğun altına ittirdim. Yerde, ortada

bulunan yükseltinin güzelliğini düşünüyordum. Onun sayesinde sol ayağım Annie'nin, sağ ayağım Megan'inkine değiyordu.

Birden kendimi iyi ve saf Ryan Dean West ile çılgin dürtüleri olan Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu (seks açlığı çeken eşcinsel bir *pug*'ın salyasıyla zehirlenip içgüdüsel olarak gördüğü her şeyin üzerine atlayan) arasındaki epik savaşın ortasında buldum.

Tam bir eziğim.

Daha park alanın dışına çıkmayı bile başaramamıştık.

RYAN DEAN WEST: İki kızın ayağına aynı anda sürtünmeyi kes.

Çoraplarımı çamur ediyorsun.

BAINBRIDGE ADASI'NIN YABANI ÇOCUĞU: İstersen onları da çıkarabilirim. Nasıl olsa üzerime giydiğim şeyler hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun.

RYAN DEAN WEST: Aman Tanrım! Buna cesaret edemezsin.

(*Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu kravatımı çözüp düğmeleri açmaya başlar.*)

"Burası sıcak oldu," dedim.

Megan bana gülümsedi. Ayakkabısını çıkardı, Chas'in koltuğunun altından ayağını benimkine sürtmeye başladı. Kimse olan biteni görmüyordu. Sanki eriyordum. Yabani Çocuk dürtülerime engel olmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

ETRAFTA DOLAŞIP
ACIKTIĞINDA
YİYECEK BİR ŞEYLER
ÖLDÜRÜYOR!!! O...

BRAINBIDGE ADASI'NIN YABANI ÇOCUĞU



EŞİNSSEL BİR PUG'IN
SALYASI İLE ZEHİRLENMİŞ.
YABANI ÇOCUK HAREKET
EDEN HER ŞEYİN ÜZERİNE
ATLIYOR.



ŞU PUG'U
BACAĞIMDAN
ALIN



JP'Yİ
ÖLDÜRECEĞİM



İYİ YÜREKLİ RYAN DEAN, YABANI ÇOCUĞU
ALT ETMEYİ BAŞARABİLECEK Mİ?

ANNİENİN JP İLE
BİRLİKTE OLMASINI
ENGELLEMELİYİM..
AMA NASIL???

MEGAN... ANNİE..
İĞİ! SANIRIM BEYNİM
PATLAYACAK!!!



MANTIĞIN SESİ JOEY

BÜYÜK ARTIK,
RYAN
DEAN!!!

Savaşmaya devam ettim.

Annie'nin eline uzanıp parmaklarımızı kenetledim. Elini iyice sıktım. Ellerimiz bacağının üzerini örten eteğin yumuşak kumaşının üzerinde kenetlenmişti.

Tanrım! Derin nefesler almaya başladım, arka koltukta Amazon'daki yağmur ormanlarının benzeri nemli bir iklim yaratıyordum. İşin kötüsü arka koltukta resmen yağmur yağmaya başladı.

Megan, Annie'nin elini tuttuğumu gördü. Pek mutlu olmuşa benzemiyordu. Ayağını çekip hemen ayakkabısını giydi. Başını pencereye çevirip elini koltukta aramızdaki boşluğa koydu. İşte tam o anda... kıçımı... elledi.

Yabani Çocuk'un enerjisi yerine geldi. İyi, saf ve nazik Ryan Dean bir anda 68 kiloluk bir bok torbasına dönüştü. Son bir çabayla, "Gerçekten çok güzel bir hafta sonu geçirdim," diyebilirdim Annie'ye. Ama sesim sanki helyum gazı çekmiş üçüncü sınıf öğrencisi gibi çıkmıştı.

Boğazımı temizledim. Bu yeni Ryan Dean West'in nereden geldiğini bilmiyordum ama Joey'nin beni uyardığı her şey gerçek oluyordu, işin daha kötüsü Megan en az Bayan Singer kadar seytaniydi.

"Ve Annie, bunu daha önce hiç söylemedim, şey an azından düzgün bir şekilde ama evinde yaptıkların... her şey; heykeller, odanın şekli, oyuncak atın, sesler, kokular ve diğer her şey, o kadar güzel ki. Seni tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum."

Sayı!

Gücümü topladım ve ayağımı Megan'dan uzaklaştırıp yükseltinin üzerinden çıktım. Şimdi iki ayağım birden Annie'nin olduğu taraftaydı. Kafamı geriye atıp Annie'ye baktım. Megan kıçımı öyle bir çimdikledi ki, irkilme refleksime hâkim oldum ama canım yandığı için gözlerime yaşlar doldu. Annie söz konuşuyken bu benim için büyük bir başarıydı.

Ama sergilediğim bu oyun hiç de tahmin ettiğim gibi gitmedi.

Chas, “Ağzımın içine kusacağım, Ambiti,” dedi.

Ambiti.

Yeni bir tane daha.

Güzel.

“Bence Ryan Dean tanıdığım en tatlı ve hoş oğlanlardan biri,” dedi Megan.

Tamam, dürüst olacağım. *Aynen* böyle söyledi. Eli hâlâ kışımın altındaydı.

Chas omzunun üzerinden bana, “Sen öldün, Ambiti,” bakışını attı.

Annie ise, bütün-bunlar-tatil-çılgınlığıydı-bir-daha-asla-asla-öpüşmeyeceğiz der gibi baktı.

Lanet olsun.

Ayvayı yemiştim ve bundan emindim.

Hapşırdım. Kendimi birden çok kötü hissettim; nasıl bir ezik olduğum için değil ama neden terlediğimi ve sesimin böyle çıktığını fark ettiğim için.

“İyi misin, Ryan Dean?” diye sordu Annie. Oturduğu yerden eğilip direkt olarak suratıma baktı. Çok yakındı.

“Sanırım hasta oluyorum,” dedim.

Sonra her zaman başıma geldiği gibi her şey aynı anda oluverdi:

1. (Savaş ya da kaç) Chas dönüp, “Şayet arabamın içine kusarsan Ambiti, hepsini sana yalattırım.” Bu beni daha da kötü etti.
2. (Güzel) Annie şefkatle, “Aaa,” dedi. Elini alnıma koyup (Lütuf), ateşim var mı diye baktı. “Bu sabah ormanda çıplak koşmamalıydın,” dedi.

3. (Seksi) Megan'ın eli ciddi şekilde ısınmıştı, parmakları arka cebimin içinde kımıldıyordu. "Ormanda çıplak mı koştun? Bu çok seksi bir şey."
4. (Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu'nun duymak için can attığı) "Gerçekten ateşlisin," dedi Annie.

Tamam, aslında vücut sıcaklığım hakkında konuştuğunun farkındaydım. Ama bir yandan Megan'ın eli kığımın altındayken, bir yandan da Annie, Florence Nightingale şefkatiyle elini yüzüme koymuşken insan sanrı görebilir, öyle değil mi?

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PINE MOUNTAIN'A VARANA KADAR BİR buçuk saat kadar kafamı Annie'nin omzuna koyup uyudum. Kapılar açıldığında suratıma çarpan soğuk hava ile uyandım.

Annie elimi bırakmıştı.

"Döndük," dedi.

Hasta gibiydim.

"Keşke yine dün olsa."

Annie gülümsedi.

Diğerleri çoktan arkaya gitmiş, eşyaları indiriyordu. Chas ve Megan konuşmuyorlardı. Megan'ın çok da umurunda değilmiş gibiydi. Bavulu çekerek kızlar yatakhaneğine giderken, "Umarım kendini iyi hissediyorsundur, Ryan Dean," dedi.

Biliyordum ki Chas durumu eşitlemek için bana bir şeyler yapacaktı.

Acı verici ya da en azından, küçük düşürücü şeyler.

Annie arabadan çıkmama yardım etti. Ayağım bir su birikintisine girdi. O anda ayakkabılarımin arabada, koltuğun altında olduğunu anladım.

Tam bir eziğim.

"Aman Tanrım! Çok affedersin, Ryan Dean," dedi Annie. Ama duruma o da gülüyordu.

Tabii ki komikti ama ben kendimi bok gibi hissediyordum.

Ayakkabılarımı ıslak çoraplarımın üzerine giydim ve alnımdaki teri sildim.

“Sıcak bir duş alıp hemen yatman lazım,” dedi Annie.

Şunu diyemeyecek kadar da hasta değildim: “Bunun için biraz yardıma ihtiyacım olabilir, Annie.”

“Sapıksın.” Gülümsedi ve o gözler kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Joey çantamı yükledi ve “Haydi, bunu senin için ben taşıyım,” dedi.

Yerleşkenin kapılarından birlikte yürüdük, Annie tam kendi yatakhaneğine doğru yola koyulacakken, Seanie ve JP’nin göl yolundan geldiklerini gördüm. Annie’ye dönüp elini tuttum.

“Yarın görüşürüz, tamam mı?”

“Tamam.”

Ona biraz daha sokuldum. Öpüşmemiz falan lazım gibi hissediyordum ama bilemedim. İnsan birlikte hafta sonu tatiline çıktığında böyle yapmazlar mı?

“Gerçekten çok güzel vakit geçirdim, Annie. Bu sabah olan çılgınlık yüzünden özür dilerim. Anlarsın ya, kendimi kötü...” ıslanmış ayaklarıma doğru baktım, “her neyse.” Gitmesini istemiyordum.

“Sorun değil, Ryan Dean. İyileşmene bak, tamam mı?”

Elimi bırakıp arkasını döndü. Derin bir nefes aldım. Onu tutup çevirip herkesin önünde öpmek istedim. Tıpkı marangozhane de olduğu gibi ama Annie’nin öyle biri olmadığını biliyordum. Ben ne hissedersen hissedeyim bu doğru olmazdı. Omuzlarım çökmüş bir şekilde O-Hall’a doğru Joey’yi takip ettim. O benim

çantalarımı taşıırken ben de yürüdüğüm sırada foşur foşur sesler çıkarıyordum.

“Hey, taşak torbası, hoş geldin.” Seanie koşarak yanıma geldi. “Yolculuk nasıldı?”

Tabii ki JP yolun orada bekliyordu, yaklaşmamıştı. Konuşmak için Seanie’ye döndüğümde, JP’nin Annie’ye bir şeyler söylediğini gördüm. Annie ona gülümsedi. Chas’le Megan gibi biz de birbirimizden sıkılmış görünüyor muyuz diye merak ettim.

Hayır. Böyle bir şey olmadığını biliyordum.

“Dostum, dediklerimi dinliyor musun?” dedi Seanie.

Onu dinlemiyordum. Annie’nin JP’ye sarılmasını seyrediyordum. Ardından JP bana baktı. Taşaklarıma tekme yemiş gibi hissettim, hem de ikisine birden. Kafamı çevirdim. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

“Ne?” dedim. “Ah, çok güzel vakit geçirdim, Seanie. Muhteşemdi.”

Biz O-Hall’a yürürken Seanie de peşimizden geldi. Hiç de umursamadığım şeyler hakkında konuştuk. Ona hastalandığımı söylediğimi, onun da bana hafta sonunda internet üzerinde birilerine yaptığı bir şeyi anlatıp güldüğünü hatırlıyordum. Muhtemelen benimle ve yara bandımla ilgiliydi. Ama bunların hepsi hastalığım ve Jean-Paul Tureau’yu öldürmek istemem arasında kaynayıp gitmişti.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

GECE YARISI GÖTÖŞÜN TEKİ ÇARŞAFI
üzerimden çekip suratıma bir el feneri tuttu.

“Kalk bakalım, Ambiti. Poker oynayacağız.”

Igh.

“Bırak da uyuyayım, Chas. Hastayım. Siz keyfinize bakın.”

Boğazım sanki bir avuç dikiş iğnesi yutmuşum gibi ağrıyordu.

Çarşaflar.

Kalktı.

Yere düştü.

Yer çekimi.

Bacağımı tutan eller. Kenardan aşağıya doğru çekildim.

Ayaklarım soğuk zemine temas ettiğinde, birileri beni koltuk
altarımdan kavradı ve tekrar kafamı yarmama engel oldu.

Lanet olsun.

Chas Becker’dan gerçekten nefret ediyorum.

Esnedim, gözlerim kendine geldiğinde Joey, Casey Palmer
(Onca insan dururken Chas neden bu herifi çağırmıştı ki?) ve
Kevin Cantrell’i gördüm. Kevin’ın sağ kolu askıya alınmıştı.

“Kevin, vay canına. İyi misin?” Sol elini sıkıp tokalaştık.

Birinin ters elini sıkmak zorunda kalmak gerçekten çok tuhaf
bir şeydi. Kendimi kirli ve ürkünç hissettim. Orada iç çamaşırla-
rıyla dikilmek durumu daha normal hale getirmiyordu.

Chas'ın fırlattığı yerden çarşafımı alıp ona sarındım. Biraz titriyor ve terliyordum ama üstüme bir şeyler giyinmeyecektim. Bunu reddediyordum.

Chas oyun hazırlıklarına girişti, çocuklar çember oluşturacak şekilde oturdular, ben ise ayakta duruyordum.

“İyi olacağım,” dedi Kevin. “Sinirler hasar görmüş mü, ona bakacaklar. Ama sezon benim için sona erdi.”

“Bu çok kötü,” dedi Chas. “Kim benimle kilit yapacak bilemiyor.”

Ragbide kilit yapmak için iki kişi gerekir, tıpkı bisikletlerdeki yedek eğitim tekerleri gibi. Ya da cevizler gibi. Chas ve Kevin forvet hattındaki en önemli kişilerdi.

Chas kâğıtları dağıtmaya başladı.

“Yirmi dolarını hazırla ve otur, Ambiti.”

Anlaşılan yeni ismime iyice alışmıştı.

Şiirsel bir tınlaması vardı.

“Ambiti, şimdi yatağına geri dönüyor,” dedim. Casey'ye bakıp ranzaya tırmanmaya başladım. *Onun odama* gelmiş olmasına hâlâ inanamıyordum.

“Otur şuraya ve ayaklarını çek soktuğumun yatağından,” dedi Chas.

Sesi korkutucu şekilde ciddi çıkmıştı. Megan konusunda sinirli olduğunu biliyordum. Bu işi halletmemiz gerektiğinin farkındaydım.

“Bırak gitsin, Chas. Oynamak istemiyor,” dedi Joey.

Chas bir şey söylemeye başladı, bunun çok kötü olacağını tahmin edebiliyordum. Chas Becker'ın-ateşli-sevgilisinin-benimle-

oynadığını-bile-bile-benle-Joey'nin-birer-eşcinsel-olması-ile-
ilgili-iğrenç-bir-espri-geliyor durumunu tahmin edersiniz. Daha
ilk kelime dahi ağzından çıkmadan, "Sorun değil, Joey. Ben de
varım," dedim.

En azından şunun farkındaydım, dört yerine beş oyuncu
olunca *sonuçlara* katlanma ihtimalin yüzde 5 daha azdı. Masamdan
yirmi dolar aldım ve Chas Bankası'na yatırdım.

"Al bakalım," dedim. "Canın cehenneme, Chas."

Bu küfür sayılmaz, değil mi?

Ardından Casey komiklik yapmaya çalıştı. "Bana mı öyle
geliyor yoksa birisi kıçına tekme mi yemek üzere?"

"Şayet korktuysan, Casey, odana geri dönüp pedini takabi-
lirsin, seni siktiğimin insan müsveddesi," dedi Kevin.

Bu harikaydı. Ona bir beşlik çıkmak istedim ama kolu için
üzülüyordum.

Casey, Kevin'a baktı. Ben de onu izliyordum. Joey, Casey
Palmer konusunda haklıydı. Çocuğun bakışlarında acımasız ve
soğuk bir şeyler vardı. Casey Palmer gerçekten nefretin ne demek
olduğunu biliyordu.

"Hey, haydi," dedi Joey. Lanet olsun, Joey herkese arka çıkardı
zaten. Casey Palmer gibi odunlara bile.

Bağdaş kurup oturdum. Üstüm ve ayaklarım çıplaktı. Çar-
şafıma sarınmıştım. Gandhi'ye falan benziyor olmalıydım, ellerimi
kavuşturup, "*Namaste*," dedim.

Esprimi bir tek Joey anladı. Güldü, Kevin bozuntuya verme-
mişti ama kafası karışmıştı. Casey hâlâ insan müsveddesi lafına

sinirli gözüküyordu. Chas ise, “Her ne sikimse. Haydi, bir şeyler içelim,” dedi.

Tanrım.

Joey’nin ayaklarına baktım. O ve Kevin yine ragbi çoraplarını giymişti. Kevin eşofmanının paçalarını kaldırdığında çoraplarından birinin içine sıkıştırdığı viskiyi gördüm. Diğer çorabında da Atlanta Maxine’s House of Spirits’ten⁴ alınma bardaklar vardı. Gözlerimi devirdim ama yine de Maxine’in seksi olup olmadığını ya da hayaletli bir evde yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum. Yoksa bunların hepsi birer uydurma mıydı? Şayet ev hayaletli ise acaba kız hayalet var mıydı ya da hayaletler seksi olabilir miydi?

Evet... Bu gece birilerinin öleceğini biliyordum.

4 Spirits hem ruhlar hem de içki anlamına gelmektedir. (ç.n.)

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

KEVIN CANTRELL'İN BACAK KILLARINDAN biri bardağın içinde yüzse bile, Maxine's House of Spirits diye bir yerden gelen viskinin, teneke kutudaki biradan çok daha iyi olduğuna karar verdim.

Birinin bacak kılını içmenin sizi öldürecek hali yok ya, değil mi? Ama kendimi zombi gibi hissetmeme neden oldu. Bacak kılından bahsediyordum yani –bilirsiniz işte, canlı eti tüketmek– viskiden değil. Çünkü kendimi yine Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu gibi hissetmişim.

Ve evet, ardından, Gandi'nin şu bacak kılı konusunda ne düşüneceğini merak ettim. Sonuçta kendisi bir vejetaryendi.

Evet, bir kadeh viski içtim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, belki iki kadeh.

Biliyorum... Eziğin tekiyim.

Kendi halime acıyıp artık Yabani-Çocuk-Gandi-karışımı aptallığım için mazeretler uyduracak değilim. En nihayetinde viski sayesinde boğazımdaki iğneler ortadan kaybolmuştu. Annie ve JP'nin kucaklaşması konusunda o kadar sinirliydim ki, sanırım kendime zarar vermeye çalışıyordum.

İçimden bir his yarınki derslere giremeyeceğimi söylüyordu.

Sonunda, Yabani Çocuk bütün bilincimin hâkimiyetini eline geçirdi, iki kadeh viskiden sonra Chas ve Casey ile aynı anda dövüşüp aramızdaki sorunları çözmek için hazırды.

Ama içindeki Gandi, onlara izin verip onlar yorulana kadar canımı çıkarmalarına izin vermem gerektiğini söylüyordu.

Tam bir ahlaki ikilemin içindeydim.

Kevin ve Joey her zaman olduğu gibi sessiz ve sakinlerdi. Oynarken diğer ikisi kadar içtiklerini sanmıyorum. Casey ve Chas ise gayet sarhoş olmuşlardı. Etrafı yıkıp Bay Farrow'u uyandırmaları tam bir mucizeydi.

Yarım saat sonunda Chas ve ben kötü şekilde kaybediyorduk, o yüzden asıl mücadele kimin daha kötü kaybedip sonuçlara katlanacağı haline geldi. Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu içten içe cezanın çıplak bir halde ormanda koşup, çıplak elle bir şeyler öldürüp çiğ et yeme olmasını istiyordu.

Tam o sırada Chas, Casey'ye şöyle dedi: "Şu MySite sayfasındaki saçmalıklar nedir? Sen de şimdi *onun* cevizlerini koymuşsun..."

Chas başparmağıyla beni işaret etti.

Ah, harika. Şimdi herkes onların bana ait olduğunu düşünecek.

"... üzerinde yara bandıyla..."

Tabii ki.

Sean Russell Flaherty'nin yaratıcı dokunuşu şüphesiz.

"... bir de Ryan Dean West'i ne kadar sevdiğini falan söylüyorsun ve Amcık'ın en az elli fotoğrafını koymuşsun."

Chas'ın tam ismimi bilmesine çok şaşırdım, ayrıca Seanie'de o kadar resmimin olduğuna da.

Umarım iyi çıkmışındır.

"Bu saçmalıkları kimin yaptığını bilmiyorum," dedi Casey.

Joey'ye baktım.

“Benden gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi Palmer?” dedim.

“Seni şimdi mi öldürmemi istersin yoksa sonra mı?” diye cevap verdi.

Chas, Kevin’ı kolundan dürttü. “Bana bir kadeh daha viski versene.”

Chas bardağını tek dikişte bitirdi. “Lanet olasıca şeyin tadı felaket.”

Tam o anda içimdeki pasifist, içki âleminin etkilerinden uyuyarak kurtulmaya çalışırken, Yabani Çocuk bütün kontrolü eline geçirdi.

“Biraz enerji içeceği ile karıştırman lazım, Chas,” dedim.

Aslında tam olarak “enerji içeceği” demedim. Aklımda daha çok “dört günlük fermente edilmiş Ambiti sidiği” vardı.

“Enerji içeceğin mi var?” diye sordu Chas.

“Birazcık.”

“Deneyeceğim. Sağ ol, Am Kanadı.”

Vay canına, tıpkı Noel gibiydi. Chas’ten yeni bir isim gelmişti, ben de onun sidiğimi içmesini seyretmek üzereydim. Bundan iyisi can sağlığı.

Sevgili Ambiti Ryan Dean,

Kendime not: Chas’ın sidiğimi içmesini seyrettikten sonra, Megan Renshaw’u bir daha ASLA öpmek için iyi bir nedenim olacak

Asla

Kevin doldurmaya başladı.

“Üstünde biraz yeaarrrrr bırak,” dedim.

“Ne?” diye sordu Kevin.

O zaman fark ettim ki homurdanıyordum.

Yabani Çocuk kontrolü ele geçirdiğinden geleneksel lisanla kendimi ifade etme yeteneğimi kaybetmeye başlamıştım.

“Boşluk. Bırak.”

Kevin’dan bardağı alıp yatağıma tırmandım. Ryan Dean West Acil Durum Enerji İçeceği Şişesi Pisuari’nı bulup dikkatlice kapağını açtım.

Kutsal olan her şey adına, sidik felaket kokuyordu. Neredeyse kapak açıldığında çıkan gazı görmüştüm, soğumamış bir cesedin eli misali suratıma çarptı. Bir miktar koydum, kapağı dikkatlice kapadım ve tekrar yere indim. Terlemiş bir şekilde Chas’e ikram ettim.

“Gunga Din⁵ iş başında,” dedim.

“Neyden bahsettiğini anlayan herhangi biri var mı?” dedi Chas, bardağı alarak.

Seyrettim.

Çarşafım çözüldü ve yere düştü.

Oturdum.

Chas içti.

Ah, evet. İç bakalım, Betch.

Gözleri kısıldı, başını geriye doğru attı, dudakları büzüştü ve konuştu: “Sanırım sekken daha iyiydi.”

Joey’ye baktım. Ağzı açık kalmıştı. Sanki birisinin kafasının kesilmesini seyrediyordu, hatta daha da korkunç bir şeyi; bir başkasının dört günlük sidiğini içmek zorunda kalmış birinin kafasının

5 Rudyard Kipling’in aynı adlı şiirindeki saka. (ç.n.)

kesilmesini. O an hatırladım ki, Salem'den Pine Mountain'a gelirken otobüste ona enerji içeceği şişesinden bahsetmişim.

“Lanet olsun,” dedi Joey. Eminim bana bir beşlik çıkmak isterdi ama ciddi şekilde iğrenmişti çünkü elime biraz sidiğim bulaşmış olmasından korkuyordu muhtemelen.

“Ne?” dedi Chas.

“Hiçbir şey.”

Ve tam o an, aynı gün içinde ikinci kez Noel anı yaşadım çünkü Casey, “Ben de biraz enerji içeceği istiyorum,” dedi.

Joey bana bir seri katılmışım gibi baktı ama umurumda değildi, içeceğinize-işeyen-Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu'ydum ben artık.

Anlamsız şekilde kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

“Sadece tek bir bardaklık eneaarjjjjii içeceğim kaldı. Onu da kendime sakladım.”

İnsanlıktan çıkmıştım.

Şimdi durup baktığımda düşünüyorum da, kılsız kikirik vücudumdan daha kıllar bile çıkmaya başlamamıştı.

“Siktir git o zaman,” dedi Casey. “Rest.”

Chas'e ikram ettiğim sidiğimin verdiği eğlenceden oyuna dikkatimi veremiyordum. Elimde iki tane 5'li vardı, 68 kiloluk vücudumdaki iki kadeh viski ile sanki elim çok iyiymiş gibi geliyordu. Gördüm. “Tamam, peki, kalanı sana vereceğim, Palmer,” dedim.

Tekrar yatağıma çıktım, Casey'ye daha fazla koydum.

Chas'ın, "Gördüm," dediğini duydum. İkimiz de elimizde ne varsa sürmüştük, birimiz çok kötü kaybedecek ve sonuçlara katlanacaktı. Ama şu burnumu mahveden sikkafalıdan önce değil.

Aşağı inip Casey'nin içkisini verdim.

"Üzgünüm, beyler. Başka kalmadı," dedim. "Sonuncusu Casey'ye gitti."

Casey'nin içtiğini seyrederken dünyalar benim olmuştu.

"Oldukça iyiymiş," dedi.

Casey sidikli viskisini bitirdiğinde dudaklarında parıltılı bir keyif ifadesi vardı. Son kart da açıldı. Casey kazanmıştı; Chas ve ben aynı anda kaybettik.

BÖLÜM 3:

Sonuç

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

O GECE TAM BİR EFSANEYDİ.

Kaybetmek umurumda değildi. Kızlarını çok iyi tekmelemiştim.

Çok kolay olmuştu: O gece herkes istediğini almıştı.

Chas ve Casey'nin fesatlığının kurbanı olmalarını seyretmenin verdiği adrenalin viskinin etkilerini biraz azaltmıştı, hâlâ ateşim var gibiydi ve hastaydım ama dünyayı tek başıma ele geçirebilirmişim gibi hissediyordum.

JP Tureau'nun peşinden gidip kafasını kırmak istiyordum. Yavaşça ve acı dolu bir şekilde.

Viskinin bitmesine sevinmiştim. Joey bir kadeh daha içmeyecek kadar akıllıydı ama Kevin'ın olan bitenden haberi yoktu. Bu da beni ahlaki bir ikileme sokmuştu ama bunu hemen hallettim. Sonuçta Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu, aynı hafta içinde bir sokak kavgasında serserinin teki tarafından bıçaklanan Kevin Cantrell gibi düzgün bir herifin sidik içmesini istemezdi.

Saat 1 gibi oyun bitti, Casey 100 dolar kazanmıştı. Ama zaferinin altında, sadece benim ve Joey'nin farkında olduğu büyük bir hezimet vardı (en azından sadece o anda). Ve o gece bir tarih yazılmıştı çünkü iki kişi aynı anda kaybetmişti, bu da sonuçlara ikimiz birlikte katlanacağız demek oluyordu.

Bu düşünce beni biraz kendime getiriyordu çünkü Yabani Çocuk, Chas kadar nefret ettiğim biriyle bana Casey'nin verebileceği korkunç cezaları kafasında canlandırmaya başlamıştı.

Ama Casey ceza verme konusunda hayal gücünden yoksun bir acemiydi ve bulduğu şey bana hiç de küçük düşürücü gelmemişti, her ne kadar kulağa riskli gelse de.

El fenerini söndürdük. Odayı sadece camdan giren ay ışığı aydınlatıyordu. Casey bacaklarımın yanına doğru beş tane 20'lik banknot fırlattı.

“Cadılar Bayramı kostümleri,” dedi.

Ben zaten Gandi ile Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu arası bir haldeydim. En azından karanlıkta bıraktığım çarşafı bir bulsam öyle olacaktım.

“Ne?” dedi Chas.

“Sizin şehre inip yarın okul başlamadan Cadılar Bayramı kostümü almanızı istiyorum,” diye açıkladı Casey.

Ben paraları aldım. “Eğlenceli,” dedim.

Evet, gerçekten aptalın tekiyim. “Ama 40 kilometrelik uzun bir yol,” dedim. “En azından üzerime bir şeyler giyinseydim.”

“Tam bir budalasın,” dedi Casey.

Öyle mi? Sen de benim sidiğimi içtin.

Bir kahkaha koyuverdim, Joey eliyle ağzımı kapayıp, “Kapat şu lanet çeneni,” diye fısıldadı.

“Chas'ın arabası var. Gizlice çıkıp arabasını alın. Kostümleri nereden bulacağınız umurumda değil ama sabah ilk dersten önce kostümlerle döneceksiniz,” dedi Casey.

“Bunu yaptıramazsın,” dedi Joey. “Chas araba süremeyecek kadar sarhoş. Onları öldürteceksin.”

Ooh, Joey. Chas gibi budalalara ve benim gibi eziklere arka çıkarsın hep zaten.

O gece yatakta kalmak için mücadele etmeliydim. Dolabımdan eşofman çıkarıp giydim. Üzerinde delikleri vardı (Ezik).

“O zaman ben kullanacağım,” dedi Joey. Ne de olsa ayıktı. “Onları beladan uzak tutamayacağımı söyleyen bir kural yok sonuçta.”

“Güzel kostümler olsalar iyi edersiniz,” dedi Casey.

Pencereyi açtım. Alt katta Bayan Singer varken kapıdan çıkacak değildim. Kadının Ryan Dean West radarı tam kapasite çalışıyordu.

Pervazdan tek bacağımı çıkardım. “Hey Ambiti, önce çorap ve ayakkabı giysen daha iyi olur, hatta mümkünse bir de gömlek,” dedi Chas.

Yabani Çocuk’un üzerinde sadece yırtık pırtık bir eşofman vardı. Tüylerimin diken diken olması boşuna değildi.

“Ah.”

“Hayatımda gördüğüm en işe yaramaz sikik sarhoş sensin,” dedi Chas.

Her neyse, sidik-nefes.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜÇ BELA GECENİN KARANLIK SOĞUĞUNA çıktık.

Joey gölün kenarından yemekhaneye giden yolda başı çeki-yordu, ardından yatakhaneler arasındaki yolların kesiştiği yere geldik.

Siyah kapüşonlu bir sweatshirt giymiştim. Delikli eşofmanım bana küçük geliyordu, paçaları bileklerimin üzerinde kaldığından çoraplarım gece parlayan... eee... çoraplara benziyordu. Ya da öyle bir şey işte.

Yatakhaneleri geçerken kızların binasının pencerelerine baktım.

“Ooh,” diye fısıldadım. “Annie orada bir yerde. Ve Megan da. Ve Isabel de. Ve...”

Evet, hatırladığım her kızın ismi geçiyordu aklımdan, yüzlercesi, kendilerine göre seksi yanları vardı. Hepsini sadece Bainbridge Adası’nın XY kromozomlu Yabani Çocuğu’nun davetli olduğu dev bir pijama partisinde, farklı pijamalarla canlandırıyordum gözümde. Ardından Chas, “Kapa çeneni,” dedi.

Chas’ın arabasına ulaşmayı başardık.

Şansımıza, pazar geceleri kimse gelen giden arabalara o kadar dikkat etmezdi, ayrıca teknik olarak hiçbirimiz yarın sabaha kadar kaçak sayılmazdık.

Joey kapının kilidini açtı, Chas bana bakıp, “Bokçuvalını burada bırakalım, Joey. Bunu ikimiz halledebiliriz,” dedi.

Bence harika bir fikirdi, hele hele Chas’ın aklına geldiğini düşünürsek.

Ama Joey, “Şayet Ryan Dean gelmezse ben de yokum,” dedi. Lanet olsun.

“Lanet olsun,” dedi Chas.

Çok kısa bir süreliğine de olsa Chas’le aynı şekilde düşünmüştük.

Arka kapıyı açıp içeri girdim. En azından ayaklarımı koltuğa uzatabilecektim. Ayakkabılarımı çıkardım. Keşke Annie de gelseydi. O zaman muhteşem olurdu.

Pine Mountain’ın en yakınındaki şehir olan Bannock’un ışıklarına 8 kilometre kala neredeyse uyumak üzereydim, kafamı arabanın kapısına dayayıp iyice yatar pozisyona geçmiştim. Chas önden uzanıp bacağıma öyle bir çekti ki, iç dikişler pantolon ağından dizime kadar yırtıldı.

“Bana şimdi Megan’la aranızda olan biten her şeyi anlatacaksın,” dedi.

Eminim bunu günlerdir aklında kuruyordu.

Bunun geleceğini tahmin etmedim diyemem.

Uçaktan inerlerken Chas ve Megan’ın ne halde olduğunu görmüştüm. Hafta sonu tatillinden dönerken arabada, Megan’ın arka koltukta benimle nasıl uğraştığına ilk elden tanık olmuştum. Doğrusunu söylemek gerekirse yemekhanede Megan’ın elini bacağıma koyuşunu yakaladığı gün Chas tuvalette beni duvara yapıştırdığından beri sırtımdaki morluk geçmemişti.

Ama bunları bilmek bile, korku kaynaklı adrenalin hücumunun etkisini azaltmıyordu.

Böyle bir anda ne kadar zeki olduğumu sanırsam sanayım, aklıma işin aslını anlatmaktan başka bir şey gelmiyordu.

“Bana kenara çektirmeyin, beyler,” diye dalga geçti Joey.

Chas bacağını hâlâ bırakmamıştı.

Gülmüyordu da.

Yutkundum. Boğazımdaki iğneler geri geldi. “Ne bilmek istiyorsun, Chas,” derken sesim çatladı.

Joey konuyu değiştirmeye çalıştı. “Şuradaki benzin istasyonunda durup biraz kahve alacağım. Siz de ister misiniz?”

“Evet,” dedim. “Ayrıca benim işlemem lazım.”

“Benim de,” dedi Joey.

Chas bacağını bıraktı. Joey benzin istasyonuna girdi. Motoru kapadığında etraf sessizleşti.

Kimse kımıldamıyordu.

Tuhaf.

“Öylesine flörtleşiyorduk,” dedim.

İşte. Sonunda söylemiştim.

Joey tam da kapısını açmak üzereydi. Ama benim itirafımı duyunca donup kaldı.

Sözlerim arabanın içinde boş bir kilisedeki gibi yankılandı. Ben bunu söyledikten sonra sanırım herkes nefes almayı kesti. Joey, şayet Chas arabanın arka koltuğuna sığıp beni oracıkta öldürmeye kalkarsa ne yapacağını düşünüyor olmalıydı.

“Birkaç kez öpüştük, o kadar.”

Aslında, tam olarak yirmi dört kez. Biraz demek, sonuçta hiçle karşılaştırıldığında en az yirmi dört demek kadar kötüydü.

Joey’nin dikiz aynasından bakan gözlerini gördüm.

Ardından Chas kimsenin tahmin etmediği bir şey yaptı.

Arkasını dönüp derin bir nefes aldı. Yaptığım şey onu gerçekten incitmiş gibiydi.

“O da dün aynısını dedi,” dedi. “Ona inanmadım. Benimle uğraşiyor sanmıştım. Megan’ın nasıl olduğunu bilirsiniz. Ne sikime takım arkadaşına böyle bir şey yaptın, Kanat Oyuncusu?”

“Bilmiyorum.”

Neden ergenler aslında sebepleri gayet iyi biliyorken bu cevabı verirler? Neden yaptığımı tabii ki *biliyordum*, Chas de biliyordu, Megan Renshaw’u bir kere gören herkes bunu bilirdi.

“Artık yapmıyoruz,” dedim.

Ayakkabılarımı giydim ve kapıyı açtım.

“Ben işemeye gidiyorum,” dedim.

Joey’nin benim arkamdan arabadan indiğini duydum. Chas arabada kaldı. İşemek için tam köşeyi döndüğüm sırada Joey yanıma geldi.

“Kahretsin, Ryan Dean. Sanırım Chas ağlıyor,” dedi.

“Ben neden böyle bir serseri oldum, Joe?”

“Seni uyarmaya çalıştım,” dedi Joey. “Kahve ister misin?”

“Evet. Sütsüz.”

Joey marketin içine girdi. Arkaya gidip çalılıkların arasına işedim. Benzin istasyonlarındaki erkek tuvaletlerine hiç dayanamam. Ön tarafta yine Joey ile karşılaştım. İki kahve bardağını bana verdi. Bileğine dolanmış bir anahtarlık vardı.

“Tuvalet için anahtara ihtiyacın var,” dedi.

“Çalıkların oraya işedim.”

“Ah. Ben hemen dönerim,” dedi.

Köşeyi dönüp gözden kayboldu. Arabaya döndüğümde Chas gitmişti.

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

15 DAKİKA BOYUNCA BENZİN İSTASYONUNUN etrafında, yolun ters istikametlerine yürüyerek Chas'ı aradık. Ama onun izine rastlayamadık.

Yağmur tekrar başladı, Joey ile birlikte arabaya dönüp içeri girdik.

“Nereye gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Joey.

Chas'ın ormanda çıplak bir vaziyette koşup öldürecek bir şeyler aradığı konusunda bir düşüncem vardı. Öldürmek için aradığı şey aşağı yukarı 68 kiloydu.

İç geçirdim.

“Her şeyi bir kenara bırakırsak, bu gece ona gerçekten sidik içirmedin, değil mi?”

“Casey’ye de içirdim,” dedim.

“Kahretsin. Muhtemelen PM’ye geri dönmüyordur. Uzakta kalıyor.” Joey saatine baktı. “İkiyi az bir şey geçiyor. Şu kostüm işini halledelim, belki de bakarsın dönüşte buluruz onu. Eminim buluruz. Buralarda bir yerde olmalı. Tek başına oturmuş sakinleşmeye çalışıyordur. Böylece en azından biraz uyuyacak kadar vaktimiz bile kalır.”

Yaptığımız hiçbir şey için pişmanlık duymuyordum, üzül-düğüm şey Chas'ın Megan yüzünden acı çekiyor olmasıydı, bu duyguyu ilk elden bilirdim. Chas gibi bir herif için üzülmenin ne kadar saçma olduğunu hatırlatmaya çalıştım kendime. Bütün bu olup bitenler Annie için deli divane olduğumu düşündürdü. JP, benim Chas’e yaptığım şeyin aynısını bana yapmaya çalışıyordu.

“Peki.” Esnedim.

Joey arabayı çalıştırdı, Bannock’a doğru yola koyulduk.

“Söylemene gerek bile yok, Joey. Bütün bunlar benim hatam.”

“*Tamamen* senin hatan sayılmaz, Ryan Dean,” dedi. “Ama bu raddeye gelmesine sen neden oldun.”

“Evet.” Gözlerimle yolu tarıyordum. Bütün gece açık olan bir marketin ışıklarını gördüm. Cadılar Bayramı’na dört gün kala hangi markette kostüm bulunmazdı ki?

“Hey, Joey,” dedim. “Senin neden bir erkek arkadaşın falan yok?”

“Olmadığını nereden çıkarıyorsun?”

“Okulda seni bir başkasıyla gören yok. Yani ilişki anlamında,” dedim.

“Böyle bir şeyi okulda yapmam. İkimiz için de büyük sorun olur.”

“Ah. Yani bir erkek arkadaşın var?”

“Tabii ki.”

“Senin adına sevindim o zaman. Yalnız olmak boktan bir şey. İnan bana, biliyorum. Şu dükkâna bir bakalım,” dedim süpermarketi işaret ederek. Joey’nin erkek arkadaşı hakkında çok şey bilmek istemiyordum çünkü bu bana biraz tuhaf geliyordu. Joey’nin hayatından memnun olup olmadığını bilmek istedim çünkü dediğim gibi Joey’yi severim. Ama bunu tamamen eşcinsel olmayan bir anlamda diyorum.

Joey park alanına girdi. Neredeyse boş sayılırdı, karanlık ve yağmurla ıslanmıştı. Chas’in arabasının farından çıkan ışıkla birkaç alışveriş arabasını gördük.

“Pine Mountain’da başka eşcinsel var mı?” diye sordum.

Joey güldü. “Aman Tanrım, Ryan Dean, umurunda mı sanki? *Merak* etmiyorsun değil mi? Yoksa Chas seni kızlardan tamamen soğuttu mu? Çünkü böyle bir şeyin olabileceğine hayatta inanmam.”

İrkildim. “Hayır. Sadece merak ettim. Çünkü böyle şeyleri hiç anlamam. Sen söylememiş olsan, eşcinsel olabileceğin aklıma bile gelmezdi. Ama sana Pine Mountain’da yaşından büyüklerle okuyan kaç tane on dört yaşında öğrenci olduğunu söyleyebilirim. Bir. Kendisi sıksa eziğin teki. Ve eşcinsel değil.”

“Pine Mountain’da bir sürü eşcinsel var.”

“Umarım, JP Tureau da öyledir.”

Bu harika olurdu. O zaman endişelenecek hiçbir şeyim kalmazdı.

Joey bir kahkaha koyuverdi. “Biliyor musun? Sen ve Kevin, saçma sapan işler çevirmeye kalkmadan benimle bu konularda konuşan ve eşcinsel olmayan tek insanlarınsınız, Ryan Dean.”

“Neden konuşmayayım ki? Sen benim arkadaşısısın. Hatta en iyi arkadaşlarımdan birisin. Ama eşcinsel olabileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Senin eşcinsel olmadığını herkes biliyor,” dedi Joey. *Ah! Bunu bilmek iyi geldi*, çünkü oldu da Joey benim eşcinsel olup olmadığını merak ediyorsa ve benimle eşcinsel muhabbeti yapmaya çalışıyorsa, ben de o zaman şöyle düşünürdüm, kahretsin, insanın arkadaşısıyla ilgili böyle şeyler düşünmesi ne kadar kötü bir şey.

“Sana çılgınca bir şey söyleyeyim mi? Ama bundan kimseye bahsetmemelisin, Ryan Dean. Geçen sene okulun son gününden beri bana kim asılıyor biliyor musun?” Joey, bir tahminde bulu-

nacak mıyım diye durakladı. Sean Flaherty Russell diyebilirdim çünkü diğer çocuklara hiç benzemiyordu. Joey devam etti: “Casey Palmer. İnanabiliyor musun? Siktiğim Casey Palmer’ı eşcinselmiş. Bu gece bizim oyuna girmek için resmen Chas’e yalvardı. Peşimi bir türlü bırakmıyor. Heriften ödüm kopuyor, benimle birlikte olma konusunda kararlı.”

Vay canına. Bu çok önemli bir sırdı, Seanie Flaherty gibi biri kariyerini bunun üzerine kurabilirdi. Seanie kayıt tutuyor olsaydı, bu türden bir bilgi Sean Russell Flaherty Hayatınızı Mahveder skalasında beş üzerinden beş J. Edgar Hoover’ı hak ederdi.

“Casey Palmer *eşcinsel mi?*”

“Beni bir kız sandığı için asılıyor değil herhalde,” dedi Joey.

“Casey Palmer *eşcinsel mi?*” dedim tekrar. Bir kere daha söyleyip gülmeye başladım.

“Unutma,” dedi Joey, “kimseye *hiçbir* şey söylemeyeceksin, tamam mı? Anlarsın ya, futbol falan. Pislik herifin teki ama bu konuda onunla uğraşma.”

“İçkisine işedim,” dedim. “Hem de fazlaca. Ve ahmak herif tadının güzel olduğunu söyledi.”

“Gerçekten cesurmuşsun, Ryan Dean. Konu kızlar olmadığında tabii.”

“Ama hak etmişti. Burnuma vurmuştu.”

Joey arabadan inip, “Haydi. Cadılar Bayramı için bir şey alıp buradan siktir olup gidelim,” dedi.

Dükkâna doğru Joey’yi takip ederken, “Ne demek konu kızlar olmadığında,” deyip durdum.

Ama o sadece, “Boş ver,” demekle yetindi.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

YARIM SAATTEN KISA BİR SÜRE SONRA beş tane kostüm, iki kutu enerji içeceği (ikimizden biri geri dönemeden kusacaktı ve umarım bu tam da Chas'ın döşemesinin üzerine gelirdi) ve benim için soğuk algınlığı ilacı ile boğaz pastili almıştık.

İlaç kutusunu daha dükkândan çıkmadan açıp üç tanesini yuvarlayıp üzerine de enerji içeceğini boca ettim.

Evet... Viski, soğuk algınlığı ilaçları, enerji içeceği, kiraz mentollü (tadı bundan daha korkunç bir şey var mıdır acaba?) boğaz pastili ve Chas Becker'in hayatını tamamen mahvetmek için duyduğum o kabarıklık his derken yetmişler-Grateful-Dead-anısı-ama-yirmi-yıl-kadar-geç-doğdum deneyimimi yaşamak için hazırdım.

O akşam poker oynayan beşimiz için işe yarar kostümler bulmuştuk, Chas için almayalım diye Joey'yi ikna etmeye çalışmıştım; böylece Görünmez Adam olabilirdi. Ama Joey bunu komik bulmadı, şayet Chas'i bulamazsak ve başı derde girerse, arabasını çalmışız gibi gözükecekti.

Aldıklarımız şöyleydi (alfabetik sıraya göre):

Becker, Charles: Chas için Süpermen pelerini bulduk ama yanında onunla gidecek hiçbir şey yoktu. Şansımıza süpermarkette çocuk iç çamaşırları da satılıyordu. Biz de onun için XL beden, üzerinde Pokémon karakterleri olan don aldık. Altına giymesi için kırmızı külotlu çorap da bulduk. Kısaca, Chas'ın hayatının en kötü gecesi daha da kötüye gidiyordu. Bu da,

Joey ile beni bir başımıza bırakıp gittiği ve geleceğini bizim ellerimize bıraktığı için ona ceza olsun.

Cantrell, Kevin: Kevin, korsan olacaktı. Ona şapka, göz bandı ve kolunu koyduğu askıda çok güzel görüneceğini düşündüğümüz plastik bir kanca bulduk.

Cosentino, Joseph: En havalı kostüm Joey'nindi: Alcatraz Hapishanesi'nin çizgili üniforması. Son senesini O-Hall'da geçiren biri için gayet uygundu.

Palmer, Casey: Casey'nin hiç şansı yoktu. Plastik Wonder Woman maskesi aldık, yanında da Joey'ye hasta olan bir erkek için uygun olacağını düşündüğümüz altın sarısı bir kamçı. Çok daha acımasız olabilirdik ama Joey bile Chas'in kostümünün daha eşcinsel olduğunu ve Casey'nin bunu kıskanacağını itiraf etti. Tabii buna gülmek zorundaydım.

West, Ryan Dean: Gerçek bir Zen mükemmelliği anında leopar desenli bir mağara adamı kıyafeti buldum. Tek düğümle omuz üstünden bağlanan bir de askısı vardı. Perşembe gecesi Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu, O-Hall'da faaliyet gösterecekti.

Tam isabet.

O-Hall'da kalanların, Pine Mountain'ın uslu kız ve erkekleriyle dansa gitmesine izin verilmiyordu. Ama bu, bizim kostümlerimizi giyip kendi partimizi vermemize engel değildi.

Torbalarla dükkândan çıktık, Chas'i saklandığı yerden çıkarıp dersler başlamadan üç saatlik uyku için bir an önce Pine Mountain'a dönecektik. Ama bunun o kadar kolay olmayacağı kısa süre sonra anlaşıldı.

Joey tam kapısını açarken, arabanın arkasındaki karanlık boşluktan bir ses geldi.

“Sizinle biraz konuşabilir miyim, çocuklar?”

Bostonlu-geç-suçlu yanım hemen bunun bir polis olduğunu düşündü. Bu yetmiyormuş gibi muhtemelen erkek bir polisti. Arkama dönüp baktım; Bannock Polis Departmanı yürüme aparatı kullanan 100 yaş üzeri kişileri çalıştırmıyorsa, işimiz kolay sayılırdı. Şayet öyle bile olsa, Joey’yi koşarak kaçmaya kolaylıkla ikna edebilirdim.

Hatta tempolu bir şekilde yürüse bile yeterdi.

Yaşlı adam yağmurun içinden bir buzul dağı hızıyla çıka geldi. İki adım atıyor, aparatı kaldırıyor, yere koyuyor, sonra iki adım daha atıyordu; kaldır, koy. Adamın Joey’nin olduğu tarafa gelmesi için geçen sürede çenemin altındaki tek kılın ne kadar uzadığını kontrol etmek için çenemi kaldırdım.

Hem Joey neden bu kadar kibar ve anlayışlı olmak zorundaydı ki?

“Bizi yalnız bırak ve cehennemin dibine git, seni bunak,” dedi Joey.

Şey... aslında Joey böyle bir şey demedi. Bunu demesini o kadar içten dilemişim ki gerçekten o an gözümde canlandı. Hayatımda yaptığım en kızsız şeydi bu herhalde. Joey aslında şöyle dedi: “Tabii ki.”

İki adım, kaldır, koy.

Tıraş olmam gerekiyordu.

Yaşlı adamcağız çok kötü gözüküyordu. Kirlenmiş beyaz bir sakalı vardı, gözleri sabit bir şekilde ileri, bana ve Joey’ye doğru

bakıyordu. Üzerinde yağmurdan ıslanmış, yemek lekeli bir pijama vardı.

“Siz çocuklar beni evime kadar bırakabilir misiniz? Parası neyse veririm,” dedi.

Lütfen, Joey, hayatında bir kez olsun kibarlık yapma.

“Burada ne yapıyorsunuz?” dedi Joey.

“Yürüyüşe çıkmıştım,” dedi adam.

Ya buradan 4 metre ileride yaşıyor ya da Reagan’ın başkanlık döneminde yürümeye başladı diye geçti aklımdan.

“Ardından şu lanet olası yağmura yakalandım.”

“Nerede yaşıyorsunuz?” diye sordu Joey.

Hayır!

Ama artık çok geçti. Joey ve ben artık, Joey Cosentino’nun kibarlık kara deliğinin içine doğru çekiliyorduk.

“Ergenleri baltalarla öldüren çocuk tacizcilerinin kaldığı bir sitede oturuyorum,” dedi.

Peki, peki, doğrusunu söyleyeceğim. Viski-soğuk algınlığı ilacı-enerji içeceği-kiraz aromalı boğaz pastili-uykusuzluk karışımı etkisini göstermeye başlamıştı. Aslında söylediği şöyle bir şeydi: “Bannock’ta, Battle Point Caddesi’nde kalıyorum. Buraya yaklaşık 3,5 km uzaklıkta.”

“Size bir taksi çağırabiliriz,” dedim. Poker parasından cebimizde kalanı gösterdim. “Hatta parasını bile öderiz.”

“Yok,” dedi Joey. “Haydi. Sizi evinize bırakalım.”

İyi çocuk Joey.

Kahretsin.

“Teşekkür ederim,” dedi yaşlı adam. “Çok teşekkür ederim, çocuklar.”

Umarım önce Joey’yi öldürür.

Adamın yürüme aparatını ve alışveriş torbalarımızı Chas’ın aracının bagajına yükledik, ardından adamın Joey’nin yanındaki koltuğa geçmesine yardım ettik. Ben arka tarafa geçip ihtiyacımız olursa silah niyetine kullanabileceğimiz bir şeyler arandım.

“Joey?” dedim arka koltuktan, motoru çalıştırdığı sırada.

“Efendim?”

“Eşofmanım neden yırtık ve iç çamaşırlarım görünüyor?”

“Hatırlamıyor musun? Chas’i?”

“Hımm. Hayır.”

Soğuk algınlığı ilacı boktan bir şey.

“Belki de uyusan daha iyi olur, Ryan Dean.”

“Niye Chas’in arabasını o olmadan kullanıyoruz?”

“Sana yarın anlatırım.”

“Çok iyisin, Joey.”

Joey umutsuzca başını salladı. Park alanının girişine geldiğimizde, yaşlı adam eliyle sağ tarafı işaret etti. Ardından Joey’nin omzuna vurarak, “Yine teşekkürler. Sağ tarafa dönüp Haley Sokağı’na çıkacaksın. Bu arada, benim adım Ned.”

Ned bunu söyledikten sonra elini cebine attı. “Beni bırakmak için ne kadar istiyorsunuz çocuklar?”

“Bize para vermenize gerek yok,” dedi Joey.

Gözlerimi kapatıp arka koltuğa uzandım. Arabanın sağa döndüğünü ve ileri doğru atılarak bozuk yolda ilerlediğini hissettim.

“Battle Point burası,” dedi Joey. “Ne kadar uzakta yaşıyorsunuz?”

İşte o anda hapı yuttuğumuzu anlamıştım.

“Neresi?” dedi Ned.

Yağmur tekrar başladı.

“Burası sizin sokağınız mı?” diye sordu Joey.

“Ben, Waterloo, Iowa’da yaşıyorum,” dedi Ned.

Ah, evet. Ben ve Joey. İkimiz de eziğin önde gideniyiz.

Ve şöyle dedim: “Ned, lütfen, önce Joey’yi öldürür müsün?
Gerçekten ama gerçekten bunu hak ediyor?”

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

GECEİN BİR YARISI, YAĞMURDA, IŞIKLANDIRILMAMIŞ toprak yolun, hatta şuna çamur diyelim, ortasıındaydık. Oregon'la, Cehennem'in Sekizinci Halkası olan Bolgia arasında bir yerde, kendini Waterloo, Iowa'da sanan baltalı bir manyakla beraberdik.

Ne güzel vakit geçiriyorduk.

Ned boş gözlerle ön camdan dışarı bakmaya başladı. "Waterloo'da hiç böyle yerler hatırlamıyorum."

"Ha, şu Waterloo," dedim. "Söyle bakalım Ned, Napolyon gerçekten dedikleri kadar kısa mıydı?"

"Ne?" dedi Ned. Ardından parmağıyla camdan dışarıyı işaret etti. "Sanırım yanlış bir yerden döndün, evlat. Cedar Nehri ne tarafta?"

"Tam ortasıındayız, Ned," dedim.

Joey arabayı yol diye kullandığımız balçık nehrinin üzerinde durdurdu. Şayet somon balıkları bu yolu çiftleşme alanı olarak görmüyorsa, kimsenin geliş gidişini engellemiyorduk.

Çiftleşen somonlar... *oooh*... Aklıma Annie geldi. Tanrım! Onu bir daha asla göremeyecektim. Ağlamak üzereydim ama hayatta kalmam gerekiyordu. JP'nin genetik malzemesini Annie'nin üzerine bırakmasına engel olmalıyım.

"Ama bu yolu ve buraya nasıl gelineceğini hatırlıyorsun," dedi Joey. "Ayrıca ne kadar uzakta olduğunu da. Battle Point Caddesi'ne gelmek istemediğinden emin misin?"

“Burası Battle Point Caddesi mi?” diye sordu Ned.

“Evet,” dedi Joey.

“Waterloo’da mıyız?” dedi Ned. “Oğlum orada yaşıyor.”

“Tut ve denize geri bırak, Joey,” dedim. “Nerede bulduysak oraya geri götürelim.”

“Şayet yol üstünde görürse belki evini hatırlar.”

Çenesiyle üzerinden sel akan yolu işaret etti.

Ben o yönde hiçbir ev görmüyordum.

“Kandırdığı çocukların cesetlerini sakladığı yeri hatırlar belki de,” dedim.

“Ne?” dedi Ned.

“Ryan Dean,” Joey omzunun üzerinden bana baktı, “bence gerçekten biraz uyumaya ihtiyacın var.”

Sesi biraz gergin çıkmıştı.

Joey arabayı yavaşça ilerletti.

“Al, Joe. Pastil ister misin?”

Kâğıda sarılı boğaz pastillerinden bir tanesini eline bıraktım.

“Sağ ol,” dedi.

“Bana teşekkür etme. Tadı bok gibi. Ama seni uyanık tutacaktır.”

“O zaman onları ağzına atmayı bırak.”

“Sanırım tam ileride,” dedi Ned.

İşte tam o anda, arabanın sol tarafı sert bir şekilde yere çöktü ve aks bir şeye çarparak metalik bir ses çıkardı. Çukura girmiştik. Joey, geri geri çıkmaya çalıştı ama sıkışıp kalmıştık.

Ah, evet, tam o anda Joey’nin kapısının altından su almaya başladık.

“Hay sikeyim!” dedi Joey.

“Adamın aklına fikir sokma,” diye uyardım onu.

“Burası doğru yer değil,” dedi Ned. “Bundan eminim.”

Joey’nin adamı artık arabadan atmayı ciddi ciddi düşünmesi gerekiyordu, o anda bile değilse en azından adam çılgınlar gibi çılgılık atmaya başladığında bunu yapması gerekirdi.

Cehennemin en karanlık yerinde, çamur selinin ortasında sıkışıp kaldığınızda ve ön koltukta oturan yaşlı adam deliler gibi bağırmaya başladığında gerçekten korkuyorsunuz. Eminim Ned son dört ya da beş saat içerisinde birden fazla kez ölümle yüz yüze gelmiştir, ateşin keşfinden beri yaşadıklarını falan saymıyorum bile. O yüzden Ned kadar görmüş geçirmiş birinin, ömrü takvimlerle değil jeolojik dönemlerle ölçülen birinin, çılgınlar gibi bağırıldığını duyduğunuzda... öleceğinizden emin oluyorsunuz.

“Lanet olsun!” dedi Joey, tekrar.

“Aaaaaaaahhhhhhhh!” diye ciyakladı Ned.

“Ah, evet.”

Eğlenceli anlar.

Dürüst olmam gerekirse, Joey’nin sürekli kibarlığı olmasa Ned’in genç oğlanları doğradığı yerin yakınında bile olmayacak ben, önde oturanların su altında kalmasından bencilce bir keyif alıyordum.

Ned birden özel çılgılığına yeni bir şey ekledi. Kulağa şöyle geliyordu: “BBLLLLLLAAAAARRRRHHHHHHHHHHHHHHH AAAAAAGG!!!!!!”

Sanırım Bayan Singer’ın ilk ismiydi bu.

Ama her neyse, kanımızı donduran ses o kadar sinir bozcuydu ki ben de bir çığlık attım, hem de küçük bir kız gibi. Joey buna hiç memnun olmadı.

“Sikeyim!” dedi Joey.

Ben çığlık atmaya başlayınca Ned daha da çıldırdı.

Kahkahalarla gülmeye başladım, aslına bakarsanız ağlıyordum. Çünkü ölmek üzere olduğumuzu biliyordum ve Ned’in önce Joey’yi öldürmesini istemediğime karar verdim çünkü bunu seyretmek beni daha da korkutacaktı.

Ned yine ciyaktı. Ama bu seferki iyiydi. Temizinden bir 15 saniye sürdü. O kadar tizdi ki Büyük Okyanus’ta göç etmekte olan balina sürüleri bir dakikalığına yollarından sapıp ardından karaya doğru dönüp bakmış ve 150 yaşındaki yaşlı hödüğün tam olarak mevkiiini anlamış olmalıydı. Hâlbuki Joey ve benim nerede olduğumuz hakkında ne ufak bir fikrimiz yoktu.

Yine güldüm, birazdan kusacağım sandım.

“Bu kadar komik olan nedir?” dedi Joey.

Lastiklerin çamurda çaresizce patinaj çektiklerini ve Joey ile deli herifin ayaklarını ıslatan suyun çıkardığı sesi duyuyordum.

Ardından yine bir çığlık duydum. O kadar gülüyor olmasam Ned’i kendi yürüme aparatıyla dövebilirdim.

“Üzgünüm, Joey,” dedim gülerek. “Artık resmi olarak sana söylemişim diyebilirim.” Durdum. “Kancık.”

Teknik olarak bu küfür sayılmazdı.

Yine güldüm.

Ned ciyaktı ve inledi.

“Lanet olsun!” dedi Joey.

“Peki, Joe. Ben dışarı çıkıp tekerleğin altına koyabileceğimiz bir şey var mı diye bakacağım.”

“Ama sen hastasın, Ryan Dean.”

“Dostum, Joey,” dedim (çığlık atarak). “İnan bana, şu anda bu arabadan çıkmaktan başka hiçbir şey istemiyorum.”

Kapıyı açıp yere baktım. Su, aracın basamağının altından o kadar hızlı akıyordu ki, sanki sürat motorunda gidiyor gibiydik. Arka tekerlerin boşa döndüğünü gördüm, karanlığa doğru çamur püskürtüyorlardı.

İslanacağımı biliyordum ki bu pek de iyi bir fikir değildi, o yüzden ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp arabada bıraktım. Ardından paçalarımı kaldırdım ve buz gibi çamur akıntısına doğru adım attım.

Ned bir çığlık daha koyuverdi.

Yaşlı bir adam için ne kadar güçlü ciğerleri vardı.

Aracın arkasına ilerledim, daha şimdiden belime kadar ıs-
lanmışım.

“Gaz vermeyi kes. Tekerlerin altına koymak için bir şeyler bakınacağım,” dedim.

Ned onaylarcasına, “EEEEYYYYYYYYAAAAAAAGGGG-GHHHHHHH!!!!” diye bağırdı.

Duraksadım.

Bir gayret Joey’nin yanına gelip cama tıklattım. Su, eşofmanımın yırtıklarından girip onu bir ağ gibi çekiyordu adeta. Umarım somonların ısırarak gibi alışkanlıkları yoktu.

Joey’nin camına yine vurdum.

Yarıya kadar indirdi.

“Joey,” dedim.

Ned ıgık attı. Joey gerilmişti, gözlerini kapadı; sanki fiziksel olarak canı yanıyordu.

“Düşün ki içinde tek kurşun kalmış bir silahım var. Ve bunu sana veriyorum. Ned’i mi, beni mi yoksa kendi mi vurursun?” Güldüm. Hayat karşınıza her zaman çözümsüz problemlerle ilgili ders alabileceğiniz kişiler çıkarmıyor.

Joey orta parmağını gösterip camı kapadı.

Ned inledi.

Açık kalan arka kapıdan Joey’nin yine, “Lanet olsun!” dediğini duydum. Sesi iyi çıkmıştı. Neşemi yerine getirdi.

Uzaklaştım. Joey ve Çıgık Atan Ned’i arkamda bırakıp Cehennem’in Sekizinci Halkası’nın Yabani Çocuğu olmayı düşündüm ama Pine Mountain’a ve Annie’ye geri dönüp Fransız kanı taşıyan bir herifin tüm hayallerini yıkmak istiyordum.

Ayrıca önümüzdeki hafta bir ragbi maçımız daha vardı, kanat oyuncusu ve başlangıç kadrosunun vazgeçilmezi Kevin olmadan takımın başarılı olması imkânsızdı.

Sıkışıp kaldığımız derenin dışına çıkınca ağaçların kırılan dallarını ve biraz da taş toparlayıp arka lastiklerin altına yerleştirdim. Arabaya ilk geri dönüşümde, suyun içine düştüm. Kapüşonlu üstümü çıkarıp arka koltukta duran çorap ve ayakkabılarımın yanına koydum. Üzerimdeki her şeyin ıslanıp çamurlanmasına gerek yoktu. Biliyorum saçma bir hareketti çünkü hastaydım ama Cadılar Bayramı için aldığımız kostümlerin arasından kuru bir şeyler giyebileceğimi biliyordum.

Her şey hazır gibi gözükiyordu. Arabaya yaklaşıp Joey'den geri geri gelmesini istedim. Biraz çekildim ve seyretmeye başladım. Daha kapımı kapatamadan Ned yine bağırdı. "Ve, Joey? Ya dükkâna geri dönersiz ya da bu arabaya binmem bile. Ned'le baş başa kalırsın," dedim.

Joey hiçbir şey demedi.

Arka kapıyı kapadım ve çamurlu yolun kenarına doğru geldim.

Yağmurun şiddeti azalmıştı ama derenin seviyesinde bir değişiklik yoktu.

Aracın geri vites ışıkları yandı.

Yavaşça sarsıldıktan sonra Joey aracı olduğu yerden çıkardı. Yolun kenarına kadar getirdi. Tam benim durduğum yere. Arka koltuğa geçtim, üzerimden sular damlıyordu ve titriyordum.

Sabahın üçü olmuştu.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

MARKETE GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE NED
bağırmayı kesti.

Yol boyunca Joey ağzını açmamıştı. Ben de arka koltukta oturmuş, kollarımı göğsümde birleştirmiş sürekli sırtıyordum çünkü Ned gibi bir çatlağa iyilik yaptığımız için aptal olmalıydık.

Bütün olan bitenin en kötü yanı... Hayır, durun... en kötüsü bu değildi, arabanın içinde çığlıklar atan Ned'le kısılmak kötüydü ama daha gece sona ermeden başıma çok daha kötüsü gelecekti.

Tamam, Ned'i marketin oraya götürene kadar bir sürü kötü şey çoktan başımıza gelmişti. Sanırım gerçekten de Sekizinci Halkanın Yabani Çocuğu gibi gözüküyordum çünkü üstüm başım sıırıslılandı ve çamura bulanmışım, ayaklarım ve üstüm de çıplaktı; üstüne üstlük yırtık eşofmanımdan iç çamaşırım gözüküyordu. Yaşlı bunak için bir taksi çağırıp parasını ödemeyi teklif ettiğimizi duyan market müdürü bir kahkaha koyuverdi. Çığlık atan Ned'in iyi niyetli insanları ormanın ortasına götürüp orada ödünü patlattığı komik oyunu oynayıp oynamadığını sordu bize.

Ve biz de hmm... mmm... hayır, dedik.

Ya, tabii. Ned'in Bannock'ta bununla ünlü olduğunu söyledi.

Marketin müdürü Ned'i yan taraftaki, Ned'in alkolik oğlunun işlettiği çörek dükkânına kadar götürdü (İki adım. Kaldır. Koy). Ned ben ve Joey'ye oyununu oynarken kendisi tezgâhın arkasında uyuklamakla meşguldü.

O lanet olası çörekçinin camından içeri bir alışveriş arabası fırlatacağımı söylesem eminim Joey buna gözünü bile kırpmazdı.

Oradan ayrılırken ben yine arka koltuğa geçtim.

“Ön taraftaki su tamamen boşaldı, Ryan Dean. Yanıma gelebilirsin,” dedi Joey.

“Üzerime kuru bir şeyler giymem lazım, Joey. Çığlık Atan Ned’in önünde giyinecek değildim. Galiba dayanamayacağım ve yapacağım, Joey. Kızım donuyor ve şu Pokémonlu donlardan birini giyeceğim.”

Ve işte bütün Çığlık Atan Ned olayının en kötü kısmı *buydu*.

Her neyse, paketin içinde üç tane vardı. Eminim Chas içlerinden birinin eksik olmasına sesini çıkarmazdı.

“Joey,” dedim, arabayı park yerinden çıkarırken (en sonunda). “Isıtıcı açar mısın, lütfen? Bu arada, hayatımda daha önce hiç yanımda eşcinsel bir herifle arabanın içinde tamamen çıplak kalmamıştım.”

Eşofmanımı tamamen yırtarken çiğ etin kopmasına benzeyen bir ses çıktı ve donumu ayaklarıma kadar indirdim.

Joey güldü. “Ben de. Ama Ryan Dean, sakın külotlu çorabı giyeyim deme.”

“İyh. Joey? Aklımdan bile geçmedi. Kızımın kenarı.”

Joey güldü.

Kuru çoraplarımı çektim.

Gerçekten tuhaftı aslında. Pokémon donları şaşırtıcı derecede rahattı ve üçüncü sınıftan beri slip don giymemiştım. Joey’nin cezaevi üniformasının pantolonunu giydim ve kapüşonlumu

üzerime geçirip, öne, Joey'nin yanına geçtim. O sırada Chas'i kaybettiğimiz benzin istasyonuna gelmek üzereydik.

"Şimdi çok daha iyi hissediyorum," dedim. "Cezaevi pantolonunu mahvetmem, söz."

"Tanrı şahidim olsun arabaya bir sapık daha almayacağım."

"Yani Chas'i aramaktan vaz mı geçiyoruz?"

Chas Becker'ı, Pine Mountain'a doğru yürürken bulduk. Üzerinde dökülen yaprakları topladıkları sarı renkli plastik poşetlerden biri vardı. Benzin istasyonunun iyi kalpli tezgâhtarından almış olmalıydı. Yanından geçerken üstüne vuran ışığı yansıtan büyük, siyah bir hayalet benziyordu.

Joey frenlere asıldı, geri geri yanına geldiğimizde kafasını kaldıran Chas bizim olduğumuzu fark etti. Tekrar arka koltuğa geçerken, Joey kapüşonumu tuttu ve beni geri çekti. "Hayatta olmaz. Yanımda oturmasını istemiyorum, Ryan Dean. Bırak arkaya geçsin."

Chas, çöp torbasından yapılma yağmurluğunu yırtıp arka koltuğa geçti.

"Siz tam götsünüz," dedi Chas. "Polisleri arayıp arabamı çaldığınızı söylemek üzereydim. Pislik herifler."

"Seni bulmaya çalıştık, Chas," dedi Joey. "Basıp gittin; bizim bir suçumuz yok."

Konuşmaya katılmamaya çalışıyordum ama birkaç saniye sonra Chas, "Senin de canın cehenneme, Kanat Oyuncusu. Seninle hesabım henüz kapanmadı," dedi.

Joey'ye bakmakla yetindim, hiçbir şey söylemedim.

Ama o anda biliyordum ki Megan Renshaw'dan uzak duracaktım, her ne kadar o bunu zorlaştırmak için elinden geleni yapacak olsa da. Lanet olsun, irademim ne kadar zayıf olduğunu biliyordum ve bunu itiraf etmekten de çekinmiyordum.

İç geçirdim.

Yapmam gereken sadece Annie'yi düşünmekti.

Odama gelip ardından birlikte Bainbridge Adası'nda yağmurun altında koşuya çıktığımız zaman başlayan ve çok uzun süren bir gün olmuştu.

Ardından Chas eşofmanımı ve boxer donumu öne doğru fırlattı, Joey bir anlığına irkildiği için kontrolü kaybeder gibi oldu. Basketbol sahasına düşen rosto misali bir ses çıkmıştı.

Chas arka koltuktan bize doğru yaklaştı ve bana baktı.

“Sen çıplak mısın? Siz iki homo arabamda ne yaptınız?”

Ardından ona bütün hikâyeyi anlattık. Aslına bakarsanız Joey anlattı çünkü ben gecenin sonuna kadar beynimi kapadım. Ayrıca hikâyenin tamamını da anlatmadı, sadece kostümleri ve Çığlık Atan Ned'i nasıl aldığımızı söyleyip, bilgece Chas'ın arabasını sel içinde nasıl sıkıştırdığımızı es geçti. Ned'i evine bırakırken benim bir çukura düştüğümü ekledi.

“Tam bir iyi niyetlilik saçmalığı,” dedi Chas.

Hiç sesimi çıkarmadım.

Nasıl olsa sidiğimi içmişti.

Ayrıca acayip ateşli sevgilisiyle de öpüşmüştüm.



Mucizevi bir şekilde O-Hall'a geri dönmeyi başardık ve yatağıma girebildim. Gerçi yatağı azalmış bir şişe idrarla paylaşıyordum. Söz konusu yarım şişe idrar olduğunda şişenin yarısını boş görmek iyimserlik mi sayılır acaba? Bir de annemin yolladığı porno ve prezervatifler vardı elbette.

Saat beş olduğunda tamamen ve geri döndürülemez şekilde uykuya dalmıştım.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖYLESİNE EFSANEVİ BİR GECENİN AR –
dından sadece iki saat uyumak gerçekten kötü oluyor.

Saat yedide saat çaldığında, arabanın içinde, suların içinde kapana kısılmış ve et bıçaklarını bileyleyen Çıglık Atan Ned’le birlikte olmak istedim.

Saati susturmak Chas’ın hiç umurunda değil gibiydi, en sonunda ranzadan aşağıya indiğimde, lanet olasıca şeyi nasıl kapatacağımı bilemedim, ben de fişini çektim.

Yatakhane sürekli elektrik kesildiği için saat aynı zamanda pille de çalışıyordu, Ned gibi bağırıp çağırmaya devam etti.

Sonunda yastığımın altına koydum.

Annie’yi düşün.

Annie’yi düşün.

Yataktan hiç kalkasım gelmiyordu. Son 24 saat içerisinde başıma gelenlerden dolayı çok hasta olduğumdan emindim ama kendimi Annie’yi düşünmek için zorluyordum. Cadılar Bayramı’ndan önceki üç gün boyunca JP’ye her türlü zorluğu çıkarmak için elimden geleni yapmalıydım.

Okula gitmek zorundaydım.

Arkamda sızlanan Chas Becker’ı ve açık bir kapı bıraktıktan sonra güç bela duşların oraya geldim. Havlum yere değıyordu, gözlerimde çapaklar vardı ve yarı kapalı vaziyetteydiler.

Bay Farrow'u kapıda gördüm. Kafasını bana doğru çevirdi, suratına su sıkılmış bir kedi gibiydi. Banyodan çıkan bir çift çocuk gördüm, içlerinden bir tanesi parmağıyla beni işaret edip gülmeye başladı.

Aşağı doğru baktım.

Ah, tabii ki.

Pokémon.

Slip don.

Lanet olsun.

Tam bir eziğim.

Elimden ne gelirdi ki? Çocuklara bakıp duşlara doğru yürümeye devam ettim.

“Siz de bu kötü çocuklardan istediğinizi itiraf edin,” dedim.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAHVALTIDA ANNIE'Yİ GÖRME ŞANSINI kaçırmıştım; bir yandan koşuyor, bir yandan da O-Hall'dan spor sahasına giden yolda titreyen ellerimle kravatımı bağlamaya çalışıyordum. Kondisyon dersine bile zar zor yetişebildim.

Felaket bir haldeydim.

O günü atlatmak, mayonez dolu bir havuzda yüzerken iki tane bowling topu taşımaya benziyordu.

Sürekli bunu başarabileceğimi tekrarlıyordum kendime ama hasta ve yorgun Ryan Dean West'i ikna etmek gerçekten zordu.

Geçen gece olanlar hakkında Seanie'ye *hiçbir şey* anlatmayacak kadar akıllanmıştım. Ne kadar muhteşem bir hikâye olsa da, bunları kendime saklamalıydım. Nasıl yine sarhoş olduğumu, Chas'e ve Casey'ye sidiğimi içirmemi, Bannock'a gidişimizi, kız arkadaşıyla oynadığımı duyan Chas'in ağlamaya başlayıp kaçışını, Casey'nin eşcinsel olduğunu öğrenmemi ve Joey'ye asılmasını, Cadılar Bayramı için kostüm almamızı ve tabii ki çatlak Ned'i. Umarım bunları içimde tutmaktan çatlamazdım. Çünkü bunlar, dünyadaki herkesin sapıkça bir internet sitesinden görüp öğrenmesini istemeyeceğim türden şeylerdi.

Bir gün önce Bainbridge Adası'nda yaptıklarımdan sonra bugün kondisyon dersinde sıradan tenis ayakkabıları ile koşmak zorunda kaldım. Tanrım! Yağmurun altında Annie ile koşarken bütün kıyafetlerimi yırtıp atalı yirmi dört saat olmuştu. Büyüdüğüm, uzadığım, seks yaptığım ve başıma gelmeyen başka ne varsa

bunların hayalini kurup ağlamıyorsa, annem bu öğleden sonra yeni bir çift ayakkabının elime geçmesini sağlayacaktı.

4,5 kilometrelik göl kenarı koşusuna çıktık, bu sefer hemen JP ve Seanie'nin yanında duracaktım. Ne olursa olsun JP'nin, Seanie'yle de arama girmesine izin vermeyecektim. Oda arkadaşı da olsalar ve ben JP'den nefret ediyorsa da, Seanie Flaherty ile arkadaşlığım devam edecekti.

Üçümüz birlikte koşuyorduk, Seanie ortamıdaydı. Bütün grubun arkasından gidiyorduk. Yağmur durmuştu ama bacaklarımız çamurla kaplıydı. Yol boyunca saçma sapan şeylerden bahsedip sürekli Seanie ile konuşursam, JP'nin beni delirtmesine engel olabilmemişim gibi geliyordu.

"Hey, ceviz torbası. Dün akşam poker oynadınız mı?" diye sordu Seanie.

"Evet."

"Eee, kazandın mı kazanmadın mı? Sarhoş oldun mu? Neler oldu?"

"Anlatmayacağım, Seanie."

"Dostum, bir gün bu yaptıklarınız yüzünden okuldan atılacaksınız."

"Ah. Ne kadar kötü. O-Hall'dan kovulacağım," dedim. "Casey Palmer da bizimle birlikteydi."

Hiç fark ettiniz mi, konuşmanızın bir noktasında, bir şeyi anlatmamayı kendinize tembihlemişken, siz daha ne olduğunu anlamadan o konuyla ilgili şeyler ağzınızdan kendiliğinden dökmeye başlar. Akşamdan-kalma-kiraz-aromalı ağızdan, "Casey

Palmer eşcinsel ve Joey'nin peşini bırakmıyor,” sözleri çıkacakken son anda kendime hâkim oldum. “Casey Palmer... kazandı.”

“O göt oğlanıyla ne diye oynadınız ki?”

Omuz silktim.

Kapa çeneni, Ryan Dean.

“Bu arada,” dedi Seanie. “Sana söyledim mi? Dansa Isabel’le gidiyorum.”

“İyiymiş,” dedim. Bu nereden çıkmıştı şimdi? “Isabel hoş hatun.”

(Şayet bıyıklı kızlardan hoşlanıyorsanız.)

“Sana göre her kız hoş. Annie’nin evinde geçirdiğin hafta sonunda, şu cinsel gerginliğinden kurtulma fırsatı bulabildin mi bari?”

(Hafta sonu, her şeyi daha da beter etti.)

İç geçirdim. O eski marangozhanede Annie’yi boyalı duvara dayadığım an gözümün önüne geldi. Ardından JP’ye baktım.

“Kesinlikle.”

Seanie’yle beşlik çıktık.

Ama bundan fazlasını anlatmayacaktım, olurda jakuzinin içinde yaptıklarımızı ya da marangozhanede ve havaalanında öpüşmemizi ya da beni sabahları nasıl uyandırdığını anlatacak olursam... Aman Tanrım!

Sadece düşüncesi bile beni çıldırtmaya yetiyordu; hemen gidip anlattıklarımı Annie’ye yetiştirirlerdi, bundan emindim.

Öksürdüm.

“Bu sabah Annie’yi gördüm. Yağmurda çıplak koştuğun için hastalandığını söyledi. Cidden böyle bir şey yaptın mı?” dedi Seanie.

(Gerçi tamamen çıplak kalmamıştım ama JP'yi durdurmak için bir uyarı atışı yapacaktım.)

Güldüm. "Yaptım."

"Lanet olsun."

"Bugün antrenmana gelmeyeceğim," dedim. "Öğleden sonra dikişlerimi aldırıyorum."

JP'nin dönüp bana baktığını hissedebiliyordum.

"Çamurlu gidersen belki şu ateşli hemşire yine süngerle temizler seni."

"Benim şansıma, Doktor Eldivensiz gelir, takımlarımı kontrol eder."

"Ona yapması gereken tek şeyin Casey Palmer'ın internet sitesine bakması olduğunu söylersin." Seanie güldü.

"Aman ne komik, Seanie. O olayı da duydum. Sorun şu ki Doktor benimkileri bir kere gördü, koyduğun resimdeki ufaklıkların ancak Seanie Russell Flaherty'ye ait olabileceğini hemen anlar." Onu şöyle bir ittim, JP'ye çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"Offf. Bu iyiydi," dedi Seanie.

"Önüne bak." JP, Seanie'den kaçayım derken az daha düşüyordu. JP'nin bana sinirlendiğinden şüphem yoktu.

O sırada bütün sınıf önümüzdeydi; ileriden dönüş yapmış bize doğru geliyorlardı. Dönüş yerinde durdum, ellerimi başımın üzerinde kavuşturdum ve JP'ye pis bir bakış attım.

Kabul ediyorum. Onunla dövüşmeyi istiyordum.

"Bir sorun mu var?" dedim.

"Seanie'yi üstüme yıkıyordun," dedi JP. "Siktir git, Ryan Dean. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Ellerimi başımın üzerinde tutmaya devam ettim ama ona doğru bir adım attım. Bunun aptallık olduğunu biliyordum. JP beni öldürebilirdi. Benden kafadan on santim uzundu. Ve evet, ben de küfrettim. Çünkü bir erkeğin böyle zamanlardan elinden başka bir şey gelmezdi.

“Hayır. *Sen* siktir git, JP.” Biliyorum. O kadar da iyi bir karşılık değildi. “Annie’ye çıkma teklif ederken aklından ne geçiyordu? Okulda kız mı kalmadı da gidip bir zamanlar en iyi arkadaşlarından olan birine kazık attın?”

Bunu bir haftadır içimde tutuyordum ama söylemek rahatlatmıştı. Tıpkı dikişleri aldırma gibiydi, sanırım. Şayet öğleden sonraya kadar hayatta kalırsam.

“Hey, haydi ama. Kesin şunu. Koşmanıza bakın,” dedi Seanie.

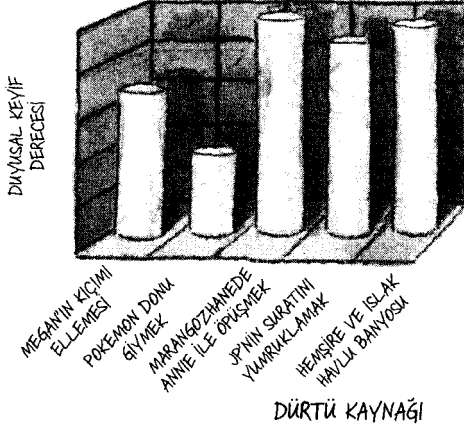
Çok geçti. Kollarımı indirdim ve JP’yi suyun kenarına doğru ittim.

Hemen karşılık verdi ve sağıyla sıkı bir yumruk atacakken ayağının altındaki çamur yüzünden kaydı. Böylece normalde beni bayıltabilecekken yumruğu sol kaburgama indi. Ama yine de canım acımıştı. Kemiğimin kırıldığına emindim. Ben de ona sağ bir direkt çıkardım ve tam burnunun ortasına oturttum.

JP’nin kafası arkaya gitti, parmaklarımın arasından kan sıçradı. JP dengesini kaybedip yere, gölün çamurlu sığ suyuna düştü.

Ryan Dean West Dürtü-Memnuniyet skalasında, bu kesinlikle acınası hayatımın en keyifli anıydı. Aslına bakarsanız piçi yumruklamak ilk üçe bile giriyordu sanırım:

RYAN DEAN WEST

Dürtü-Memnuniyet MATRİSİ

JP'nin o buz gibi çamurun içine düştüğünü görmek en az onu yumuruklamak kadar zevkliydi. Ama maalesef biliyordum ki ayağa kalkacaktı.

“Siz ne sikim yaptığınızı sanıyorsunuz?” Yere indirmesiyle hiç de ünlü olmayan Seanie beni bir anda yere yığiverdi. Kollarını yakama dolayarak beni çamurun içine mıhladı.

“Saçmalama, Ryan Dean!”

Seanie'nin de bana vuracağını düşündüm. Onu tanıdığım seneler boyunca Seanie'yi hiç bu kadar delirmiş ve ciddi görme-miştim. Olduğum yerden JP'nin sendeleyerek gölden çıktığını görebiliyordum. Sırılsıklam ve çamur içindeydi, burnundan akan kan tişörtüne damlıyordu. Seanie'nin yanına gelip bana tekme atmaya çalıştı. Seanie onun önüne geçmeye çalışıp gelen tekme-yi köprücük kemiğine yedi.

“Kesin şunu, göt herifler!” diye bağırdı.

Tekme canını yakmış olmalıydı, benim yerime yediği için üzölmüşüm.

“Takımdan atılacaksınız,” diye seslendi. “Sizi okuldan kovacaklar.”

JP, tekmenin Seanie’ye geldiğini anladığında geriledi ve arkasına döndü. Tişörtünü burnuna götürüp kanamaya engel olmaya çalıştı.

Seanie üzerimden çekilince ben de ayağa kalktım. Aramızda duruyordu. JP ileri doğru eğilmişti ve sırtı bana dönüktü.

“Tamam, Seanie,” dedim. “Tamam. Üzgünüm. Bu saçmalığın arasında kalmanı istemezdim. Budalanın tekiyim.”

Evet, delirmiştim.

Arkamı dönüp soyunma odasına doğru koşmaya başladım.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

SONRAKİ İKİ SAATİ MEGAN'LA AYNI derste geçirmek çok tuhaftı.

Joey'yle birlikte benimle konuşmaya çalıştılar ama ben hiçbir şey demedim. Joey de yorgun gözükiyordu. Cebir dersinde Joey'ye, Çığlık Atan Ned'i çizdim. O kadar çok güldü ki az daha altına işeyecek sandım.



Ekonomi dersinde o kadar çok öksürmeye başladım ki, izin isteyip bir şeyler içmek için dışarı çıktım.

İşte o zaman Megan peşimden geldi.

Su içmek için çeşmenin önünde eğilene kadar arkamda olduğunu fark etmedim bile. Soğuk elinin enseme ovduğunu hissettim.

Yalan söyleyecek değilim. Gerçekten iyi gelmişti.

Annie'yi düşün.

Annie'yi düşün.

“İyi misin, Ryan Dean?”

Doğrulup arkama döndüm. Gömleğimin koluyla ağzımı sildim.

“Bilmem,” dedim. “Bu sabah JP’yle birbirimize girdik. Sanırım başıma bir bela sardım. Suratını mahvettim. Üstüne üstlük, çok kötü hastayım.”

Bana yarı çatık kaşlı yarı acır gibi duran ama tamamen ateşli Megan Renshaw gözleriyle baktı. Eliyle saçımı düzeltti. Beni öpeceğinden emindim.

Annie'yi düşün.

Annie'yi düşün.

Suratımı başka yöne çevirdim.

“Buna artık devam edemem, Megan. Buna bir son vermemiz lazım.”

Sınıfa geri döndüm. Kendimi daha da kötü hissediyordum.

Megan sınıfa girdiğinde ölecek gibi oldum.

Ağlıyordu.

Kafamı sıranın üzerine koydum. Joey olup biteni anlamıştı.

Tam bir eziğim.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

EVET. MEGAN'LA AYNI SINIFTA OLMAK gerçekten tuhaftı.

Ama JP'nin Amerikan edebiyatı dersine girdiğini gördüğüm an hissettiklerimle mukayese bile edilemezdi.

Başıma bir şeyler gelmeden önce Annie'yi görmek için resmen oraya kadar koşmuştum. Yaptıklarımın sonra JP'nin ortada gözükmeyeceğini, bir başkasının gelip müdürün yanına kadar bana eşlik edeceğini sanıyordum.

Bu yüzden yakalanmadan ya da Pine Mountain'dan atılmadan önce son bir kez Annie'yi görmek istiyordum.

Oraya vardığımda çoktan yerine oturmuştu. Çantamı yandaki sıranın dibine bıraktım ve resmen sandalyeye yıkıldım.

“Merhaba,” dedi. Gözleri sıcacık ve mutlu bakıyordu. “Bugün O-Hall'da kalacağını düşünmüştüm. Nasıl oldun, Ryan Dean?”

“Sana dürüst olacağım, Annie,” dedim. “Bugün çok kötüyüm. Ama seni görmem lazımdı.”

“Buna sevindim.” Aramızdaki boşluğa doğru eğildi. Hafta sonu boyunca ikimizin de canına okuyan oyunu oynuyor gibiydi. Ben de ona doğru yaklaştım.

“Harika görünüyorsun,” dedim. “Cumadan beri ilk defa sana bakarken eşcinsel köpeğin üzerime saldıracak diye endişelenmiyorum.”

Güldü.

El ele tutuştuk. İşte o an her şeyin yoluna girdiğini düşündüm. Ve işte o an JP kapıdan içeri girdi.

Çok kötü gözüküyordu. Burun kemiği şişmiş ve gözlerine doğru kızarmıştı. Sol gözünde, yanağına doğru inen bir morluk vardı, üst dudağı ise arı sokmuş gibi şişmişti.

İçeri girdiğinde onunla göz göze gelmek istemedim ama bu sefer de tırtığını sanabilirdi, o yüzden gözlerimi ondan ayırmadım. Oldukça korktuğumu kabul ediyorum. Oracıkta, Bay Wellins'in önünde yine kavgaya tutuşacağımızı sandım. Yaşlı sapık bu sefer gerçekten her şeyin seksle ilgili olduğu konusunda emin olurdu herhalde.

"JP, sana ne oldu böyle?" Annie şaşırmıştı ama sesinde hâlâ hiçbir şey kötü gidemez gibilerinden bir ton vardı.

Öksürmeye başladım. JP, Annie'nin diğer yanındaki sıraya otururken dik dik bana baktı.

"Hiçbir şey," dedi. "Ragbi işte. *Çocuklarla* biraz sert giriştik."

Gözünü bile kırpmadan, direkt bana bakarak söylemişti bunu. "Çocuklar" derken neyi kastettiğini çok iyi biliyordum.

"Heh, Cadılar Bayramı için kostüm almana gerek kalmadı," dedim.

Annie kaşlarını çatarak bana döndü. Ama o gözler yok mu, ne zaman bana baksalar gülümsüyorlardı.

JP ile konuşarak ileri gittiğimi biliyordum ama bunun için kendimi kötü hissedecek değildim. Pes etmeyeceğimi, onun pes etmesi gerektiğini anlamasını istiyordum. Onunla açık açık dalga geçmeye başladım. "Çok üzgünüm, JP," deyip tokalaşmak için elimi uzattım. Tam da Annie'nin suratının önünde. Sanki gölün orada hiçbir şey olmamış gibi JP'ye baktım.

Elimi açık bir şekilde uzatmıştım.

JP elime doğru uzandı ama tutamadı.

Birden geri çektim.

İşte bu.

Aynı gün içerisinde ikinci kez kışına tekmeyi bastım, dostum.

Ardından Bay Wellins, Nick Adams'ın babasının yerli kadını sanki oğlunun önünde onunla sevişmiş gibi bırakmasından ve kadının kocasını küçük düşürüp erkekliğini elinden alma çabasından falan bahsetmeye başladı. Küçük kâğıtlara mesaj yazıp yollama vakti gelmişti yani

Annie-

Gördün mü JP'nin yaptığını? Ya da ber neyse.

Sevgiler

Ryan Dean

Evet. Lafını bile etme. Tamam mı??????

Sevgiler,

AA

Bugün dikişlerimi aldırıyorum.

İyi. gerçi bence seksi görükyorlar.

Bunu bana daha önce hiç söylememiştin.

Eee, şey. Yarın onlardan eser kalmayacak, seksiliğinden de tabii. Ha ha ha.

EZİK

Eminim kafamı tekrar yarmaktan memnun olur. Ha ha.

Kes şunu.

Tamam. Üzgünüm. Marangozhane.

Bu da ne demek şimdi?

Hiç. Bugün dikişlerimi aldırıdıktan sonra benimle Stonehenge'te buluşur musun? Böylece Ryan West'in seksiliğinden bir şey kaybetmediğini kendi gözlerinle görürsün.

Sen tam bir sapıksın.

Gelir misin? Lütfen.

Peki.

Yağmur yağsa bile?

Yağmurda dolaşmaman lazım. Zaten hastasın.

Geleceğini söyle.

Peki.

Tamamdır. Orada görüşürüz RD

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

İNANAMIYORDUM: ADI HİCKEY'YDİ⁶.

Bana doğru yaklaştı. Dikişlerime bakarken o kadar yakındı ki nefesi kaşlarımı gıdıklamıştı. Gözlerim direkt olarak göğüs uçlarına hedeflenmişti. Tam o sırada yaka kartında yazan ismi okudum: D. L. HICKEY, Hemşire.

Ne kadar da muhteşem bir isim diye geçirdim aklımdan. Tabii o anda D ve L harfleriyle başlayan sapıkça isimler bulmaya çalışıyordum bir yandan:

Delicesine Leziz

Daima Lazım

Depreştirir Libidoyu

Davetkâr Lokma

On yedinci dikişe gelmiştik ve yakamdan terlemeye başlamıştım. “Çok mu sıcak geldi, Ryan Dean?” diye sordu o anda.

Neredeyse yine hıçkırmaya başlayacaktım.

“Birazcık.”

“İşte, oldu.” Hemşire Hickey kravatımı çözüp gömleğimin üst düğmelerini açtı. Böyle devam ederse dikişlerim kendiliğinden atacaktı. “Uzansana. Ben de hemen şu kalan dikişleri alayım.”

Sedyenin üzerinde kâğıdın altında kalan yastığa başımı koydum ve o dikişleri bir bir alırken yukarı doğru baktım.

6 (İng.) Ateşli öpüşme sırasında oluşabilecek kızarıklık. (ed.n.)

“Bitti,” dedi. “Yine kusursuz şekilde yakışıklısın.”

Parmağının ucuyla kaşımın üzerindeki çizgiye dokundu.

Artık resmiyete dökülmüştü. Ondan Annie’ye bir not yazmasını isteyebilirdim bile: *Ryan West seksiliğinden bir şey kaybetmedi.*

Kımıldayamadım. Fermuarımın ardındaki şey kesinlikle kırılabilirdi.

İşi bittiğinde, makası ve cımbızımsı aletini sedyenin yanındaki metal tepsinin içine bırakıp hasta dosyasına bir şeyler yazmaya başladı.

Suratında şaşkın bir ifade oluştu, ağzında yarım bir gülümseme ile bana doğru döndü.

“Geçen hafta iki gün üst üste buraya gelmişsin.”

“Hımm, öyle mi yapmışım?”

“Erbezi torbalarında yırtılma meydana gelmiş,” dedi.

Aman Tanrım.

Gerçekten böyle şeyleri yazıyorlar mı?

Erbezi Torbası.

Ne kadar komik bir laf. Bir gün doktor olursam, yemin ederim “taşak” kelimesinin kullanımını yasallaştıracam.

“Ah.” Boğazımı temizledim. Bayılacak gibi hissettim. “Hımm. Evet.”

“Ragbi oynarken mi oldu?”

“İh.”

Ve o anda fark ettim... işte bu! Hemşire Hickey’yle cevizlerim hakkında konuşuyorduk. Bundan iyisi can sağlığıydı.

“Tenis takımına falan girmeyi hiç düşünmedin mi?”

“Ragbi oynamayı seviyorum. Hemşire Hick... Hickey.”

Lanet olsun. Hıçkırık.

“İyileşiyor mu bari?”

Vay canına.

Acınası hayatımın en büyük fırsatı.

“Sanırım biraz rah... rahatsızlık veriyorlar,” dedim.

“Peki.” Dosyamı sehpanın üzerine bıraktı. “Ayağa kalk ve pantolonunu indir.”

Amerika’yı seviyorum. Rüyalarda burada gerçek oluyor.

Peki. Dürüst olacağım. Bana gerçekten ayağa kalkıp pantolonumu indirmemi söylemişti, hayatımın kilometre taşlarından biriydi bu. Ryan Dean West’in İndir-bakalım-pantolonunu skolasında 5 üzerinden 5 dışsız ve tek gözlü dağlı alacak kadar seksiydi. Daha da iyisi, son birkaç günde benden bunu isteyen üçüncü dışı olmuştu (diğer ikisi Annie ve Doktor Anne idi).

Söylememe gerek yoktur herhalde, ayağa kalkmak... ih... bir iki sebepten dolayı benim için sorun teşkil ediyordu. Ayağa kalktığımda başımın dönmesi bunlardan en önemsiziydi. Ama cesurca aynen Hemşire Hickey’nin istediğini yaptım. Kemerimi ve fermuarımı açtım. Pantolonum ayaklarıma düştü ve Hemşire Hickey gülmeye başladı. “Bunlar Pokémon mu?”

Ahhhhh. Unutmuşum.

Rahattı ama, ne yapayım?

Kızardığımı hissettim.

Ne eziğim ama.

Gömleğimi kaldırdım, donun kenarlarını tuttum ve...

EZİK

“Yavaş ol bakalım, çapkın,” dedi Hemşire Hickey. “Biraz bekle. Doktor Norris birazdan burada olacak.”

Ardından arkasını dönüp muayene odasından çıktı.

HAYIR!!!!!!!!!!

Biliyorum, bunu hak etmiştim ama haydi artık ya!

Acınası eziğim tekiyim.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TAMAM.

Çıkıp hava almalıydım.

Doktor Eldivensiz'in benim yaşımdaki erkeklerin penis yaranması yaşadığında ne kadar korktukları ama bunun bir sorun olmadığı, tıpkı dirseğimdeki bir kesikmiş gibi (ama dirseğimle penisim aynı şey değil, seni gerzek) düşünmem gerektiği hakkında uzun ve ciddi konuşmasından sonra endişelenmeyi bırakmalıydım. Hiçbir terslik yok (Hemşire Hickey'nin yapmış olması gereken ceviz muayenesi olayını Doktor Eldivensiz'in tamamen yanlış anlaması hariç). Ah bu arada dar Pokémon donları yerine boxer donlardan giymem gerektiğini çünkü vücudumun değiştiğini, bu konularda kendisiyle konuşabileceğimi söyledi çünkü babam lanet olası Boston'daydı. Bana eldivensiz elleri ve diğer tüm imkânlarıyla yardım edebileceğini söyledi. Cılız ve utanmış vücudumu alıp cehennemin en derin halkasından çıkıp Annie ile Stonehenge'te buluşmadan önce piç kurusunun eskimiş tıraş losyonu kokusunu cevizlerimden atabilmek için hızla duşa girmeliydim.

Iyk.

Tamamdır, yine nefes alabiliyordum.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

SESSİZ ZAMANLARINDA O-HALL'DA olmak keyif vericiydi. Bütün herkes ya ragbi ya da Amerikan futbol antrenmanındaydı.

Casey Palmer'ın eşcinsel olduğu aklıma gelince kendi kendime güldüm. Gerçi Joey'nin eşcinsel olması o kadar da komik değildi. Sanırım bütün her şey Casey'nin cinsel eğilimi konusunda çok hava atmasıydı. Ama erkeklerin çoğu öyle yapardı. Kim bilir?

Odaya girdiğimde ranzamın üzerinde bir kargo kutusu daha vardı. Aklıma annem geldi. Kutuyu açma konusunda kararsızdım çünkü böyle bir noktada ondan ne gelebileceğini bilemiyordum.

Güzel.

İstedğim 44 numara spor ayakkabılarından yollamıştı, ayrıca kutunun içinde tıraş kremi, jilet bir de tıraş losyonu vardı. Sanırım çenemdeki tek kıl içine doğmuştu. Bir de not çıktı. Annem şöyle yazmıştı:

*Ryan Dean,
Umarım bir sonraki karşılaşmamızda seni
tanıyabilirim.
Seni seviyorum ve çok özliyorum
Annen*

Kâğıdın diğer tarafında da babamın yazdığı not vardı:

Evlad,

Büyüyorsun, adamım. Beni bu işi yaparken yeterince seyrettiğinden suratının içine etmeyeceğini biliyorum (Annen, “İlk Tıraş” diye bir kitap yollamadığım için eminim çok kızıyor dur bana). Ha ha.

Sergiler,

Baban

Evet, babam böyle konuşur işte.

Duşa girdim ve gerçekten de tıraş olup losyondan biraz süründüm. Saçımı jöleledim. Ah, şu Pokémon donunu değiştirdim, tıpkı Doktor Eldivensiz’in dediği gibi, donun üzerinde rahat edebileceğim bir boşluk olmalıydı gerçekten ama Cadılar Bayramı’nda Bainbridge Adası’nın Yabani Çocuğu peştamalının altına yine giyme niyetindeydim. Rahat olsun ya da olmasın, takım taklavatı... salmamak için.

Yeni spor ayakkabılarımı ve siyah-mavi çizgili ragbi antrenman formamı giydim. Diğer çocuklar dönmeden çıkmak için alt kata doğru yola çıktım.

Ama merdivenlerde, şayet sefaletin bir derecesi olduğunu düşünürsek, Doktor Eldivensiz’in ceviz muayenesinden ve ergenlik nutkundan çok daha kötü bir şeyle karşılaştım.

Erkekler katının kapısını açtığım anda Bay Farrow ve hiç de çekici olmayan Bayan Singer’a denk geldim.

Beraberlerdi.

Boş kalan kızlar katının hemen girişindeydiler. Öpüşüyorlardı, hiç de öyle n'aber-alt-kattaki-yaşlı-cadı-seni-gördüğüme-sevindim cinsinden yanak yanağa değildi. İşin içinde dil, inleme ve ses çıkarma vardı. Bayan Singer bornozluydu, şu anda bile aklıma geldikçe gözlerim yanıyor ama altında başka hiçbir şey yoktu; itiraf etmek ruhumun derinliklerini kavuruyor ama eminim ki az önce *seks* yapmışlardı.

Ya da öyle bir şey.

Sanırım bir çığlık attım.

Tıpkı Ned gibi.

Peki peki, dürüst olacağım. Çığlık atmadım ama onları yukarıdan seyreden varlığını fark ettiler.

"Ah. Hımm... Ryan Dean!" dedi Bay Farrow, karşısında duran korkunç yaratıktan uzaklaştı ve titreyen eliyle seksten yeni çıkmış saçını düzeltti. Ağzının kenarındaki salyanın parıltısını gördüm, gözlüğü de yamuk duruyordu.

Görünüşe göre doktor randevusundan erken dönen Ryan Dean'i hiç beklemiyorlardı. Çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Bay Farrow'un hep eşcinsel olduğunu düşünürdüm.

Çık bakalım işin içinden.

Demek ki sadece genç erkeklere değil, çürüyen cesetlere de ilgi duyuyordu.

Ardından Bayan Singer bana baktı. Ama onun için fazla kurnazdım. Arkasını dönüp gidene ve kapadığı kapının sesini duyana kadar gözlerimi yere sabitlemişim. Sadece ben ve Bay Farrow kaldık.

Çok tuhaf bir durumdu.

Gölmek geldi içimden. Acaba ona, Cehennemden Gelen Cesetlerle İlk Seks diye kitaplar yollayan bir annesi var mı diye düşündüm.

Farrow merdivenlerden yukarı bana doğru ilerlemeye başladı. Kaçacak yerim yoktu.

“Bugün antrenmanı mı ektin, Ryan Dean?” diye sordu. Sakin ve yavaşça konuşup hareket ediyordu. Cehennemden gelen cadıyla seks yapmış bir katil gibiydi.

Gözümü gösterdim.

“Revirdeydim. Dikişlerimi aldardım.”

“Ah.” Yaklaştı. Aslında gerek yoktu, olduğu yerden gayet düzgün bir şekilde görebilirdi. Ter kokuyordu. “İyi gözüküyor.”

“Teşekkürler. Şey. Hoşça kalın.”

Yanından geçmeye hazırlanıyordum.

“Ryan Dean.”

Donup kaldım.

“Lütfen bundan kimseye bahsetme.”

Tam da çocuk tacizcilerine yakışır bir laftı.

“Tekrar erkekler yurduna transfer edilmeni sağlayabilirim. İki hafta içerisinde.”

Hiçbir şey demedim. Dışarı açılan kapı aralandı, Joey ve Kevin içeri girdiler.

“Hey,” dedi Joey. Durup bana baktı, ardından beşlik çıktı. Rekor kıracak cinsten değildi ama yine sağlamdı. “Dikişler gitmiş. Lanet olsun, Ryan Dean, dünden beri birkaç santim uzamış gibi görünüyorsun.”

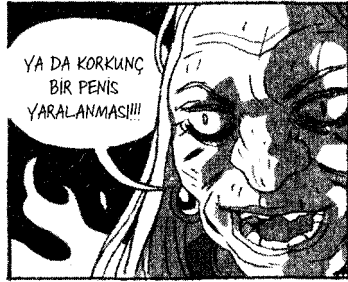
Ardından güldü. “Çılgık Atan Ned yüzünden hâlâ kulaklarım çınıyor.”

“Şu ana kadar katlanmak zorunda kaldığım *neredeyse* en kötü şeydi,” dedim.

RYAN
DEAN
WEST...

BAYAN SINGER'IN LANETİNDEN

KURTULABİLECEK MİYDİ?



Biraz önce gördüklerimin yanında solda sıfır kalırdı gerçi.

“Hey,” dedi Kevin. Kol askısının içinde bir tane ragbi topu duruyordu.

“Saçlar iyi olmuş, Kanat Oyuncusu. Dur tahmin edeyim... Annie için mi?” Kevin suratıma doğru yaklaştı ve kokladı. “O-oooooh.”

“Evet,” dedim. Yukarı çıkmak üzere yollarına devam ettiler.

Sesimi iyice alçalttım. “Neyden bahsettiğinizi anlamadım, Bay Farrow. *Ne* hakkında konuşmayayım?”

Bay Farrow, sanki bir anlamaya varmışız gibi başını salladı ama bir anlamaya vardığımız falan yoktu. Çünkü o anda kafama dank etmişti. Evet, Chas Becker’ı gerçekten sevmiyordum, hatta ondan nefret ediyordum. Ve O-Hall’daki çocukların bazıları gerçekten boktan heriflerdi, ortak tuvalet her zaman kirli ve kalabalık olurdu, ranzalarda tam hapishanelere layıktı.

Ama biliyordum ki erkekler yurduna geri dönemezdim.

“Lütfen beni O-Hall’dan göndermeyin, Bay Farrow,” dedim. “Başım büyük belaya girer. Şayet eski odama geri dönersem, daha ilk günden okuldan atılırım. Neden olduğunu söyleyemem ama bana inanmanız lazım. Lütfen?”

Ve evet, şu meşhur suratımı yapıyordum yine.

“Peki, o zaman,” dedi.

Kapı açıldı. Casey ve Chas bize doğru geliyorlardı. Chas, Casey’ye kızın nasıl bütün gün boyunca ağladığı hakkında bir şeyler anlatıyordu. Onlarla göz göze gelmemeye çalıştım.

Nasıl olsa hangi konudan bahsettiğini biliyordum.

Acaba Casey'nin aşk oklarını ragbi takımımızın orta saha oyuncusuna doğru fırlattığını bilse Chas ne düşünürdü diye merak etmiyor değildim.

Aşağı inerken yanlarından geçtim. Başımı çevirip arkama baktığımda Bay Farrow çoktan gitmişti, merdivenler bomboştu.

Alt katta, kızların katının kapısının camından Bayan Singer'ın beni izlediğini gördüm. Ardından uzaklaştı ve camın arkası boş kaldı. Doğrusunu söylemek gerekirse tüylerim ürperdi. Dışarı çıkmadan önce durdum ve kızların kapısına yanaşım.

"Benim adım Ryan Dean West," dedim.

Sesim çatlıyordu. Eziğim. "Okulun başladığı gece banyoda yakaladığınız çocuk bendim. Üzgün olduğumu söylemek istedim sadece. Lütfen bana şu korkunç şeyleri yapmayı bırakın."

Kapı yavaşça aralandı. Seksi olmayan ve Çılgık Atan Ned'in tıraşsız halini andıran Bayan Singer, "Cadılar Bayramı'nda seni pişirip yiyeceğim, Ryan Dean West," dedi.

Koşmaya başladım.

Peki. Aslında muhtemelen, "Tanıştığımıza memnun oldum, Ryan Dean West," gibi bir şeyler demişti. Ama özür dileyerek ben üzerime düşeni yaptım. Gereğinden fazla bekleyerek ruhumun emilmesini ya da donumdan içeri keskin buz parçalarının yağmasını, ishal olmayı, burnumun kanamasını ya da henüz denenmemiş üreme organlarımla lanetlenmesini istemiyoordum.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

STONEHENGE'E GELDİĞİMDE ANNIE'NİN çoktan oraya varmış olduğunu gördüm.

Dilek patikasından yürürken, ağaçların kenarından onu seyrettim.

"Hemşire sana iletmemi istedi, seksiliğimden bir şey kaybetmemişim. Daha sürüsüne bereket varmış."

Bana bakıp güldü.

"Dur da bir bakayım," dedi.

Hımm... Ryan Dean West'in hiç şüphesiz sapıkça bir karşılık vereceği durumdu ama nedense orada durmak kendimi değişik hissettirmişti.

Bana doğru yürüdü, benimle göz göze geldiğini ve ardından yere baktığını görebiliyordum. Suratına baktım ve ona yaklaştım.

Oyun başladı, Annie.

Başparmağını küçük yaranın üzerine koydu.

"Ne diyorsun?" dedim.

"İyi," dedi. "Bu kıyafetler sana yakışmış ve saçını böyle yapman, Ryan Dean, resmen daha uzun gözüküyorsun."

İşte o an Annie'nin bana artık West demediğini fark ettim. Bence bir anlamı vardı. Ve hoşuma gitmişti.

"Bunu söyleyen ikinci kişinin, Annie. Sanırım size yine gelip annenden pantolonuma bir ayar daha çekmesini isteyeceğim."

“Tekrar gelmek ister misin?”

“Aman Tanrım, Annie. Fırsatım olsa şimdi yola çıkarım. Yürümeye başlarım.”

“Belki Şükran Günü için dört günlüğüne gelirsin,” dedi Annie.

“Bu muhteşem olur,” dedim. Gerçi annem ve babam eve gelmeyeceğim için çok üzülürlerdi. Elini tuttum, ağaçların altından yürüdük. Yağmur başlamıştı ama ağaçlar yağmuru kesiyordu.

“Ne dilek tuttun?” diye sordum.

“Sana söylemeyeceğim.”

“Peki.” Derin bir nefes verdim. Yürüyüş esnasında, ona söylemek için geldiğim şeyi düşündüm. Önemli bir şeydi. Artık bir şey gibi davranmaya bir son vermem gerekiyordu... bir Yabani gibi.

“Sana bir şey söylemem lazım, Annie. Geçen gün JP’yle birbirimize girdik. Gözü o yüzden morarmıştı. Ona yumruk attım. Üzgünüm. Bunu bir daha yapmayacağım. Bunun için bana sinirlenmeni istemiyordum, Seanie ya da bir başkasından önce benden duymanı istedim. Son zamanlarda neden böyle aptalca davrandığım hakkında hiçbir fikrim yok.”

Annie iç geçirdi. “Ryan Dean.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Ayrıca dansa birlikte gidiyorsunuz diye üzülmeyeceğim. Bunu aklımdan çıkarmak zorundayım. Gerçekten üzgünüm, Annie. Hıyarın teki olduğum için beni affedebilecek misin?”

Karşımda duruyordu, o kadar yakındık ki neredeyse birbirimize dokunacaktık. Birbirimizin gözlerine baktık, öpüşmek

üzereydik ama birden kendini geri çekti, “Sana âşık olamam, Ryan Dean,” dedi.

Evet. Bunu daha önce de duymuştum. Ve bu sefer bir çocuk gibi davranıp kaçmayacaktım. “Evet, olabilirsin,” dedim.

Uzun bir süre, ağaçların üzerine düşen yağmurun sesinden başka bir şey duymadık.

“Evet, olabilirsin, Annie,” dedim tekrar.

“Biliyorum,” dedi.

“Ben de biliyorum çünkü bunu daha önce kimseye söylemedim ama sana âşık oldum, Annie. Artık dayanamıyorum, bu beni çıldırtıyor.”

Gülecek mi ağlayacak mı bilemedim ama titrer gibi oldu ve ellerini omzuma koydu. “Ben de seni seviyorum, Ryan Dean,” dedi. Birbirimize sarıldık.

Kendimi çok rahatlamış hissettim. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Marangozhanede olduğu gibi öpüşmeye başladık ve bu sefer ikimiz de bırakmadık. Bugüne kadar dilediğim her şeyin aynı anda gerçekleşmesinden çok daha güzeldi.

“Güzel kokuyorsun,” dedi.

“Tıraş oldum.”

Güldü. “Neden?”

“Bak şimdi!”

Ormandan yürüdük, gölün kenarındaki patikadan O-Hall’a doğru gittik. Geç oluyordu, bir an önce üzerimdekileri değiştirmem gerekiyordu yoksa beni akşam yemeğine almazlardı.

Gerçi pek de umurumda değildi. Her şey mükemmeldi, sadece uyumak istiyordum.

Annie ile gerçek bir çift olarak yemeğe gitmek heyecan vericiydi. Onunla yalnız kalmayı o kadar çok istiyordum ki.

“Aman Tanrım. On dört yaşında bir çocuğa âşık oldum.”

“Alış buna, seni gidi yaşlı cadı. Sen doksanına geldiğinde ben seksen sekiz olacağım.”

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

EVRENİMDEKİ HER ŞEY O GÜN DEĞİŞTİ.

Annie beni O-Hall'a bıraktı. Yarım saat içinde yemekhanede buluşmak üzere sözleştik. Onun gidişini seyrediyordum, o da her adım da dönüp hâlâ ona bakıp bakmadığımı kontrol ediyordu. "Haydisene, Ryan Dean. Git, üstünü değiş."

Ama gözden kayboluncaya kadar onu seyrettim.

İçeri girdim. Üst kattakilerin yemekhane için hazırlandıklarını duyabiliyordum. Kızların katının kapısının önünden geçerken Bayan Singer'ı görecektiyim diye camdan içeri bakındım. Aptalca da olsa ona teşekkür etmek istiyordum. Üzerimdeki laneti kaldırmış ve Annie için bir aşk büyüü yapmış gibi geliyordu.

Biliyorum, çok aptalca.

Kapıyı aralayıp kafamı içeri uzattım. Koridor karanlıktı ama diğer uçta Bayan Singer'ı gördüm, bana bakıyordu. Mary Todd Lincoln'e benziyordu... sırf üstündeki siyah elbiseden dolayı da değil; demek istediğim, sanki birileri *gerçekten* Mary Todd Lincoln'ü mezarından çıkarmış da giydirmiş ve O-Hall'un kızlar katına bırakmış gibiydi.

"Teşekkür ederim," deyip üst kata fırladım.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

O GECE SEANIE VE JP BİZİM YANIMIZDA oturmadılar.

Benim için fark etmezdi.

Annie ile masanın altında “ayak” oyunları yapıyorduk. Birbirimize bakmaktan neredeyse bir şey yiyemedik, birbirimizin içine bu kadar düşmemiz Joey ve Isabel’i uyuz etmiş olmalıydı. Sanki etrafta hiç arkadaşımız yokmuş gibi davranıyorduk.

Sonraki birkaç gün şöyle geçti: Benim ve Annie’nin evreni iyice küçüldü ve sessizleşti.

Seanie benimle pek konuşmadı.

Göl kenarında JP’yle kavga ettiğim ve arada birkaç yumruk da o yediği için bana hâlâ kızgın olduğunu biliyordum. JP zaten uzun zamandır benimle konuşmuyordu, Megan da depresyona girmiş gibi etrafta takılıyordu.

Evet, o da benimle konuşmuyordu.

Ah. Chas de konuşmuyordu tabii ki. Sonuca katlandığım, Çığlık Atan Ned’li ve Megan’la oynadığımı itiraf edip onu ağlatmışımdan pazar gününden beri.

Bana isimler takmaktan bile vazgeçmişti.

Joey, Megan ile Chas’ın benim yüzümden ayrıldığını söyledi. Şayet Bayan Singer ile Bay Farrow’un O-Hall koridorunda resmen

çiftleştigini ağızımdan kaçırarak olursam, bir de Casey Palmer'ı açık edersem, Annie Altman ve Joey Cosentino dışında bütün Oregon eyaleti beni öldürmek isteyebilirdi.

Durumum sakattı ama umurumda değildi.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CADILAR BAYRAMI'NDAN BİR GÜN ÖNCE
ragbi maçımız vardı.

Kendi sahamızda oynayacaktık. Çarşamba günü dersler bittikten sonra başlayacağından Annie de gelip seyredecekti.

Rakibimiz, Güney Kaliforniya'dan Pumalar diye bir takımdı. Kuzey Pasifik takımlarıyla maç yapmak üzere turneye çıkmışlardı. Herkes bizim buralardaki en zorlu takım olduğumuzu bilirdi. Hiçbirimiz kulüp takımlarına karşı oynamayı sevmiyorduk; karşı takıma zorluk çıkarma söz konusu olduğunda her türlü hileye hurdaya başvururlardı. Kulüp takımlarının antrenörlerinin önceliği maç kazanmak olduğundan her türlü ahlaksızlığı yapmaya hazırlardı. Bunu Koç M de biliyordu ama gerçek sezon henüz başlamamıştı ve maç yapmak istiyorduk.

Ayrıca, Güney Kaliforniya? Haydi ama. Güney Kaliforniya'da ragbi oynuyorum demek, Colorado'da sörf yapıyorum demek gibi bir şeydi.

Dostum.

Ama herifler iyiydi. Bunun nedeni, bana göre, bazı oyuncuların liseden birkaç sene önce mezun olması; evlenmiş, ipotekli evlerde yaşıyor olmaları, dövmelerinin ve kendi çocuklarının falan olmasıydı.

42-12 gibi bir skorla kötü bir şekilde yenildik. Ama işin en güzel tarafı Koç M, kimsenin Kevin'in numarasını almasına izin vermemişti.

Kevin kenarda kolu askıda, dört numaralı formasını giyerek oturmuş ve maçı seyretmişti. Maç boyunca bize gaz veren şey de bu olmuştu, takımdakilerin yarısı benimle konuşmak istemedikleri gibi bana pas da vermemişlerdi.

Aldığım tek pas Joey'den gelmişti, onu da sayı yaptım. Ama o gün Joey'nin günü olmuştu, tek başına üç sayı yaptı.

Rakip takımdakiler oldukça sinirlenmişti, hatta bir ara kavga çıkaracaklarmış gibi geldi bana. Ama her şey kontrolümüz altındaydı ve güzel bir maç oldu. Koçlarının canı sıkılmıştı, maç sonrası etkinliği es geçip otobüslerine bindiler ve Seattle'a doğru yola çıktılar. Benim için sorun yoktu, işimiz erken bittiği için, yatakhanelere çekilmeden önce yemekhanede Annie'yi yakalama umudum doğmuştu.

Hava karanlıktı, erkenden odasına döner diye korkuyordum. Yemekhaneye doğru koşturmaya başladım ve JP de hemen arkamdaydı.

"Hey, götlek," dedi JP.

Onun olduğundan emindim.

Durup arkama döndüm. Ortalık sessiz ve soğuktu. Başka kimsecikler yoktu, yemekhanede yemek yiyen öğrencilerin sesleri oraya kadar geliyordu.

"Bunun için daha fazla kavga etmeyeceğim, JP," dedim. "Önemi yok."

"Canın cehenneme, Ryan Dean."

"Bak. Geçen gün özür dilerken ciddi değildim ama şimdi ciddiyim. Özür dilerim, JP."

JP cevap vermedi.

“Vaktimizi boşa harcamak için başka şeyler bulabilirsin çünkü o konuyu kapadım,” dedim.

“Siktir git.”

Beni öldürmesi için mükemmel yer ve zamandı, biliyordum. Sorun şu ki bunun o da farkındaydı.

Geçen hafta JP'den yeterince darbe yemiştım, skor tabelasında oldukça öndeydim. En kötüsü de hepsini hak etmiş olmamdı.

“Bana vurmak mı istiyorsun, JP?” Ellerimi yana doğru açtım. “Durma, haydi. Dediğim gibi ben artık kavga etmeyeceğim ve bu konuda ciddiğim.”

Tam o sırada karanlığın içinden Seanie çıkageldi.

Nefes nefese kalmıştı. “Ne yapıyorsunuz siz?”

JP cevap vermeden erkekler yurduna doğru yürüyüp uzaklaşmaya başladı.

“Lanet olsun, Ryan Dean? Eskiden arkadaştık. *Lanet olsun!*” Seanie yine kızmıştı. Dönüp JP'nin peşinden gitti.

“Seanie,” dedim. “Bu sefer ben bir şey yapmadım. Tanrı şahidim olsun.” Onun peşinden gitmeye çalıştım. “Seanie, dinle beni. Bir saniye.”

Durmaya niyeti yoktu ben de peşini bıraktım.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O GECE UYUYAMADIM.

Ranzada uzanıp tavanla aramdaki boşluğa baktım sadece. Seanie'nin söylediklerini düşündüm, arkadaşlığımızı ve ses tonundan her şey için aslında beni suçladığını. Aslında bütün bunların benim kontrolümde olduğunu da sanmıyordum.

Bu seferlik.

Chas'in uyumasını dinledim, bunca zaman onunla aynı odayı paylaşp nasıl oldu da hayatta kaldım diye düşündüm. Ona Megan'ı sormak istiyordum ama eminim bunlar Ryan Dean West'in bu gezegen üzerindeki son sözleri olurdu.

Üç gün boyunca Chas benle konuşmamıştı ama Megan çok kötü görünüyordu ve bu beni çok üzüyordu. Çünkü onu artık eskisi gibi sadece ateşli bir hatun olarak görmüyordum. Onu gerçekten beğenmiştim. Bence gerçekten harika bir insandı. Onunla tekrar samimi olmanın bir yolunu bulmalıyım.

RYAN DEAN WEST 2: Gerçekten kendine bunu mu diyorsun, artık Megan Renshaw'ı seksi bir hatun olarak görmediğini mi söylüyorsun?

RYAN DEAN WEST 1: Elimde değil. İçimde bir şeyler değişiyor.

RYAN DEAN WEST 2: Ah... sonunda Joey'nin takımına katılmaya karar verdin.

RYAN DEAN WEST 1: Bu söylediğin çok boktan bir şey.

EZİK

RYAN DEAN WEST 2: Ya Isabel'e ne dersin? Kılı bir seksiliği yok mu?

RYAN DEAN WEST 1: Kapa çeneni.

RYAN DEAN WEST 2: Doktor Anne. Bayan Kurtz? En-iyi-arkadaşımın-
annesi türünden ateşli değil mi yoksa?

RYAN DEAN WEST 1: Iyk.

RYAN DEAN WEST 2: Peki, ya Annie?

RYAN DEAN WEST 1: Şayet ben olmasaydın suratının ortasına bir
tane yapıştırmıştım.

RYAN DEAN WEST 2: Hemşire Hickey.

RYAN DEAN WEST 1: Peki. O konuda sana hak veriyorum. Ryan
Dean West Küresel Ateşlilik skalasında Hemşire Hickey beş
üzerinden beş sızdıran klima alır.

RYAN DEAN WEST 2: Adamım işte. Senin için hâlâ bir umut var.

(RYAN DEAN WEST 1 alnındaki teri siler.)

RYAN DEAN WEST 2: Ezik.

Artık daha fazla dayanamıyordum. Kendime acımak yerine
kıcımlı bu yataktan kaldırmalıydım.

Spor kıyafetlerimi giydim, ayakkabılarımı elime aldım. Yerden
ses çıkmasını istemiyordum ve çıktım.

Karanlık koridorda, banyodan çıkan Joey ile karşılaştım.

“Gidiyor musun yoksa,” diye fısıldadı.

“Dışarı çıkmam lazım. Uyuyamıyorum.”

“Dostum. Maç yüzünden her bir tarafım ağrıyor. Uzanamı-
yorum bile. Bekle ben de üzerime bir şeyler giyeyim. Dışarıda
buluşuruz.”

“Tamamdır.”



Joey ile konuşmak ya da onunla yalnız kalmak falan tuhafıma gitmiyordu, bunu böyle söylemek bile aslında saçmalıktı gerçi. Sanki en iyi arkadaşım bir eşcinsel diye kendimi, kendime karşı savunmak zorundaymış gibi hissediyordum.

Ama normalde Joey'nin etrafındaki çoğu kimse gergin oluyordu, sahada birbirimizin beynini patlamadığımız zamanlar hariç.

Elemanların gergin duran omuzlarından ya da konuşma tarzlarından bunu anlayabilirdiniz. Sanki hiçbir zaman direkt olarak Joey ile konuşmuyorlardı, ona bir şey sorsalar bile, sanki başka birine ya da yere bakıyor gibiydiler ve hep kısa cümleler kuruyorlardı.

Tuhaf ama fark etmiştim bir kere ve Joey de bunun farkındaydı.

Joey'nin kapıdan çıktığını gördüm, fazla ses çıkmasın diye kapıyı tutarak yavaşça kapadı. Ardından basamaklara oturup ayakkabılarını giydi.

“Nereye gidiyordun?”

Omuz silkтім.

“Alt kattaki cadı seni görmedi, değil mi?” diye sordum.

“Neden bu kadar korkuyorsun ondan?”

O-Hall'dan uzaklaşınca kadar kısık sesle konuşmaya devam ettik.

“Dostum, Joey, bana korkunç şeyler yapıyor. İnan bana. Cadı falan olduğundan eminim.”

Joey güldü. “Her neyse,” dedi. “Kevin’ı da çağırdım ama bir kere yatağa girdi mi, unut gitsin. Yatıp kalkmak canını çok yakıyor.”

Joey yavaşça ve dikkatlice yürüyor, bir yandan da topallıyordu. Ragbi maçından sonraki gece insanın canı çok yanar ve orta saha oyuncularını maç boyunca en çok darbe alanlardır.

Göle bir taş attım.

“Pazartesi günü dikişlerimi aldırdıktan sonra geri döndüğümde Bay Farrow’u Bayan Singer’la sevişirken yakaladım. Ne kadar korkunç, değil mi?”

Joey kahkaha attı. “Haydi canım!”

“Dostum, bundan kimseye bahsetme. Bay Farrow kimseye söylememem için yalvardı. Sen ve Kevin geldiğinizde merdivenlerde bunu konuşuyorduk. Şayet sesimi çıkarmazsam O-Hall’dan transferimi bile yapacağını söyledi.”

“Bunu istiyor musun?”

“Yapmamasını söyledim,” dedim. “Erkekler yurdunda sağ kalamam. JP benden nefret ediyor. Sanırım Seanie de artık nefret ediyor. Bu çok kötü oldu.”

“Bazen şansını fazla zorluyorsun, Ryan Dean.”

“Biliyorum.”

“Ama kahretsin, herkes senin bir savaşçı olduğunu biliyor. Kimseye bulaşmaktan korkmuyorsun,” dedi Joey.

“Ah, korkuyorum. Ama dövüşmek zorunda olduğun zaman dövüşürsün. Elinden başka bir şey gelmez.” Bir taş daha fırlattım. “Annie sonunda beni sevdiğini söyledi.”

“Önce sen mi söyledin?”

“Evet.”

“Lanet olsun. Amma da cesursun, Ryan Dean.”

“O yüzden, insanları görmezden geliyor gibiysek özür dilerim.”

“Dostum, bu çok açık.”

Ardından Joey ile beşlik çıktık ama çok zayıftı, ardından yine çıkmak zorunda kaldık.

Rekor kıran cinsten değildi ama yine de daha iyiydi.

“En azından içine tamamen etmediğim bir şey var elimde,” dedim.

“Evet.”

Lanet olsun, diye geçti içimden. Joey’nin bu konuda benimle hem fikir olmaması gerekiyordu. Ama yine de, Joey insanlar kendini iyi hissetsin diye yalan söyleyecek tipte biri değildi.

İç geçirdim. “JP ve Seanie konusunda kendimi çok kötü hissediyorum. Eskiden ne kadar da iyi arkadaştık. Ama o şekilde Annie’nin peşinden koşmasını kaldıramadım resmen. Annie’nin umurunda olmayacağını düşünmem gerekirdi gerçi. Yani o bakımdan. Tanrım! Ne kadar da aptalım. Keşke her şeyi düzeltebilsem. Keşke O-Hall’a hiç gelmeseydim. Şimdi hiç çıkamayacakmışım gibi geliyor.”

Joey de göle bir taş attı.

“Evet,” dedi. “Ama biliyorsun hiçbir şey eskisi haline dönemez. Genişler ve daralır. Aynen evren gibi, tıpkı nefes alıp vermek gibi. Ama ciğerlerini asla aynı havayla dolduramazsın. Arada sırada durdurup başa sarıp düzeltmek iyi olurdu. Ama sanırım bir iki defadan sonra insanlar bundan da sıkılırdı.”

“Bazen içinden Ned gibi çığlık atmak gelmiyor mu?” diye sordum.

Joey bir kahkaha koyuverdi. “Bazen içimden Bannock’a geri dönüp, o çörek dükkânını bulup herifin ağzını burnunu dağıtmak geliyor.”

Ben de güldüm. “Ne inanılmaz bir geceydi ama.”

“Evet.”

Kendimi daha iyi hissediyordum.

O-Hall’a geri döndük. İçeri girmeden önce ayakkabılarımızı çıkardık ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. Bayan Singer’a yakalanacağız diye korkuyordum, kadının beni yakalamak konusunda özel bir yeteneği vardı ama Joey benim için savunma kalkını gibiydi.

İyi geceler dileyip teşekkür ettikten sonra kucaklaştık. Erkeklerin yaptığı türden, tamam mı? Sırtımıza falan vurduk. Joey odasına gitti.

Koridorda kendi odama doğru ilerlerken, Casey Palmer’in kendi kapısının önünde beni beklediğini gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kızgın ve benimle kavga etmek ister gibi bir hali vardı.

“Şimdi anlaşıldı. Gece gece ne yapıyordunuz, seni gidi küçük ibne?” diye fısıldadı.

Böyle şeyler söylemen için harbi yüzsüz olman lazım, diye düşündüm.

Casey’nin yanından geçtim.

Ardından durup, “Saçmalama, Palmer,” dedim.

“Sizin gibi ibnelerden nefret ediyorum. Joey’nin çevirdiği dolaplardan da gına geldi. Birileri ona dersini vermeli.”

Nick Matthews kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Üstü çıplaktı altında sadece boxer donu vardı. Nick şişman bir forvet oyuncusuydu ve kılı omzunda kurukafa dövmesi vardı.

“Bu ibneleri, dediğin gibi bir güzel becermek lazım, Case.”

Dönüp Joey'nin kapısına baktım. Keşke Nick ve Casey'nin dediklerini duymak için burada olsaydı diye düşündüm. Ama iyi ki duymamıştı. Korkunç bir kavga çıkabilirdi, oracıkta tam da o anda.

Casey'nin sırrını açık etmeyi ne kadar istediğimi anlatamam, hem de kıllı ve dövmeli oda arkadaşının önünde. Ama gerçek anlamda dilimi ısırp hiçbir kelime etmeden yatağıma döndüm.

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

ERTESİ GÜN BOYUNCA SEANIE BENİ görmezden geldi. Ne kondisyon dersinde ne de gün sonundaki takım toplantısında konuştu benimle.

Cadılar Bayramı'nda antrenmanımız yoktu. Koç bizi erken bıraktı. Takımdakilerin çoğu O-Hall'da kalmıyordu. Yani hepsi partiye gidecek anlamına geliyordu bu. O-Hall'da kalan bizlerse yemekhanedeki yemekten sonra oraya geri dönecektik.

Yalnız olarak.

En azından bazılarımızın kostümü vardı. Joey ve Kevin o gece gülecek bir şeyimizin olması için ellerinden geleni yapacaktı. O yüzden Annie'nin bensiz o gece ne yapacağını düşünmemeye çalışıyordum.

Ama bu tıpkı tam da o ayak temas sağlamadan önce cevizlere tekme yemeyi düşünmemeye çalışmaya benziyordu.

O-Hall'da kalmanın en kötü yanlarından biri de buydu işte. Joey ve Kevin'la birlikte yemekhaneden çıkarken, etkinlik merkezinden yükselen müzik sesini duyabiliyorduk.

Yalan söyleyecek değilim, her ne kadar Annie ile birbirimize bağlılığımızı açıkça ifade etmiş olsak da, odama giderken duyduğum o müzik sesi içimi kemiriyordu.

Geçen akşam Casey ile karşılaşmamız hakkında Joey'ye hiçbir şey anlatmadım.

Belki de anlatmam gerekirdi ama şimdi dönüp bakıyorum da, Joey'nin kavgı çıkarmasına neden olmaktan başka bir işe ya-

ramazdı. O-Hall'a geri döndüğümüzde Mary Todd kılıklı, hiç de ateşli olmayan Bayan Singer'ı merdivenlerin başında bulduk (Bayan Singer'la ilk defa yanımda başka birileri varken karşılaşıyorduk, o yüzden gerçekliği konusunda az da olsa içim rahatlamıştı).

"Bay Farrow bu gece burada olmayacak," dedi. "Burayı bana emanet etti."

Bu da, beni gerçekten pişirip yiyeceği anlamına geliyordu.

"Ne yaptığınız umurumda değil. Benim katımdan uzak durun ve gürültü yapmayın, böylece hiçbirimizin başı belaya girmez. Anlaşıldı mı?"

Kevin ve Joey'ye baktım.

Onlar da duymuştu.

"Ne yaptığınız umurumda değil" kısmı benim için, kaçıp dansa gitmek için bir tür izin gibiydi.

Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu zincirlerini kırmak üzereydi.

Üst kata çıkıp kostümlerimizi aldık.

"Sanırım Bay Farrow'ı öldürdü," dedim. "Ya da yatağına zincirledi."

"Belki de adamcağızın kolunu kemirerek kurtulmasına yardımcı olmak için Bayan Singer'ı biraz daha oyalamalıydık," dedi Kevin.

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

ODANIN ORTASINDA ÖYLECE DİKİLİYORDUM. Kapı açılıp da Chas ve Casey içeri girdiğinde üzerimde Pokémon donundan başka hiçbir şey yoktu.

Chas sadece bakıp hayır der gibi başını sağa sola salladı.

“Ne?” dedim.

Ama Casey’nin bana öyle bakıyor olması tüylerimi diken diken ediyordu. Özellikle onun hakkında bildiklerimden ve ben ile Joey hakkında düşündüklerinden sonra.

Tanrım! O hafta olan onca şeyden sonra bir bu eksikti. Kızgın, azgın, eşcinsel bir futbol oyuncusu peşimdeydi ya da hoşlandığı herifle sevişiyorum diye kıskançlık krizi geçiriyordu.

Casey Palmer tehlikeli bir psikopattı.

“Kostümünüz dolapta,” dedim. “İyi eğlenceler. Size aldığımız şeyleri görünce çok beğeneceksiniz.”

Joey ile kendi eşyalarımızı ayırdıktan sonra üzerinde CHAS ve CASE yazan iki poşeti dolabın içine bırakmıştık.

Torbaları açıp da onlar için aldıklarımızı gördüklerinde odada onlarla yalnız kalmak istemiyordum. Hapishane üniformalı Joey’yi koridorda bizim odaya doğru gelirken gördüğümde içim rahatladı.

“Joey!” diye seslendim, bizim odaya geldi.

“Böyle gitmiyorsun, değil mi Ryan Dean?” diye sordu.

Joey’ye pis bir bakış attım. Casey’nin önce ona sonra bana baktığını fark ettim, yine bana döndü. Tenis maçı seyrederek gibiydi.

İçimden, *dostum, Joey ve beni tamamen yanlış anlıyorsun, seni geri zekâlı*, demek geçti. Aklından geçen şey o kadar barizdi ki.

İçten içe deliriyordu. Kızardığını ve ellerinin titrediğini görebiliyordum.

Beni gerçekten kıskanıyordu, hem de tamamen eşcinsel bir şekilde. Komik mi korkunç mu olduğuna karar veremiyordum.

Yabani Çocuk leopar derisini üzerime çekip tek askısını omzumun üzerinde bağladım. Biraz bol bırakmak zorunda kalmıştım çünkü alt kısmının kısa kesimi bütün takım taklavatı dışarıda bırakıyordu.

Kusursuz oldu dedim içimden.

“Ah, evet, Annie buna bayılacak,” dedim, bir yandan da Casey’nin bunu duyup bir erkekten bahsetmediğimi anlamasını istiyordum.

Koşu ayakkabılarımı giyip Joey’nin yanından geçtim. “Gidip Kevin’in jölesinden ödünç alacağım.”

Odadan çıkarken Chas’ın, “Bu boktan şeyi asla giymem,” dediğini duydum. Casey de şikâyet ediyordu. “Bana ala ala bunu mu aldınız?”

Sanırım kıyafetlerini o kadar da beğenmemişlerdi.

Ama yine de giydiler. Casey Palmer’in neden bizim peşimizden geldiğini hâlâ anlamıyordum. Nick’le ya da O-Hall’daki diğer işe yaramaz heriflerle takılabilirdi. Ama kendisini ben ve Joey konusunda çok açık ediyordu. Sanki bizim peşimizde olmasının sapıkça bir nedeni vardı.

Casey Palmer bir şeylerin peşindeydi.

Ne geri zekâlı ama.

Chas kesinlikle çok aptal gözüktüyordu.

Bannock'taki o gece çok dikkat etmemiştik ama çoğu kadın 193 cm boyunda olmazdı, o yüzden çorabın ayak kısımlarını kesmek zorunda kaldı. Külot kısmını dizlerinden yukarıya ancak böyle geçirebilmişti.

Üzerine kendi Pokémon donunu giydi.

“Ah, ikizler gibi olduk!” dedim, peştamalımı kaldırıp.

Chas bana orta parmağını gösterdim.

Ayaklarındaki delikleri kapatmak için uzun mavi ragbi çoraplarını giydi, üzerinde mavi boyayla yazılmış bir C harfinin olduğu beyaz tişörtünü geçirdi üzerine. Ve son olarak da pelerinini taktı. Çocuk bedeni olduğu için anca kışına kadar iniyordu.

Joey, benim çok önce düşündüğüm şeyi onayladı: Bundan daha gey görünemezdi.

Kevin muhteşem görünüyordu. Simsiyahtı, askısındaki elinde bir kanca, göz bandı ve siyah bir tişörtten yaptığı bandanası da vardı.

Kafasına böyle bir şey geçirmek Kevin için büyük bir olaydı çünkü mükemmel sarı saçları her zaman... mükemmeldi işte. Kevin Cantrell'in sihirli saçları vardı. Ragbi oynarken hiçbir zaman dağılmazdı, tek bir telinin şeklini bozacak hiçbir şey takmazdı kafasına. Bandanasının üzerine korsan şapkası takmıştı ve siyah keçeli bir kalemle dudağının üzerine bıyık yapmıştı (Isabel'in bıyığının yarısı kadardı).

Kevin harika bir herifti. Suratına keçeli kalemle bir şey yapması gerekiyorsa, yapardı işte.

Yabani Çocuk için siyah göğüs ve bacak kılı çizmeyi de teklif etmişti ama kalıcı mürekkep olayı beni bozardı.

Casey Palmer suratı asık ve kızgın bir şekilde peşimizdeydi. Suratında ucuz plastik ve kolayca tutuşabilen bir malzemedен yapılmış Wonder Woman maskesi, sağ elinde de bir buçuk metre uzunluğunda altın sarısı bir halat vardı.

O-Hall'dan dansa doğru uzun yolculuğumuzda, aklıma sürekli aynı şeyler geliyordu.

Öncelikle, Casey neden peşimizdeydi, ondan kurtulmamız için gerekli planı kim yapacaktı? İkinci olarak, dışarısı bu kılıkta dolaşmak için çok soğuktu. Ve üçüncüsü, cevizlerim donmuş birer kuru üzüm gibi olmuşlardı, göğüs uçlarım ise iyice küçülmüş ve sertleşmişti.

Brrrrrr.

Ora ya vardığımızda bizi içeri almayacakları aklımızın ucundan bile geçmiyordu ama aynen böyle olacaktı.

“Ryan Dean West? Ne yapıyorsun burada?”

Yaşlı sapık Bay Wellins kapıda duruyordu.

“Kostümün muhteşem olmuş bu arada.”

Evet. Ne demezsin. Büzülen göğüs uçlarıma bakmayı kes artık.

Ama Bay Wellins beni severdi. Onun için deneme yazılarımı çok abartılı yazardım ayrıca edebiyat dersinde en yüksek notları ben alırdım. Duymak istediğinin tam olarak ne olduğunu bilirdim: Seks.

Diğerleri bunu nasıl anlamıyor, bilemiyordum.

Önemli olan sizin ne düşündüğünüz değildi, önemli olan profesörün sizden ne düşünmenizi istediğiydi.

O kadar da zor değildi.

“Ama çocuklar, kendi yatakhanelerinizden çıktığınız için başınız belaya girebilir.”

Hünerlerimi kullanmak zorundaydım.

Neyse, gözlerim daha şimdiden yaşarmaya başlamıştı. Gerçekten de şişim gelmişti, gerçi şu anda tuvalete gitsem sivri buz taneleri şeklinde çıkardı muhtemelen.

Of. Bunu düşünmek gözlerimi daha da yaşarttı.

“Bu gece gelmemize izin verdiler,” dedim. “Çünkü çok uslu durduk, Bay Wellins. Arayıp Bayan Singer’a sorabilirsiniz. Bunu onaylayacaktır.”

Bir yargıç gibi verilen ifadeleri değerlendiriyordu.

Titriyordum.

“Ah, bu arada *In Our Time* hakkındaki kompozisyonumu bitirdim.”

Bunun öldürücü darbe olacağını biliyordum: “The Three-Day Blow’daki Nick ve Bill’in arasındaki cinsel gerilim üzerine yazdım.”

Evet, biliyorum. Böyle bir başlık için kolay bir tahmindir ama bundan bahsetmeyeceğim.

“Yalnız kaldıkları o kulübede birlikte nasıl sarhoş oldukları, Bill’in çoraplarını giyen Nick ve Nick evlenmediği için memnun olduğunu söyleyen Bill. Homoseksüel merakın yasak eyleme dökülmemiş tabusuyla dolu.”

Tanrı şahidim olsun, Bay Wellins gerçekten etkilenmişti. Birazdan ağlayacak sandım. “Harikası, Ryan Dean.”

O anda uydurmuştum çünkü acilen işemem lazımdı ve bir an önce içeri girmek istiyordum.

Ihh. Ama şimdi gidip bu korkunç denemeyi gerçekten yazmam gerekecekti.

Üzgünüm, Hemingway ama bu yaşlı herif en iyi parçalarından birini birkaç nesil için öldürmüştü resmen.

“Siz çocuklar bir süredir iyi çalışıyorsunuz gibime geliyor. Dansta eğlenmenize bakın, Ryan Dean. Yazını yarını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Lanet olsun.

Yasak ve eyleme dökülmemiş.

Bazen ne kadar budala olduğum konusunda kendimi bile hayrete düşürüyorum.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

BAY WELLINS'LE KEDİNİN FARE İLE oynadığı gibi oynadığım için kapıda Kevin ve Joey ile birbirimize beşlik çıktık.

İlk durak: Pisuvarlar.

Orada durmuş düşünüyordum: *Mini etek giyerken işemek ne kadar rahat ve kolay yahu.*

Dans alanına geri döndüğümde, Joey ve Kevin'ı gördüm ama neyse ki Chas ve Casey gitmişti.

İnsanları tanımak zordu, o karanlık ve kalabalık ortamda kimin ne kostüm giydiğini bilmiyordum. Annie'yi bulana kadar her bir kızı ve dişi kostümü giymiş herkesi teker teker kontrol etmeye karar verdim.

Joey ve Kevin'ın yanından geçerken, "Ben Annie'ye baka-
cağım. Sizinle sonra görüşürüz. Ne yaparsanız yapın Palmer'dan kurtulmaya bakın," dedim.

Joey gülümseyip başıyla onayladı.

Kevin kulağıma eğilip, "Ah, bence Joey'nin söylediklerinden sonra Palmer yakınımıza gelmeyecektir," dedi.

Joey'ye baktım. "Ne dedin ona?"

"Hiçbir şey," dedi Joey. "Takma kafana. Git de kız arkadaşını bul."

Daha sonra Kevin'dan öğrendiğime göre Joey, Casey Palmer'a Pine Mountain'da bir sürü başka eşcinsel çocuk olduğunu ve ken-

disine asılmaktan vazgeçmesini söylemiş, bu çocuklardan biriyle onu seve seve tanıştılabileceğini de eklemiş.

Bunu o kadar yüksek sesle söylemiş ki başkaları da duymuş. Chas Becker her zamanki alıklığıyla, Joey Cosentino'nun şaka yapmadığını anlayamamış.

Futbol takımdan hula eteği giyen bir kız Kevin'ın yanma gelip bıçak yarasıyla ilgilenmeye başladı. Evet, bazı kızların olayı dikişler ve yara izleri oluyor. Hemen ardından Kevin'ın kancası kızın eteğinin kenarının içinde, dans pistine doğru giderlerken gördüm onları.

Dans pisti her türden kostüm giymiş insanlarla doluydu. İçlerinden bazıları okul kıyafetleriyle gelmişti, sanırım bu da bir tür kostümdü çünkü Pine Mountain'daki hapis döneminde gidip Cadılar Bayramı kostümü almayı çok da gerekli görmemiş olmalıydılar. Yine de ben kendi kostümümden memnundum. Açık ara en iyi kostüm benimkiydi.

İçerideki hava basık ve nemliydi.

Hareket halindeki kalabalığın arasından geçtim.

Seanie ile Isabel'i, L şekilli, kocaman bir kanepenin üzerinde otururken gördüm. Kola içiyorlardı. Onun dans etmeyeceğini biliyordum, bu konularda çok inatçıdır. Uzun sarı ve altında başka hiçbir şey olmayan trençkotuyla çıplak vücudunu insanlara gösteren bir sapık kılığındaydı. Isabel onun yanında pek rahat değil gibiydi, aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Seanie'nin, trençkotumun altında ne var görmek ister misin oyununu kızın üstünde denediği çok belliydi.

Isabel ise ahtapot gibi bir şey olmuştu. Tam olarak anlayamıyordum ama bir sürü uzvu vardı. Ve tabii ki bir de bıyık ki ben hâlâ bunun seksi olduğunu düşünüyordum.

“Hey, Seanie.”

Seanie beni gördüğünde resmen olduğu yerden sıçradı.

“Merhaba, Ryan Dean,” dedi Isabel. “Kostümün harika.”

“Teşekkürler.” Bacaklarımı kasıp baldırlarımı gösterdim.

“İçeri nasıl girdin?” diye sordu Seanie.

“O-Hall’dan izin aldık. Şurada biraz oturabilir miyim?”

Seanie böyle şeylerden hiç anlamaz, kenara kayıp beni birlikte geldiği kızla arasına oturttu.

Her neyse.

Oturdum.

Isabel’in içi doldurulmuş uzuvlarından biri çıplak bacağıma sürtüyordu.

Önce Isabel’e sonra da Seanie’ye baktım.

“Senden tekrar özür dilemek için geldim, Seanie. JP’den de özür dileyeceğim. Dostluğumuz eskisi gibi olmayacak biliyorum ama bir kavga başlatıp seni de arada bıraktığım için çok üzgünüm.”

Elimi uzattım ve Seanie ile tokalaştık. Elim sıkışından her şeyin iyi olduğunu hissettim. Erkekler el sıkışma esnasındaki basınçtan her şeyi anlayabilirler. Çok sıkıysa, rekabetçi götün tekisindir. Çok sıkı değilse ya da soğuk ve nemliyse, porno sitelerinde gezinirken çok fazla vakit harcıyorsundur.

Bu bir bilim adeta.

“Her zaman dost kalacağız, Ryan Dean.”

“Teşekkür ederim.”

“Neden senin odana dönüp sevişmemiz lazım gibi hissediyorum acaba?” dedi Seanie.

Isabel öksürdü.

Seanie’yi hiç anlamıyordu. Onun Seanie ile niye geldiğine zaten hiç akıl sır erdirememiştim.

“JP burada değil,” dedi Seanie. “Gelmedi. Suratını asıp odasında kaldı.”

“Bu çok kötü,” dedi. “Benim yüzümden. Annie burada mı?”

Seanie etrafına bakındı. “Buralarda bir yerde. Onun da suratı asık gibi.”

“Ne giymiş?”

“Bir doktor olmuş.”

Ah, işte bu.

“Merhaba, Ryan Dean.” Karşımızda bir anda Bayan Kurtz belirdi, O-Hall’da kalanlardan birini dansta gördüğüne şaşırmış gibiydi.

Seanie’ye doğru eğilip bir şeyler fısıldadı. Bu biraz tuhaftı ve Seanie güldü.

Bayan Kurtz doğrulup bana göz kırptı ve dans edenlerin arasında gözden kayboldu.

“Bu da neyin nesiydi?” dedim.

“Dedi ki, Pokémon, şayet kanepede oturacaksan, bacak bacak üstüne atman لازمmış.” Seanie öne doğru eğilip peştamalıma baktı. “Evet. Senin eşcinsel olduğunu nerden anladım bilmek ister misin?”

“Başka erkeklerin cevizlerini kontrol edenler anlar, değil mi?” dedim.

Evet, Seanie ile aramız yine normale dönmüştü ama yine de bacak bacak üstüne atmayacaktım.

Her neyse.

Hem erkekler niye bacak bacak üstüne atar ki?

Kalabalıkta Megan'ı gördüm, tek başına dans ediyordu ya da en azından tek başına dans ediyormuş gibi görünüyordu. Aynı anda yüz kişi ile birlikte dans ediyor bile olabilirdi.

Ve kahretsin, çok güzel görünüyordu. Bir hostes gibi giyinmişti, pasta dilimi şekilli şapkasını yana yatırmıştı. Beni izliyordu.

Ayağa kalktım.

“Sonra sevişiriz, Seanie,” dedim. “Annie’ye bakınacağım.”

Aslında tam olarak yalan sayılmazdı. Şey... en azından sevişme kısmı hariç.

“Söz verdin bak,” dedi Seanie.

Dans edenlerin arasına girdim, beni izleyen Megan’a bakıyordum.

Cadılar Bayramı’nın bir tür on iki-adımda-kalbini-kırdığım-insanlardan-özür-dileme gecesi olduğuna kanaat getirmiştım.

Seanie ile bir etmişti.

Şimdi geriye gezegenin tamamı kalmıştı.

Bayan Kurtz kalçasıyla bana çarptı, tıpkı yetmişlerde insanların diskolarda yaptığı gibi.

İki şey var: (1) Benimle dalga mı geçiyorsun? Ve (2) Bu çok seksi bir hareket. *Ayrıca*, gecenin başından beri donuma bakıyordu, bu da kendimi sıcaklamış ve... hımm... enerjik hissetmemi sağlamıştı.

Kulağına doğru yaklaştım çünkü müzik bangır bangırdı. “Demin oturuşumdan dolayı özür dilerim, Bayan Kurtz. Kabaydı. Daha önce hiç etek giymemiştim,” dedim.

Bana bir beşlik çıktı. “Ryan Dean. Çok şekersin.”

Eh... Jüri o konuda henüz bir karar vermedi.

Bundan çok hoşlandığımı söyleyemeyeceğim.

Bayan Kurtz dans ederek uzaklaştı, dans edenlerin arasından ilerlemeye devam ettim.

Ama olmuştu işte. Şu ana kadar iki kişiden özür dilemiştim ve tuvaletten çıkalı daha on dakika olmamıştı.

Megan, ilk ikisi kadar kolay olmayacaktı çünkü derinlerde bir yerde, hâlâ benden istediği şeyi elde edebilir gibime geliyordu.

Herhangi bir şeyi.

Bu da oldukça korkutucuydu.

Yanına gittim. Kalabalığın ortasında hava iyice kızışmıştı. Yani gerçek anlamda hava ısınmıştı. Yaramaz Hostes Megan, Ryan Dean West’in Sık Uçanlar acil durum anketinde hiç tartışmasız beş üzerinden beş basınç maskesi ve bir de fazladan tavuklu börek alırdı.

Bu resmen ateşlilik skalasının ötesine geçiyordu.

“Hey,” dedim.

“Dans et,” dedi.

Dans etme konusunda hiçbir zaman utangaç olmadım.

Dans konusunda utangaç olan erkekler, hareketlerini kontrol edemeyen moronlara benzer ve kızlar bundan hiç hoşlanmaz. Ben de dans ettim. Birbirimize iyice yaklaştık, ellerimi Megan’ın kalçasına koydum ki şimdi anlıyorum da bu çok büyük bir hataydı. Çünkü o anda onun ne kadar seksi olduğunu fark etmiştim.

“Megan?”

“Ne var, Ryan Dean?”

“Ne?”

Eteğini benim eteğime sürtüyordu. Leopar desenli peştamalı kalçasıyla yukarıya kaldırmaya çalışıyordu. Tanrım! Neyse ki kalabalığın ortasındaydık çünkü haberlerde böyle dans edilen okulların, meşale taşıyan, dişsiz, kendi içkilerini kendileri yapan kızgın kalabalıklar tarafından yakıldığını duyarsınız.

“‘Ne var, Ryan Dean?’ dedim.”

RYAN DEAN WEST 2: Beyzbolu düşün.

RYAN DEAN WEST 1: Lanet olsun. Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmem ki.

RYAN DEAN WEST 2: Lafın gelişi beyzbol dedim. Evrende seks diye bir şeyin olmadığı bir yeri aklına getirmeye çalış.

RYAN DEAN WEST 1: Tamam ama bana biraz ipucu vermen lazım. Bannock olabilir mi?

RYAN DEAN WEST 2: Sen tam bir geri zekâlısın. Göbek ismini düşün.

RYAN DEAN WEST 1: Göbek adımdan nefret ederim.

RYAN DEAN WEST 2: Ben de.

RYAN DEAN WEST 1: Hem benim göbek adım neydi?

Göbek adımları unutmuştum.

“Göbek adımları biliyor musun, Megan?”

“Hayır, nedir?”

“Mario,” dedim.

Dürüst olacağım. Bu gerçekten benim göbek adımdı. Göbek adımlı söylemek, beni oracıkta insanların üzerine atlayan eşcinsel köpek Pedro gibi davranmaktan kurtarmıştı.

“Şu ana kadar duyduğum en seksi göbek adı,” dedi Megan.

Köpekten insana olan dönüşümüm konusunda pek de yardımcı olduğu söylenemez.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedim. “Bir saniyelğine dans etmeyi bırakabilir misin?”

Çok ciddi gözüktüyordu.

Durduk.

Belimin oldukça üzerine çıkan peştamalımı indirdim. Kimse fark etmemişti. Bugünlerde okul dansları böyle işte, şayet bilmiyorsanız diye söylüyorum.

“Özür dilemek istiyorum, Megan.”

“Peki, Ryan Dean.”

“Seni gerçekten beğeniyorum. Gerçek anlamda öptüğüm ilk kız sensin. Seni gerçekten beğeniyorum. Ama ben Annie’ye âşığım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Chas’ten ayrıldım.”

“Biliyorum,” dedim. “Ve bu benim hatam. Bunun için de çok özür dilerim.”

“Dileme.”

“Sen daha iyisini hak ediyorsun, Megan. Güzelsin ve zekisin. Bunun farkına varan hiç kimse senin nasıl olup da Pine Mountain’daki tüm kızları yenip Chas Becker denen o ederi tartışılır ödüle ulaştığını sorgulamayı bir saniye bile bırakmamıştır.”

Haçlar, altın ve diğer saçmalıklar hakkında nutuk çeken William Jennings Bryan gibi konuşuyordum.

“Avukat olmalısın, Ryan Dean,” dedi Megan.

“Aramız iyi mi, o zaman? Yoksa benden nefret mi ediyorsun?” diye sordum.

“İyiyiz,” dedi. Ama üzgün görünüyordu. “Ben de sana âşık oldum, Ryan Dean,” dedi.

Off. İşte bunu *beklemiyordum*. Yemin ederim neredeyse yere düşüyordum.

“Dans et,” dedim. Sesim çatlamıştı ama müzik yüzünden nasıl olsa bir şey duymuyordu ama kendimi tam bir ezik gibi *hissediyordum*. Ama sesim öyle çıkmıyordu.

“Benim küçük bir yürüyüşe çıkmam gerek. İşler daha da boka sarmadan biraz düşünmem lazım.”

Megan dans etmeye başladı.

“Ryan Dean.”

“Efendim?”

“Annie gerçekten çok şanslı,” dedi. “Sen tanıdığım en iyi insansın.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi aynı anda hem çok kötü hem de çok iyi hissettim.

Kesinlikle “şeker” olmaktan daha daha iyiydi.

Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Kıyafetli dansçıların arasından geri geri giderken kendimi salak ve utanmış hissettim.

Birisi arkamdan beni çekti. Kevin, kancasını sağlam eline takmıştı ve onunla omuz askımı çekiyordu. Yaklaşık altı kızla birlikte dans ediyordu ve beni de o çemberin ortasına çekti.

“Bu muhteşem, değil mi?” dedi.

“Annie’yi gördün mü?”

Omuz silkti.

Terliyordum.

“Onu bulmam lazım,” dedim.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEVIN’İ ÇEVRELEYEN HATUNLARIN
ablukasından kurtulmam biraz zaman aldı.

Çocukken oynadığımız, el ele tutuşan çocukların arasından geçmeye çalıştığım oyunlara dönmüştüm sanki. Tek farkı karşımda defalarca çarpmaya hayır diyemeyeceğim altı kız olmasıydı.

Kendimi boşluğa attığım anda büyük mavi C ile burun buruna geldim.

“Önüne bak, Ambiti.”

Bir anlığına, Chas Becker benimle tekrar konuştu diye neredeyse duygulanacaktım.

Yutkundum.

Yapmak zorundaydım. Bir görevim vardı.

Elimi omzuna koydum T. Rex kafasını kendi kafamın hizasına indirdim.

“Chas, seninle biraz konuşabilir miyiz?”

Beni öldürmeden önce.

Tanrım! O kıyafetin içinde çok gülünç görünüyordu.

“Ne hakkında?”

“Ben... eee...”

Evet. Ambiti ne yapacağını unutmuştu.

Haydi, kendine gel.

“Yaptıklarımın dolaylı özür dilerim, Chas. Üzgünüm. Benim sana yaptıklarımı kimse kimseye yapmamalı.”

Teknik olarak, yeterince muğlak konuşursam, sidiğimi içirdiğim için bile özür diliyor olabilirdim.

“Sanırım bazı şeyler kontrolümden çıktı o yüzden özür dilerim. Megan’dan da özür diledim, ikinize de söz veriyorum, bir daha böyle bir şey olmayacak. Çok üzgünüm, Chas. Biliyorum, beni yine de öldüreceksin ama en azından bunu söylemiş olmak istedim.”

Ardından elimi ona uzattım ve el sıkıştık.

“Cesurmuşsun. Ama yine de senden nefret ediyorum.”

Makul.

“Ben de senden nefret ediyorum, Chas,” dedim ve gülümsedim.

O anda Chas’ın omzunun arkasında, dans pistinin diğer ucunda yeşil bir ameliyat önlüğü ve steteskobun üzerine düşen siyah saçlar gözüme çarptı.

Annie’ydi. Beni henüz görmemişti.

Arkasından yaklaştım. Çenemi omzuna koyup, “Eminim meşgulsündür ama beni kısa bir muayene için araya sıkıştırabilir misin?” diye fısıldadım.

Hemen arkasına döndü.

İlk önce bana tokat atacak sandım ama beni gördüğü için şoke olmuştu. Ardından gözleri dolmuş vaziyette o harika gülümsemesini gösterdi. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onun o halini görünce benim de gözlerim doldu.

“Aman Tanrım,” dedi.

Bana sarıldı ve sanki yıllardır görüşmemişiz gibi kucaklaştık. Bu çok iyi gelmişti çünkü neredeyse çıplak sayılırdım,, terlemiştim ve kontrolden çıkmış bir doktora sarılmışımdım.

Bundan daha iyisi olabilir miydi? Ha bir de kaşla göz arasındaki küçük öpücük. Pine Mountain'da öpüşmek başınıza bela açabilir, o yüzden dikkatli olmanız gerekir. Oradaki en uygun yer, dans pistinin ortasıydı. Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu, Annie'nin elini sıkı sıkı tuttu, böylece birbirimizden kopmayacaktık. Onu kalabalığın ortasından çıkarıp en derin, en karanlık ve vahşi öpücüğü verdim.

"İçeri nasıl girdin?" dedi.

"O-Hall'dan çıkmamıza izin verdiler, bizi içeri alması için Bay Wellins'le sapıkça bir konuşma yaptım."

Annie güldü.

Ellerini saçımın arasına soktu ve dans etmeye başladı.

"Giydiğin şeye bayıldım," dedi.

"Bainbridge Adası'nın Yabani Çocuğu oldum," dedim. Peş-tamalı kaldırdım. "Altımda da Pokémon donu var."

Güldü ve elleriyle gözlerini kapar gibi yaptı (gerçi çok da inandırıcı değildi). "Benimkileri gördün, şimdi seninkileri görme sırası bende," dedim.

"Sen tam bir sapıksın, Ryan Dean."

"Sanırım senin köpeğinden bulaştı."

İkimizin de enerjisi tükeninceye kadar dans ettik.

Bir şeyler içmek için dans pistinin kenarına geldiğimizde, yapmam gereken son bir şey daha olduğu geldi aklıma ve bu kesinlikle Casey Palmer'dan özür dilemek *değildi*. Sidiğimi kaç kere içerse içsin bunu *asla* yapmayacaktım.

"Eminim, Seanie ve Isabel gece boyunca o kanepeden kıvıldamamışlardır," dedim. "Haydi, gidip bakalım."

Dans etmekten Annie'nin yanakları kızarmıştı.

Limonlu çayını içişini seyrettim.

"Bekle bir saniye," dedim.

Onu tutup çektim ve gözlerimin içine baktı, yine aramızdaki o oyunu oynuyordu. Benim de oynadığının farkındaydı.

"Bana âşık olabilirsin," dedim.

Bana sarılıp kulağıma, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Ona bakıp, "Şimdi gelelim muayeneye, doktor hanım..." dedim.

Omzumu ittirip, "Kes şunu," dedi.

El ele tutuşup kanepenin oraya gittik. Yanlarından ayrıldığımdan beri Seanie-boşluk-Isabel düzeninin değişmediğini fark ettim. Annie ile birlikte L biçimli kanepenin kısa olan bölümüne oturduk. Böylece bacak bacak üstüne atmadan Seanie'nin tam karşısındaydım.

Seanie bana orta parmağını gösterdi.

"Annie, biraz bekleyebilir misin? Halletmem gereken bir iş daha var," dedim.

"Nedir?"

"Daha geç olmadan gidip JP'yi buraya getirmek istiyorum."

"Bundan emin misin? Gerçekten kızgın, Ryan Dean," dedi Seanie.

"Sorun olmaz," dedim. "Bir kez daha deneyeceğim."

Annie'nin dizine dokundum ve yanağından öptüm, kimse fark etmedi bile. "Sakın Seanie'nin sana trençkotumun altında ne var demesine izin verme."

"Ah. Çoktan dedi bile," dedi Annie ve gözlerini devirdi.

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

SOĞUK HAVA, TERLEMİŞ TENİME İYİ GELDİ
ama sadece otuz saniyeliğine.

O noktadan sonra titremeye başladım.

İşte o zaman erkekler yurduna koşmaya karar verdim.

Karanlıkta, sadece Joey olabileceğini düşündüğüm siyah-beyaz
şeritleri gördüm. Hemen önümden yürüyordu. O-Hall'a döner
gibi bir hali vardı. Hareketlerinden bir şeye sinirlendiği belliydi.

“Hey Joe,” diye seslendim.

Durup döndü. Omuzlarının gevşediğini gördüm.

“N’aber?” dedim.

“Dönüyorum.”

Yanına vardım.

“İçeride Annie’yi buldum,” dedim.

“Dans ederken gördüm sizi. Birbirinize yaklaşıyorsunuz. Hem
artık vakti gelmişti, Ryan Dean.”

“Her şey yolunda mı?”

“Sana sonra anlatırım,” dedi Joey.

“Peki.”

Evet, kesinlikle bir şeyler olmuştu.

Joey’nin bana sonra anlatacağından ve konunun saçma bir
şey olduğundan emindim. Kuşkusuz Casey Palmer hâlâ onun
peşindeydi. Göt herif bir türlü onu bırakmıyordu.

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Gece bitmeden, JP’yi alıp dansa götürmek istiyorum,” dedim.
“Odasında somurtuyormuş. En azından şansımı deneyeceğim.”

“O zaman sonra görüşürüz,” dedi Joey.

“Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

İç geçirdi.

Ters giden bir şeyler vardı.

“Ryan Dean? Burada gerçekten dostum diyebileceğim üç kişi var: Sen, Kevin ve Annie. Bunun için teşekkür ederim.”

“Sen benim en iyi dostumsun, Joe,” dedim, gülümsedi. “Sen hiç The Who dinledin mi?”

“Hımm, elli yaşında gibi mi gözüküyorum?”

“Babam bayılır. Bazen üstünü çıkarıp sanki Roger Daltrey’miş gibi şarkı söyleyip dans eder ama ne yaparsa yapsın alt tarafı *benim babam* olduğu için Boston’lu bir avukat gibi gözükür,” dedim. Neyse, hep söylediği bir şarkıları vardır, ‘How Many Friends’⁷. Hiç duydun mu?”

“Hayır.”

“iPod’umda var. Dinlemek ister misin?”

“*Senin* iPod’un mu var?” dedi Joey. Şaşırmıştı ama onunla dalga geçtiğimin farkında gibiydi.

“Evet.”

“Tamam.”

Elimi peştamalımın içine soktum. Tanrım! Resmen soğuktan donmuştum. Karıştırdım ve sonunda elimi çektim, yumruğum kapalı bir şekilde Joey’ye uzattım.

7 Kaç Arkadaşım Var. (ed.n.)

“Burada işte,” dedim.

O da avucunu açıp ileri uzattı ve tabii ki hiçbir şey koymadım. “Al, kulaklıkları da takman lazım,” dedim, donmuş parmaklarımla kulaklıkları takar gibi yaptım.

“Ses iyi geliyor mu?” dedim.

“Hmm, hayır.”

“Seni şapşal. Oynat tuşuna basmamışsın ki. Soktuğumun iPod’unu kullanmayı da mı bilmiyorsun?”

Evet, özür dilerim, gerçekten böyle dedim. Joey de şaşırmış şekilde bana baktı ama biliyordum ki biraz değişikliğe ihtiyacı vardı.

Başparmağı ile kendi boş avucuna bastırdı. Kolumu çevirerek Pete Townsend taklidi yaptım. Evet, ben bir ragbi oyuncusuyum. Şarkı da söyleriz, hiç utanmayız. Olduğum yerde sıçradım ve sıska babamın yaptığı Roger Daltrey taklidini taklit etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Joey gözlerini kısarak ciddi bir bakış attı ve omuz silkti.

Şarkıyı söylemeye başladım: “Gerçekten kaç arkadaşım var? Beni seven, beni isteyen ve beni olduğum gibi kabul eden?”

O karanlıkta birilerinin bağırdığını duydum. “Kapa şu lanet çeneni, Ryan Dean!”

“Bu kadar işte. Daha da şarkı söylemem,” dedim. “Başımız belaya girmeden iPod’umu geri ver.”

Joey gülümseyip başını salladı.

“Dostum, çak bir beşlik.”

Ellerimiz birbirine çarpı. Tüm zamanların en iyi beşliğiydi.

“Ah. Bir şey daha var,” dedim. “Göğüs çarpalım.”

Sıçrayıp göğüslerimizi birbirine çarptık, kahkaha atmaya başladım.

“Bu hayatımda yaptığım en eşcinsel hareketti. Tabii, Seanie’ye şiir yazdığım zaman hariç.”

Bu dediğim, Joey’yi güldürdü.

Ama biraz.

“Lanet olsun,” dedim. “Kıçım donuyor. “Dans bitmeden JP’yi almam lazım.”

“Sonra görüşürüz,” dedi Joey. El sıkıştık, Joey elini omzuma koydu. “Teşekkür ederim, Ryan Dean.”

“Bunu tamamen eşcinsel olmayan anlamda söylüyorum, Joey ama seni seviyorum,” dedim.

“Kapa şu lanet çeneni, Ryan Dean.”

Güldüm.

Joey, O-Hall’a doğru yola koyuldu. Ben de çıplak ve donmuş bacaklarımla eskiden kaldığım erkekler yurduna doğru koşmaya başladım.

DOKSANINCI BÖLÜM

O KADAR UZUN ZAMAN SONRA TEKRAR
erkekler yurduna gelmek tuhaftı.

Güzel ve normal gözüküyordu, bizim ısıtma sistemi olmayan tahta ve çimento yığınının sonra lüks bir otel gibiydi. Tıpkı birinci sınıflarla oturup akşam yemeği yediğim zamanki gibi hissetmişim. Buraya ait olduğumu söyleyebilirdim ama ben öyle olmadığını farkındaydım.

Artık bir keşişim kümesi söz konusu değildi sanırım.

Seanie ile JP'nin odası ikinci kattaydı. Asansörleri bile vardı. Tuhaf.

Kapıyı vurdum.

“JP?”

Tekrar vurdum.

İçeriden sesini duydum. “Gir.”

Kapıyı açtım.

Benim olduğumu biliyordu. Sesimi tanıdı. İçeri girdiğimde bana bakmadı bile.

Kanepeye oturmuş televizyon seyrediyordu. Burada odalar böyleydi işte: Herkesin kendi yatak odası vardı, iki ya da üç tanesinin ortak alanı ve tuvaleti vardı. Bizim O-Hall barakasının hapishane atmosferine kıyasla insan kendini daha çok evde hissediyordu.

Tek başınaydı ama kostümünü giymişti, demek ki en azından dansa gitmek bir ara aklından geçmişti.

Tipik JP'ydi işte: Suratına siyah boya sürmüştü, gözünün morluğunu gizliyordu, eğitim kıyafeti giymiş ve kamuflaj desenli balıkçı şapkasıyla gözlerini örtmüştü.

"Hey." Karşısındaki kırmızı iskemleye oturdum. "O-Hall'da-kilerin dansa gitmesine izin verdiler."

"Eşcinsel bir mağara adamına benzemişsin," dedi JP.

"Aslında beklediğim tepki bu değildi."

"Sen de gidip Pokémon donu giymişsin ama."

Şu bacak bacak üstüne atma olayına başlayacağım ama.

"Güzel olmuş, değil mi?"

JP nefes alıp kaşlarını kaldırdı, sessiz bir "Her ne haltsa," çıktı ağzından.

"JP, bunu bir kez daha söyleyeceğim, ondan sonra da çenemi kapatacağım," dedim.

"Ya da çeneni hemen kapatabilirsin," dedi.

Yutkundum. "Hayır. Hıyarın teki olduğum için özür dilerim. O kavgaları başlattığım için özür dilerim. Kıcıma tekme basman gerekirdi ve hâlâ bunu yapmayı planlıyorsan seni suçlayamam. Ama seni dansa götürmeye geldim."

"Sen *gerçekten* de eşcinsel bir mağara adamısın."

Güldüm.

"Orada çok eğleniyoruz."

"Seanie ve Isabel de mi?"

"Peki, tamam. Dürüst olacağım. Onlar eğlenmiyor. İkisi de eziğin önde gideni. Ama diğerleri eğleniyor."

Gülümser gibi oldu.

“Haydi, giy ayakkabılarını.” Ayağa kalkıp elimi uzattım. Tuttu, onu öyle bir çektim ki ayağa kalktı.

“Üzgünüm,” dedim tekrar.

“Peki,” dedi. Askeri botlarını giydi ve bağcıklarını bağlamaya başladı. “Ben de özür dilerim, Ryan Dean. Gerçekten Annie’nin peşindeydim, biliyorsun. Senden hoşlanacağı hiç aklıma gelmedi.”

Tüm bu JP meselesinde hâlâ biraz duyarlıydım galiba çünkü bu söylediği biraz canımı acıttı.

“Neden böyle düşünüyordun?”

JP omuz silkti. “Çünkü daha çocuksun.”

“Canın cehenneme, JP.”

Biliyorum. Ezigin tekiyim ama bu saçmalıktan gına gelmişti artık, neredeyse yine kavga çıkaracaktım.

“Hey. Sen kazandın ama. Artık bir önemi yok,” dedi JP. “Değil mi?”

Bağcıklarını bağladıktan sonra ayağa kalktı.

Derin bir nefes aldım. Gerçekten bir önemi olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım.

“Sanırım yok. Haydi. Gidelim. Saat daha dokuz, bir saatimiz daha var. Belki Isabel’le dans bile edersin.”

“Dostum, kızın suratında Seanie’ninkinden daha çok kıl var.”

“Bence seksi sayılır,” dedim. “Hem ayrıca, Seanie hiç dans etmez, o yüzden kıllı Isabel’le idare etmen gerekecek.”

Çıkmadan yine el sıkıştık ama JP ile tam olarak barışmış gibi değildik.

Gergin bir herifiti, ondan her şeyi unutmasını bekleyemezdim. Dışarı çıkıp yürümeye başladığımızda doğrudan sordum: “JP, sence yine dost olacak mıyız?”

Hiç düşünmeden cevap verdi: “Hayır.”

En azından dürüsttü.

Bu saatten sonra artık kavga etmeyeceğimizi umuyordum.

Bay Wellins sarhoş gibi gözüküyordu, JP’ye kapıyı gösterdi ve “JP, nerelerdeydin?” diye sordu.

JP omuz silkti. “Ödevler.”

İçeri girmeden önce JP beni durdurdu. “Ryan Dean, bilip bilmemen umurumda değil ama sana bir şey söyleyeceğim. Ve bu sanırım senin için yapabileceğim en iyi şey. Geçen gün Annie ile Seattle’dan geri döndüğünüz gün var ya? Pazar günü hani?”

“Evet.”

“Annie’nin bana nasıl sarıldığını hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum.

Ne yapmaya çalışıyor şimdi? Herkesin önünde kavga mı çıkarmaya çalışıyor, diye düşünmüştüm.

“Evet.”

“Bunun hemen öncesinde, bana dansa birlikte gidemeyeceğimizi söylemişti. Bu yüzden bu gece dansa gelmedim. Benimle gelmekten vazgeçmişti. Kendisini kötü hissettiği için sen orada Seanie ile konuşurken bana sarıldı. Dansa benle gidemeyeceğini ve Ryan Dean West’e âşık olduğunu söyledi.”

“Sana böyle mi dedi?” diye sordum. “Pazar günü?”

“Hatta ağlamaya başladı.”

Gerçekten kafam karışmıştı.

Bir daha bana onu öpmememi söylediği için koşu sırasında delirdiğim gündü o.

Ardından bana söylemeden önce JP'ye itiraf etmişti. Belki mücadele edip edemeyeceğini görmek istiyordu. Belki de bekleyip ilk önce o söylemek istiyordu, sanki çok belli değilmiş gibi. Ertesi gün, JP ile kavga etmiştik ve şimdi Annie'nin söylemiş olduklarından sonra bir hiç uğruna JP'nin suratını dağıtmıştım.

Kendimi bok gibi hissettim.

“Neden bana söylemedin? Gölün etrafında koşarken, bir şeyler diyebilirdin,” dedim.

“Bu seni susturmaya yetmezdi,” dedi. “Annie'nin yanında çıplak koşman ya da başka her ne halt yaptıysan işte. Beni deli ediyordun ve Seanie'yi ittiğinde sana girişmeye hazırdım. Ayağım kaymasa ve Seanie aramıza girmeseydi seni fena benzetecektim. Çok kötü yapacaktım hem de.”

Bunun üzerine başka bir şey demedim.

Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Dans pistine geldik ve Jean-Paul Tureau'yla gerçekten bir daha asla eskisi gibi dost olamayacağımı biliyordum.

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

TAM OLARAK BECEREMEMİŞTİM AMA yapmam gerekenleri yapmıştım en azından.

En azından Yabani Çocuk'un kurbanlarıyla işleri yoluna koymayı denemiştim.

JP dansa geldi ve evet, biraz tuhaf bir durumdu bu. Kanepede Seanie ile Isabel'in arasına oturdu. Ben Annie'yle gecenin sonunda ışıklar açılıp da bizlere odalarımıza gitmemiz söyleninceye kadar dans ederken, o hiç konuşmadı, dans da etmedi, hiçbir şey yapmadı.

O-Hall'dan kimseyi görmedim, Annie ile Isabel'le yatakhanelerine kadar yürüdüm. Böylece Seanie'yi büyük bir işten kurtarmış oluyordum. Akşam dansa davet ettiği kıza nasıl iyi geceler dileyceği konusunda sıkıntı yaşayacağını biliyordum.

Ve kalkıp bana hâlâ "her daim bakır" deme cesaretini gösterebiliyordu.

Sean Russell Flaherty'nin annesi dışında dudağının temas ettiği tek dişinin, bilgisayar ekranındaki resimler olduğundan emindim.

Isabel birkaç metre önümüzden yürüyordu ama yine de arada sırada arkasına dönüp hâlâ orada mıyız diye kontrol ediyordu. Annie kolunu omzuma atmıştı çünkü donuyordum. Ama eminim ki tek nedeni bu değildi.

Kulağına yaklaşıp, "Ben sana itiraf etmeden önce JP'ye bana âşık olduğunu söylemişsin," diye fısıldadım.

"Başka birine söylemiş olmak sayılmaz," dedi gülümseyerek.

“Evet sayılır.”

“Tamam o zaman, ben JP’ye söylemeden *çooooook* önce sen de Joey’ye söylemişsin,” dedi ve güldü.

Vay canına. Lafı iyi oturtmuştu.

“Bunu Joey mi söyledi?”

Gülümsemekle yetindi.

Tabii ki söylemiştir.

“Peki, beni yakaladın,” dedim. Ardından onu öptüm. “Seni seviyorum, Annie.”

“Seni seviyorum, Ryan Dean.”

“Hey, Isabel?” Isabel durup bize döndü. “Annie ilk defa ne zaman beni...”

Annie ben daha sorunun devamını getiremeden eliyle ağzımı kapadı. Ben de dilimi çıkarıp parmaklarını yaladım. İğrenmiş gibi yaptı ve güldü. Isabel’in yanına koşup oda arkadaşının kulağına acil bir şeyler fısıldadı.

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

O--HALL'A GERİ DÖNDÜĞÜMDE, HER ŞEY bir tuhaf geliyordu, sanki korku filminin son beş dakikası içindeydim.

Bunu tarif etmek için diyebileceğim tek şey bu.

Etraf tamamen karanlık ve sessizdi, hiçbir pencerede ışık gözük-müyordu. Ya insanlar çoktan dönmüş ve yataklarına girmişti ya da kimse henüz gelmemişti ve ben tek başımaydım.

Kapının önünde basamakları çıkıp ayakkabılarımı çıkardım. Aslında buna gerek yoktu çünkü içeri sızmaya çalışıyor falan de-ğildim; etraf o kadar sessizdi ki, yukarı çıkarken gürültü yapmak istemiyordum.

Merdiven sahanlığına geldiğimde işler daha da tuhaflaştı.

Alt katın kapısı ardına kadar açıldı ve etrafta giren ve çıkan insanların çamurlu ayak izleri vardı; sanki bina spor ayakkabı giyen bir ordunun istilasına uğramıştı. Bay Farrow'un giyeceği türden ayakkabılar değildi bunlar, demek ki yukarıdan birilerinin işi olmalıydı.

Ayakkabılarımı elimde taşıdığım için az da olsa rahatlamış-tım çünkü sabah bir ayakkabı soruşturması olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Kızların katına doğru bir adım attım.

Ahşap zemindeki bir çamur birikintisine bastım. Bu noktada biraz ürktüm, Bayan Singer'ın nerede olduğunu merak ediyordum.

Gitmişti.

Banyonun kapısının da açık olduğunu görebiliyordum. Çok derinden bir su sesi geliyordu. Sanki erkekler gidip banyoyu kullanmış ve muslukları kapatmamışlardı.

O anda bir adım daha ileri *gitmemeye* karar verdim ve hemen ardından vahşi kedi sesi gibi bir şeyler duydum, çok uzaktan geliyordu; ürkünç ve sessiz bir gecenin ortasında duymak istemeyeceğiniz seslerdi.

Özellikle de yalnızsanız.

Bu kadarı benim için yeterliydi. Dönüp merdivenlerden yukarı çıktım, kapıyı açık bırakmıştım. Arkama bir kez daha dönüp bakmadım.

Yukarısı mezarlık gibiydi.

Koridor boyunca yürüdüm, içimden birilerinin odasından çıkıp banyoya falan gitmesini diliyordum, Casey Palmer bile olsa fark etmezdi.

Ama çıt çıkmıyordu.

Ayağım boş bir viski şişesine çarptı, şişe yuvarlandı. Taştan bir mezarın içinde yüzlerce ksilofon çalmıştı sanki.

Birileri büyük bir hata yapmıştı.

Basamakların üzerinde ayak izleri vardı. Buraya kadarmış, diye düşündüm, birazdan cinayete kurban gidecektim.

Merdivenin başında birden Casey Palmer belirdi. Wonder Woman kostümünü çıkarmış ve eşofmanlarını giymişti. Terlemişti ve sarhoş sarhoş bakıyordu.

“Neler oldu, Casey?” dedim. Nazik konuşmaya çalışıyordum çünkü doğrusunu söylemek gerekirse bana bakışlarından korkmuştum.

Casey beni görmezden geldi. Yürüyerek yanımdan geçti, sanki karanlığın içinde süzülen bir hayalet gibiydi. Aynı anda hem kusmuk, hem viski hem de ter kokuyordu.

Durup beni tutmak için elini savurdu, geri çekildim. Tökezledi, neredeyse yere düşecekti.

“Bir daha benimle konuşursan, seni gebertirim, ufaklık,” dedi.

Ardından odasına gidip kapısını kapadı.

Kendi odama vardığımda, gerçekten Chas’ın içeride olmasını *diliyordum*.

Kapıyı açtım. İlk gözüme çarpan alarm saatimizin kırmızı rakamları oldu. Öne eğilip alt ranzaya baktım. Chas oradaydı, uyuyordu. Onu görmüş olmanın verdiği rahatlamayla tuttuğum nefesi bıraktım. Orada olduğundan emin olmak için iyice eğildim.

“Ne bok yiyorsun, homo herif?” dedi.

Evet, sana da iyi geceler, Betch.

“Özür dilerim. Biraz korktum da. Etrafta kimsecikler yok gibi. Sanki birileri kızlar katını talan etmiş gibi duruyor.”

Titriyordum, çoğunlukla soğuktan dolayı.

Kostümümü çıkardım, boxer donumu ve üzerime de sweat-shirt’ümü giydim. Banyoya gidip dişlerimi fırçalamayı uzun süre düşündüm. Ama koridorun hali beni hâlâ ürkütüyordu.

“Olan biten hakkında bir sikim bilmiyorum,” dedi Chas. “Uyumaya çalışıyorum ama Farrow ve o kaltak sanırım burada değiller. Yaklaşık bir saat önce koşturmacaların ve kapı seslerinin üzerine kafamı kapıdan çıkarıp sessiz olmalarını söylemiştim.”

Diş sağlığını es geçmeye karar verdim.

EZİK

Burada ters giden bir şeyler vardı ve ben de arada kalmak istemiyordum.

Yatağıma tırmanıp uzandım. Uyanık kalmaya çalışıyordum çünkü o uğultuyu tekrar duyacak mıyım diye merak içindeydim.

Ama uykuya yenik düştüm.

BÖLÜM DÖRT:

kelimeler

TAMAM.

BUNA MOLA DİYELİM.

BİR PARÇA DA ÖZÜR DİLEME DİYEBİLİRSİNİZ.

JOSEPH CONRAD'I DAHA ÖNCE HİÇ DUYDUNUZ MU? "YAZAR ANCAK KİTABIN YARISINI YAZAR. DİĞER YARI OKURUNDUR."

BAY WELLINS OLSA SİZİ ZORAKI OKUR YERİNE KOYDUĞUMU, ANLATIKLARIMA İNANIP İNANMAMA ŞANSI VERMEDİĞİMİ SÖYLEYEBİLİR AMA LÜTFEN BANA GÜVENİN, BAZEN BEN BİLE İNANAMIYORUM.

YA DA ÖYLE BİR ŞEY.

ARADA SIRADA SAYFANIN DIŞINA ÇIKIP BİR KARİKATÜRİSTİN KENDİ KARİKATÜRÜNÜ YAPMASINI RESMEDER GİBİ BAZI ŞEYLERİ FAZLA ABARTSAM DA, OLAN BİTEN HER ŞEYİ YAZIYA GÖRDÜĞÜM VE HİSSETTİĞİM ANDA NASILLARSA ÖYLE AKTARMAYA ÇALIŞTIM. GERÇEK ZAMANLI OLARAK, BÜTÜN KAFA KARIŞIKLIKLARI, BASKI VE HAYRETLE.

AMA BİR ÇOCUĞU BÖYLE BİR ŞEY YAPTIĞI İÇİN SUÇLAYAMAZSINIZ, DEĞİL Mİ?

BU ARADA BANA SAKIN ES GEÇTİĞİM ŞEYLERİ SORMAYA KALKMAYIN. GERÇEKTEN UTANÇ VERİCİ ŞEYLER.

BÜTÜN BUNLAR İÇİNDE BENİ EN ÇOK ŞAŞIRTANI, ÇOCUĞUN TEKİ KENDİ İŞİNE BAKARKEN, HER ŞEY YOLUNDA GİDERKEN (BU HER NE KADAR SIKICI DA OLSA), HER ŞEYİN DÜZENLİ VE TAHMİN EDİLEBİLİR OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRKEN, GÜM! BİRİNİN, CEVİZLERİNE BASABİLMESİ YA DA EN YAKIN DOSTLARINDAN BİRİYLE YUMRUK YUMRUĞA BİR KAVGAYA GİREBİLMESİ OLDU.

BAZEN BUNLARDAN DA KÖTÜ ŞEYLER OLUR.

KÖŞEYİ DÖNDÜĞÜNÜZDE NEYLE KARŞILAŞACAĞINIZI BİLEMEZSİNİZ, O YÜZDEN ÜSTESİNDEN GELMENİZ VE DEVAM ETMENİZ GEREKİR.

VE İŞLER ZORLAŞIR.

BÜYÜMENİZ GEREKİR.

VE BUNLARIN TÜMÜ SAÇMALIKTAN İBARETTİR.

SİZLERDEN ÖZÜR DİLERİM.

gece yarısından sonra

SADECE KELİMELER.

Resim yok. Tablo, oyun ya da şiir de yok.

Artık sıra sadece kelimelerde.

cuma sabahı

GÜNEŞ YÜKSELDİKÇE, GEÇİRDİĞİM EN tuhaf gece de hiçliğe karışmaya başladı. İnsanların koridordaki atışmalarını, bir yandan giyinirken bir yandan da boğuşmalarını duyabilirdiniz.

O yüzden danstan geri döndüğümde ne kadar korktuğumun üzerinde o kadar da durmadım. Hatta O-Hall'a geri dönmeden önce orada neler olup bittiğini diğer çocuklara sorma ihtiyacı bile duymadım.

Beklenmedik şeyler üzerine düşünmenizden sonra, rutin işlerin, sizi aptallaştırması gibi bir alışkanlığı vardır. Duş alıp okul üniformamı giydim, tıpkı her sabah yaptığım gibi.

Kondisyon dersinde koştuk.

JP hâlâ benimle konuşmuyordu, işlerin yolunda gittiğine dair bir his vardı içimde, bundan iyisini de beklemiyordum; Seanie ile konuştuğumda, tekrar JP'ye sataşmayacak kadar ihtiyatlı davrandım.

Ama o gün Joey cebir dersinde ortalıklarda görünmedi.

Bir önceki gece ne kadar keyifsiz olduğunu hatırladım, ayrıca cuma gününde olduğumuzdan, o gün okula gelmeyip eve gitmek için erkenden yola çıktığını düşündüm. Yine de, yola çıkmadan onunla bir kez daha konuşmayı umuyordum, böylece dans salonunun dışında karşılaştığımızda canını sıkın şeyin ne olduğunu sorabilecektim.

Ardından günlerden cuma olduğunu iyice idrak ettim.

Annie ve beraberinde bir sürü insan evlerine gitmek için oradan ayrılacaktı. Etrafımda arkadaşlarım yokken kendimi korkmuş ve yalnız hissetmemeyi umdum.

Megan beni sınıfta gördüğünde gülümsedi ve “Dans edişin çok hoşuma gitti, çok seksi, Ryan Dean,” dedi.

Kızardım.

“Üzgünüm. Biraz edepsizleşmeye başlamıştık, Megan.”

Kısık sesle güldü. “*Biraz mı?*”

“Joey’yi gördün mü, hasta falan mı yoksa?”

“Hayır, bu sabah Kevin’ı gördüm ama,” dedi. “Ona sorsana.”

“Tamamdır. Ayrıca, dans için teşekkür ederim, Megan. Çok eğlendim.”

Arkasını döndü koluma dokundu ve göz kırptı.

Igghhh.

Kendimi çok güçsüz hissettiriyordu.

edebiyat dersi

NORMALDE OKULDA KEVIN'LA PEK karşılaşmam ama Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün her yerde onu aradım.

Sonunda vazgeçtim. Öğle yemeğinde karşılaşacağımızı biliyordum, o ve diğerlerinin evlerine doğru yola çıktıkları zaman yani.

Bay Wellins'e vereceğim Nick-ve-Bill-birbirleri-için-geycedeliriyor konulu kompozisyonumu bir şekilde yazdım. Edebiyat dersinin başında teslim ettiğimde neredeyse salyaları akacaktı.

Ne gerzek ama.

Boşu boşuna harcanmış bir dosya kâğıdı daha.

Yerime oturdum.

Annie gülümsedi ama JP bana bakmadı bile.

Oturduğu yerden kalkıp başka bir yere geçmesini ve bizi yalnız bırakmasını diliyordum.

Sonuçta olan olmuştu. Her şeyin içine etmiş, en yakın dostlarımdan biriyle kavgaya tutuşmuştum. JP senenin sonuna kadar böyle somurtacaktı. Hatta belki de bütün lise döneminin sonuna kadar.

Ardından Bay Wellins, Cadılar Bayramı kostümlerinden, bunların aslında bastırılmış cinselliğin dışavurumları olduğundan bahsetmeye başladı. O an sınıfta olan herkes hakkında bir şeyler söylüyor ve bütün gece bizim hakkımızda tuttuğu notlardan bahsediyordu. Ve tabii ki Ryan Dean West içindeki ilkel adam

dürtüleriyle bağlantı halindeydi. Lütfen sırayla Hemingway kompozisyonlarımızdan bahsedelim.

Bu arada Annie ile kendi halimizdeydik, sıralarımızı birbirine yaklaştırmış, el ele tutuşuyor, –ilkellik bir gol daha atıyor!– fısır fısır bir şeyler konuşuyorduk. Bir yandan da, yaşlı sapık, en favori mağara adamından Nick Adams hakkında konuşmasını istemez diye dua ediyordum.

“Dün gece çok eğlendim,” dedim.

“Ben de. Çok iyi dans ediyorsun.”

“Haydi canım.” Gözlerimi devirip elini sıktım. “Bu hafta sonu burası çok sıkıcı olacak. Annenle babana, Şükran Günü’nü sorsana. Gerçekten gelmek isterim.”

“Onlar da senin gelmeni isterler eminim. Çok güzel olur, Ryan Dean. Birkaç hafta kaldı sadece.”

“Sanki sonsuz gibi geliyor. Bu hafta sonunu sensiz geçirmek beni delirtecek.”

Bana doğru yaklaştı ve o muhteşem bakışıyla doğrudan gözlerimin içine baktı.

Sınıfta olmasak kesinlikle öpüşüyor olurduk.

JP öksürüp bize pis bir bakış attı ve sırasını tutup Annie’nin sırasından uzaklaştırdı.

Bu iyi oldu.

“Havaalanına kimle gideceksin?” diye sordum.

“Arabayı Kevin kullanacak. Tek koluyla. Bir de Megan ve Joey,” dedi. “Chas gelmiyor, o yüzden tam anlamıyla yalnız kalmayacaksın, Ryan Dean. Birlikte ne kadar çok eğleneceğinizi düşün.”

Sessizce güldü.

Lanet olsun.

“Bugün Joey’yi gördün mü hiç? Cebir ve ekonomi derslerine de gelmedi.”

“Yemek vakti görürüz.”

“Gideceğin zaman seni yolcu ederim.”

“Peki.”

“Ve bu da bizi genç Bay West’e getiriyor,” dedi Bay Wellins, beni ders ortasında gördüğüm Annie rüyasından koparıncasına.

Devam etti: “Ryan Dean’in, Hemingway’in hikâyesinde ipuçları verilen cinsel gerilim hakkında çok ilginç bir teorisi var.”

Iggghhh.

Sınıftakiler gülmelerini tutmak için pek de çaba sarf etmedi.

Bütün bu saçmalık, aptal bir Cadılar Bayramı dansına katılabilmek içindi. Hem şu “Genç Bay West” lafı da neydi? Bundan bıkmış usanmıştım, üstüne üstlük bana böyle seslenen yaşlı, sapık bir profesörün tekiydi.

“Lütfen açıklayın, Ryan Dean,” dedi Bay Wellins.

“Ah, lütfen, genç Bay West,” diye fısıldadı JP, Annie’nin sırasının diğer tarafından dalga geçerek. Bana dönüp bakmıyordu bile.

Lanet olsun.

ögle yemeği

DERSİN SONLARINA DOĞRU, ANNIE’NİN hafta sonu için eve gidişine iyice canım sıkılmaya başladı.

Ögle yemeğinin başında onu gördüğümde, park alanına doğru bavulunu taşıyordu. Kendimi Kevin’in arabasının önüne atıp onu vazgeçirebilmek için tepinirken hayal ettim.

Ana kapının orada beni bekledi, yanında Kevin ve Megan vardı. Joey hâlâ ortalıkta yoktu.

Bavulunu onun yerine taşımak için elinden aldım. Kevin’inkini de aldım.

“Teşekkürler, Ryan Dean,” dedi.

“Aranızda Joey’yi gören var mı?”

Kızlar, başını hayır der gibi sallayan Kevin’a döndü. “Dün akşam dönmedi. Neler olduğunu senin bileceğini umuyordum ben de.”

Kevin endişeli görünüyordu.

İşte o zaman biraz korktum.

“Kimse nerede olduğunu bilmiyor,” dedi Kevin. “Ofise gidip kontrol ettim çünkü arabası hâlâ burada.”

Park alanına doğru göz gezdirdim.

Joey’nin BMW marka arabası her zaman olduğu gibi Kevin’in arabasının hemen yanındaydı.

“Ne?” dedim. İnanamıyordum. “Danstan çıkarken gördüm onu.”

“Bütün gece hiç karşılaşmadık,” dedi Kevin. “Dans etmeye başladıktan sonra bir daha onu görmedim. Ailesine haber verdiler. Kaçtığını falan düşünüyorlar. Daha önce de yapmıştı, hatırlıyor musun? Polisler yakında burada olur.”

Joey’nin üç günlüğüne okuldan kaçtığı zamanı hatırladım ama o zamanlar arabası yoktu. Neden şimdi arabasına atlayıp gitmesindi ki?

Kevin’ın arabasına doğru yürümeye başladık.

“Casey ve Nick’le saçma sapan bir şeyler yüzünden kavgaya girişti. Takımdan birileri araya girdi de, dans lanet olası bir meydan muharebesine dönüşmekten kurtuldu. Kimse farkına bile varmadı.”

“Ve sen birazdan öylece gideceksin, öyle mi?” dedim.

“Başka ne yapabilirim ki? Joey kocaman herif. Neredeyse on sekiz yaşında, Ryan Dean. Daha önce de yaptı ve ben üç haftadır evime gitmiyorum,” dedi Kevin. “Joey’ye bir şey olmaz. Kesin bir şeylere sinirlenmiştir. Yine. Büyütülecek bir şey yok. Çocuklar sakinleşir ve her şey eski haline döner, O-Hall’da her zaman olduğu gibi.”

“Dün akşam kızgın görünüyordu,” dedim.

“Nick ve Casey sarhoş oldular,” dedi Kevin. “Dut gibiydiler. Ortalığı darmadağın ettiler ve kimse bunun farkına bile varmadı. Lanet olası herifler sonrasında bütün gece orada kalıp etrafı toparladılar. Farrow ve alt kattaki yaşlı hatun, Cadılar Bayramı alemi yaparken burada olan bitenleri asla öğrenemeyecekler.”

“Ters giden bir şeyler var,” dedim.

“Fazla endişeleniyorsun, Kanat Oyuncusu.”

Bavulları Kevin'ın arabasına yükledik, Annie'nin kapısına doğru yürüdüm. Onunla kucaklaştık, arabaya girmeden önce öpüştük.

“Seni özleyeceğim,” diye fısıldadım. “Seni seviyorum.”

Ağlayacakmış gibi duruyordu ama bu tuhaf bir şekilde beni mutlu etti.

Kapısını kapadım. Kevin arabayı çalıştırdı.

“Ortaya çıktığında, beni evden aramasını söyle Joey'ye. Bugün geri gelir kesin. Joey'yi tanırım. Bekle ve gör,” dedi Kevin.

“Peki,” dedim. “Ben yine de ofisi bir kere daha kontrol edeceğim.”

“Bir sorun çıkmayacak, Ryan Dean. Pazar günü görüşmek üzere.”

Tekrar Annie'ye baktım ve “Güle güle. Görüşmek üzere, Kevin. Megan,” dedim.

Joey'nin arabasının yanında durup onların uzaklaşmasını seyrettim.

cuma öğleden sonra

BU İYİ OLMADI.

Öğle yemeğinin sonunu göremeden polisler geldi. Müdürün odasına çağırıldım. Joey'yi danstan çıkarken gördüğümü, ne kadar keyifsiz görüldüğünü ve o gece O-Hall'dan yanımızda başka kimler olduğunu anlatmak zorunda kaldım.

Polis memurları dinledi.

Her şeyi yazdılar.

Ama onlara her şeyi anlatmadım. Onlara *her şeyi* nasıl anlatabilirdim ki?

Benimle konuşan polis, ilk başta nazik ve Joey için endişelenmiş gibiydi. Joey'nin daha önce kaçtığından haberi vardı. Şayet Joey ortaya çıkmazsa, ertesi sabah okul yerleşkesini ve ormanlık alanı arayacaklarını söyledi.

Beni sorguya çeken polis, Joey'nin eşcinsel olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Bildiğimi söylediğimde, açık açık eşcinsel olup olmadığını, Joey'nin bir "sevgilisi" olup olmadığını sordu. Bu beni çok sinirlendirdi. İçimden küfretmek geliyordu ama etmedim.

Çenemi kapalı tuttum.

Gidip başkasına sormasını söyledim.

Lanet olası geri zekâlı piç kurusu.

o gece O-Hall

JOEY ORTAYA ÇIKMADI.

Ters giden bir şeyler vardı, biliyordum. Bir akşam önce karanlık koridorda ayağıma çarpan viski şişesinin sesi gibi içimde yankılanıyordu adeta.

Öğleden sonra 4 gibi O-Hall'a geri döndüm.

Ortalık boş ve sessizdi, her cuma öğleden sonrası olduğu gibi. Alt katta dün gecedен kalan pislik tamamen temizlenmişti. Kâbustan yeni uyanmış olmanın verdiği his vardır ya, aklıma çamurlu ayak izleri, zeminin ıslaklığı, banyolardan gelen su şırıltısı ve ormanın oradan duyduğum tuhaf sesler geldikçe, işte içimdeki o histen bir türlü kurtulamıyordum.

Ama bunların hiçbirisi rüya değildi. Kevin Cantrell da bunu biliyordu. O-Hall'u ve birlikte yaşadığımız çocukları yeterince tanımıştı, o yüzden onun için çok da büyütülecek bir mevzu değildi.

Ama ben bunları göz ardı edemezdim.

Burada olan biten her şey yüzünden iyice gerilmiş ve kötü bir ruh hali içindeydim; keşke kendimi bu kadar yalnız hissetmeseydim ve Annie yanımda olsaydı.

Alt katın koridorunun kapısının önünden geçerken, akşam yemeğinden önce koşuya çıkmaya karar verdim.

Kapının diğer tarafından beni izleyen Bayan Singer'ı gördüğümde birden olduğum yerde kaldım. Kapıyı açacak falan

değildim ama bir şekilde beni artık eskisi kadar korkutmuyordu. Yine de hâlâ suratına bakmıyordum.

Kapının kulpuna bakmakla yetindim, acaba açıp bu tarafa gelecek mi diye merak ediyordum.

Gelmedi.

Yukarı, odama çıkıp üzerimi değiştirdim; koşu kıyafetlerimi giydirdim.

Akbaba Yuvası dediğimiz yere kadar gitmedim. Hava iyice kararıyordu ve artık geri dönmek zorundaydım. Stonehenge'in orada durup daha önce Annie Altman ile defalarca birlikte oturduğumuz, devrilmiş ağacın üzerine oturdum.

Onu çok özlemiştim. Daha gideli birkaç saat olmasına rağmen, onu sanki bir daha hiç göremeyecekmişim gibi geliyordu.

Dilek çemberinden yürüdüm.

O gece Chas ve ben, Bay Farrow ile birlikte televizyon seyrettik. Tuhaf. Saunada çıplak oturan adamlar gibiydik. O-Hall'da bir tek biz kalmıştık ama adamlar hiç konuşmadık, birbirimizle de konuşmuyorduk. Bay Farrow'un benden rahatsız olduğunu hissedebiliyordum, dün gecedan kalan o tuhaf hissi kafamdan atabilirsem, bu durumun beni daha çok eğlendirebileceğini biliyordum.

Gecenin devamında, yataklarımızda yatarken, sessizliğe daha fazla tahammül edemedim ve Chas Becker ile konuşmaya başladım.

"Sen mi Megan'ı bıraktın yoksa o mu seni bıraktı?"

Chas'ın derin bir nefes verip yatakta yan döndüğünü duydum.

Bir süre hiçbir şey söylemedi ama sonunda, “Neden umurunda?” dedi.

“Çünkü sessizliğe dayanamıyorum.”

“O benden ayrıldı. O yüzden keyfini çıkar, Ambiti.”

“Bu konuda sana diyeceklerimi dedim, Chas,” dedim. “Özür dilerim. Artık takılmıyoruz.” Ellerimi kafamın arkasında kavuşturdum ve derin bir nefes aldım. “Polisler seninle de konuştu mu?”

“Evet.”

“Ne anlattın?”

Chas homurdandı. “Ne diyebilirim ki? İçki içip poker oynadığımızı ve bir sürü saçmalık yaptığımızı mı anlatsaydım? Joey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kaçtı gitti işte.”

“Evet. Umarım iyidir. Umarım geri gelir.”

“Hep birbirinize hafiften gece duyular beslediğinizi düşünmüşümdür,” dedi Chas.

Ne kadar eşcinsel olduğumu git de kız arkadaşına sor, Betch, demek geldi içimden. Ama şu anda yeterince sorunum vardı.

“Sen tam bir...” Kendime hâkim oldum çünkü Chas’e küfretmek istemiyordum. “Saçmalama, Chas. Joey’nin bütün arkadaşları illa öyle mi olmak zorunda? Sen de onun arkadaşı sayılmaz mısın?”

“Ben mi?” dedi Chas. “Benim hiç arkadaşım olmaz.”

En azından bunun farkında olacak kadar zekiydi.

Chas Becker, konu kendisinin ne kadar acınası olduğuna geldiğinde tam bir dâhiydi.

sabahın yedisi

SAAT YEDİDE UYANDIM.

Ranzadan aşağıya indiğimde, Chas bana doğru döndü ve konuştu: “Ne oluyor? Bugün cumartesi, bok çuvalı.”

Kafasına bir tekme gömmek istedim o an.

“Biliyorum. Yatakta durasım yok.”

Chas tekrar duvar tarafına döndü ve yastığı suratının üzerine koydu.

Koşu kıyafetlerimi giyip ayakkabılarımı ayağıma geçirdim.

Çiseleyen soğuk yağmura çıktım. Kar yağacakmış gibi soğuktu, bulutlar o kadar beyazdı ve o kadar alçakta duruyordu ki etraftaki ağaçların üst kısımları gözükmüyordu. Sanki dünyanın suratına bir yastık koyulmuştu.

Yemekhaneye doğru yola koyuldum.

Hafta sonları, Pine Mountain’da yemek kendi-başının-çarşına-bak şeklinde olurdu. Hafta sonunda orada kalanlar için buzdolaplarının içinde, mikrodalgada ısıtılacak bir sürü şey olurdu. Bunun dışında ne gerçek yemek ne de onu servis edecek birilerini bulabilirdiniz.

Daha kahvaltımı etmeye fırsat bulamadan yaklaşık yüz tane polisin, orman korucusunun ve okul personelinin okulun ön kapısında toplandığını gördüm.

Gerçekten Joey’yi aramaya başlamışlardı.

O-Hall’a geri döndüm.



Chas Becker, suratını örten çarşafı kaldırıp çıplak koluna dokunduğuma ve onu sarstığıma pek memnun olmadı.

“Uyan, Chas.”

“Tam bir ibnesin, Amcık. Şu anda bana dokunduğunun farkındasın, değil mi?”

“Joey için bir arama başlattılar. Ormanda. Lanet olası kıcını kaldırı da, gidip kaptanımızı bulmalarına yardım edelim.”

Gözlerimi kapatma ihtiyacı duyuyordum, gerçi Chas dış-lerimi dağıtırken bu manzarayı görsem de görmesem de canım çok yanacaktı.

Ama Chas derin bir nefes aldı, gözlerini ovuşturup doğruldu.

Çıplak ayaklarını zemine koyduğunda, odamıza bir göz gezdirdi. “Hay sokayım, çok soğuk.”

“Evet.”

Kalkmasına yardım etmem için elini bana doğru uzattı.

Üzerindekileri çıkarıp kalın bir şeyler giydi, eldiven ve şapka taktı. Kar küremeye gidiyor gibi bir hali vardı ama itiraf etmem lazım, keşke ben de üzerime biraz daha kalın bir şeyler giyseydim.

En azından cebime mikrodalgada ısıtılmış iki tane sandviç sığdırmayı başarmıştım. Hâlâ sıcaklardı, dışarının soğuğuna çıktığımızdan bir tanesini Chas’le paylaşmak beni mutlu etmemişti.

Tatları kötüydü, Chas kahvaltısını yatağına getirdiğim için bana teşekkür etti. Ama onun anlayışına göre bu sadece benim ne kadar eşcinsel olduğumun bir göstergesiydi.



Bakılacak doğru yerleri biliyorduk.

O-Hall’la Bannock’un tam ortasında kanalizasyon borularının geçtiği bir yer vardı. O-Hall’un delikanlıları arada sırada oraya arkadaşlarıyla ot ya da sigara içmeye gider ya da yalnızlarsa insanların orada bıraktığı porno dergilerine patlatırlardı.

Şu anda orada kimsecikler yoktu.

Chas borulardan birinin yanına işedi ve bana yanımda sigara ya da çiğnemek için tütün olup olmadığını sordu.

Kafamı hayır der gibi salladım.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” dedi.

“Benim gerçekten süt çocuğu olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Fermuarını kapatırken sanki birkaç metre ötesinde bir gergedan veya başka korkunç bir şey varmış gibi gözünü kırpmadan bana baktı. “Siktir. Sen mi? Şu ana da kadar ragbi sahasında gördüğüm en sert kanat oyuncularından birisin. Bünyenin yarısı taşak resmen.”

Başımla onayladım.

Keşke ona verecek bir sigaram olsaydı.

Gölün kenarından Stonehenge’e doğru ilerledik.

Kar yağmaya başladı. Kuzeybatı Pasifik’in ıslak karı, büyük taneler halinde yere iniyordu, durum pek hoş değildi. Stonehenge’in yakınlarında korucularla karşılaştık. Bizi gördükleri için heyecanlanmışlardı. Gerçekliği tüm palavralardan ayıracak bir prizma gibi

tuttukları Joey'nin okul kimliğinin fotokopilerini gözleri ve bizim aramızda tutarak bize baktılar.

Hiçbir şey çıkmadı.

Aramaya devam ettik.

cumartesi öğleden sonra

JOEY'Yİ ORMANDA, O-HALL'DAN ÇOK uzak olmayan bir yerde saat 3 gibi buldular.

Bir ağaca bağlanmıştı, tamamen çıplaktı ve dövülerek öldürülmüştü.

sonra

İÇİMİ BOŞALTMAM LAZIM.

Ama yapamıyorum.

Kelimeler ağızımdan çıkmıyor.

oyunu oynamak

DÜRÜST OLACAĞIM. AĞLAMADIM.

Hatta ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı.

Çünkü hiçbir şey duymak istemedim, o yüzden kimse ile konuşmadım.

Annie'yle birlikte yürüyüşe çıktık. Arada sırada dilek daire-sine gittik, hep elini tuttum. İhtiyacım olduğunda, ona bir şeyler fısıldadım. Ama bir tek ona.

Ama Joey öldükten sonra bir daha konuşmadım. Korku-yordum.

Ailem beni Pine Mountain'dan almak istedi. Dediklerine göre yardıma ihtiyacım vardı.

İyi olduğumu anlamaları için onlara mektup yazdım, şayet beni Annie'den uzaklaştırırlarsa, bunun beni öldüreceğini söyledim. İki hafta sonra Annie annesi ve babası beni görmeye Pine Mountain'a geldi. Doktor Baba ragbi maçımı seyretti. Ona istemiş olduğu ragbi sweatshirt'ünden verdim ama onunla da konuşmadım. Elimi sıkıttı. Beni gördüğüne sevinmişti ama onunla göz göze gelemedim. Onların da üzgün olduğunu biliyordum ama kimsenin önünde ağlamayacaktım.

Maç yaparken bazen yemin ederim Joey'nin defansta olduğunu görür gibi oluyorum ama her defasında bir başkası çıkıyor.



Oyun esnasında, Doktor Baba'nın kenarda tezahürat ettiğini duydum. Maç hoşuna gitmişti. Kendimi iyi hissetmiştim. Annie'nin babasını seviyordum.

Doktor Anne beni odamda ziyarete geldi.

Hiçbir şey konuşmadık, karanlıktı. Pencere kapalıydı. Yatağında oturmuştum, o da karşımdaki iskemleye oturdu.

Yirmi dakika boyunca öyle durduk; sadece karanlık. Ardından kalkıp yatakta yanıma oturdu, kolunu omzuma attı ve konuşmaya başladı.

iPod'umdan ve Joey'yi son gördüğümde ona nasıl şarkı söylediğimden bahsettim.

“Senin gibi bir arkadaşı olan her kimse çok şanslı,” dedi.

Joey'nin nasıl herkese arka çıktığını anlattım, sevmediği insanlara bile. Okul başlamadan önceki gece Chas'ın bana bira içirmesinden bahsettim. Cadılar Bayramı'ndan önceki gece viski içtiğimizden, Chas ve Casey'nin içeceklerine işediğimden, aynı gece Joey ile birlikte kostüm almak için Bannock'a gidip Chas'ı kaybettiğimizden ve Çığlık Atan Ned'le olan maceramızdan bahsettim.

Bu hikâyeyi anlatmak beni gülümsetti ama bir yandan canımı yaktı.

Joey hakkında konuşmam sona erdiğinde, Doktor Anne, “Peki, Ryan Dean. Artık bir terapist değilim. Sadece bir anneyim,” dedi.

Bana sıkıca sarılıp saçımdan öptü ve “Çok üzgünüm, bebeğim, çok üzgünüm,” dedi. Birlikte çok uzun bir süre ağladık.



Annie dışarıda bekliyordu. Ağlamam sona erdiğinde, Doktor Anne'ye, böyle dışarı çıkmayacağımı söyledim.

"Kimsenin, ağladığımı bilmesini istemiyorum," dedim.

"Peki, Ryan Dean. İstedğin kadar bekleriz," dedi Doktor Anne.

"İyi olacağım, Doktor Anne."

erkek yurdunda

JOEY'YI BULDUKLARI GÜN, POLİSLER
O-Hall'u mühürlediler. Bir daha oraya geri dönemedik.

Asla.

Chas ve benimle saatlerce görüştüler, ayrı ayrı. Onlara nere-deyse her şeyi anlattım, önemsiz olduğunu düşündüğüm şeyler hariç.

Onlar da sormadı zaten.

Casey Palmer ve Nick Matthews dansın olduğu gece Joey'yi öldürdü. Kızgın ve sarhoşlardı. Joey'yi, kendisi gibi olmayı kesene kadar dövdüler.

Joey Cosentino'yu severdim.

Casey ile ilgili bildiklerimi polise anlattıktan sonra, onun evine gittiler.

Casey Palmer ve Nick Matthews bir daha okula dönmedi. İtiraf ettiklerini duydum, sanırım Casey Joey'nin peşinden nasıl koştuğunun mahkemede ortaya çıkmasını istemiyordu. Tabii bu sadece benim düşüncem, yanılıyor da olabilirdim.

Ne olursa olsun, Casey'nin gerekçeleri beni ilgilendirmiyordu.

Pine Mountain, O-Hall'u kapadı. Hiçbirimiz bir daha ne Bay Farrow'u ne de Bayan Singer'ı gördük. Gittiler. Kimsenin onlara ihtiyacı yoktu, kimsenin O-Hall gibi bir yere ihtiyacı yoktu.

Dürüst olacağım, kulağa ne kadar tuhaf gelse de aslında O-Hall'un kapatılmasına üzülmiştüm. Keşke o gürültüye, kokuya ya da kirli banyolara geri dönebilsem.

Kevin, Chas ve beni erkekler yurduna geri yolladılar. Hepimizin kendi odası ve arada sırada ne seyredeceğimize dair kavgaya ettiğimiz televizyonlu bir salonumuz oldu.

Çok sonraları biraz konuştuk ve aslında ait olduğumuz yerin O-Hall olduğuna karar verdik. Kevin ve Chas'e orayı tekrar açtırmak, ardından da başımı belaya sokup oraya gönderilmek için elimden geleni yapacağımı söyledim.

“Sen tam bir budalasın, Kanat Oyuncusu,” dedi Chas.

Evet. Biliyorum.

Chas Becker'la arkadaş olduk. Benden it bir herif yaratamadı, ben de ona karikatür çizmeyi öğretmedim. Dengeli bir ilişkimiz vardı ama biraz tuhaftık.

Kanat oyuncularıyla forvetlerin arkadaş olmasına izin verilmez. Ama birbirimize ihtiyacımız vardı.

Benimle sürekli uğraşıyordu. Bu kadarını bekliyordum. Kevin Cantrell her zaman olduğu gibi üç erkekten ibaret ailemizin huzur sağlayıcısıydı. Pazarları poker oynuyorduk. Seanie Flaherty ve JP Tureau'yu da davet ediyorduk.

Ama artık ceza yoktu.

Hem O-Hall'da oynadığımız zaman verilen muhteşem cezaların daha iyisini nasıl bulabilirdik ki?

Ya da durumu daha ne kadar kötü hale getirebilirdik?

Ragbinin olayı şudur: Aynı takımda oynadığın bir adamdan saha dışındayken nefret edebilirsin ama aynı adam sahadayken hayatını kurtarabilir. Bundan daha güzel bir şey olamaz.

Bir keresinde, erkekler yurdunda, bir gece poker oynarken, ettiğim bir laf JP Tureau'yu güldürdü.

Son sınıfa geldiğimizde, JP'yle aramız yine iyi olacak, diye geçirdim içimden.

Şükran Günü

BU SEFER, HAVAALANINDAKİ METAL detektöründen geçmeden kemerimi çıkarmayı akıl ettim. Böylece Memur Ceviz-Tutucu'nun yapacağı ikinci aramanın utancından kurtulmuş oldum.

Joey'nin başına gelenler, bu güne kadar atlattığım her şeyden çok daha kötü etkiledi beni. Dürüst olmam gerekirse, Annie ile dört gün geçirecek olsam da, Pine Mountain'dan ayrı kalmak beni korkutuyordu. Şükran Günü'nden önceki geceler gözüme uyku girmedi.

Kulağa ne kadar komik gelse de, şayet oradan ayrılırsam Chas ve Kevin'in başına korkunç bir şeyler gelecek diye düşünüyordum.

Saçmaladığımın farkındaydım. Şayet büyümek ve işleri yoluna koymak istiyorsam bu korkularımın üstesinden gelmek için bir şeyler yapmam lazımdı, biliyordum.

Sonuçta, Pine Mountain'daki lise hayatımın birinci yılında bu misyonu edinmiştim kendime: Ryan Dean West'i yeniden yaratmak.

Haydi oradan be.

Uçuş boyunca el ele tutuştuk. Camdan dışarıyı işaret edip, "Hatırladın mı?" dedim. Columbia Nehri'nin üzerinden geçerken öpüştük, Annie gülümseyip, "Sen tam bir sapıksın," dedi.



Sanırım hayatımda Annie Altman'a âşık olmayacağım bir an bile olmayacak. Bainbridge Adası'na tekrar geldiğimde ciğerlerim yine aynı hava ile doldu: Yeşilliklerle dolu yoğun okyanus havası.

Gecenin iliklerimize işleyen soğukunda sahilde yürüdük. Annesi ile babası açık duran kapıdan gidişimizi seyrettiler ama bize karışmadılar, yalnız bıraktılar.

“Daha iyi olacağım, Annie.”

“Yarın sabah ilk işimiz koşuya çıkmak olacak. Yağmur yağsa bile. Canın isterse kıyafetlerini parçalayıp atabilirsin, işimiz bittiğinde birlikte jakuziye gireriz.”

“Yabani Çocuk'un dönmesini istediğinin farkındasın, değil mi?”

Annie güldü ve sahilde koşmaya başladı. Peşinden gittim, onu kolayca yakalamama izin verdi, ebeveynleri bizi seyrederken oracıkta öpüştük.

Biliyorum belki gülünç gelecek ama şu anda Bay Wellins'in ne kadar yanlış olduğunu anlayabiliyorum. Büyümediğin sürece aslında neredeyse hiçbir şey seksle ilgili olmuyor.

Bütün mevzu âşık olmak ya da belki âşık olamamak.

Yaşlı ve kuruntulu herifin tekiydi.

Ama ben nereden bileceğim ki?

Sadece on dört yaşındayım.

sessizlik vakti

ARTIK SÖYLEMENİN VAKTİ GELDİ. O haftalar boyunca kelimelerden korktuğum için hiç konuşmamıştım.

Kelimeler bir araya gelip Joey'nin nasıl öldüğünü anlatıyordu: Korkmuş ve yalnız.

Ve hayatında hiç kimseye kötülüğü dokunmamıştı.

Hem de hiç.

Sessiz olduğum zamanlar, Annie'nin elini tutuyordum, işte bu dile gelmesi gerekmeyen bir kelimeydi.

Doktor Anne'nin omzuma kolunu atıp yanımda oturması, beni dinlemesi ve benimle birlikte ağlaması, bunlar da kelimelerdi.

Aynı kelimeler korkunç şeyleri alıp değiştirip, aşk hakkında daha sessiz şeyler söyleyebiliyordu.

Kelimelerle ilgili bir şey keşfettim. Kâğıt üzerine dökemediğim bir sürü kelime var, gözlerimle gördüğüm, kalemimle karalayabildiğim kelimeler, ağzımdan çıkmasına izin vermeye cesaret edemeyeceğim kelimeler.

Bazen, aslında cesur biri olduğumu düşünürdüm ama buna artık inanmıyorum.

Seni diğerlerinden farklı kılan, kesişim kümesinin dışına atan bir kelime her zaman vardır; o kelime o kadar büyük ve o kadar gürültülüdür ki, adınız söylendiğinde insanların duyduğu tek şey o olur.

EZİK

Bu ne zaman başımıza gelse, bizi aynı yapan diğer bütün kelimeler onun gölgesinde kaybolur.

Tamam işte. Söyledim.

Sessizlik vakti geldi.

Tekrar nefes alabiliyorum.

sessizlik vakti

ARTIK SÖYLEMENİN VAKTİ GELDİ. O haftalar boyunca kelimelerden korktuğum için hiç konuşmamıştım.

Kelimeler bir araya gelip Joey'nin nasıl öldüğünü anlatıyordu: Korkmuş ve yalnız.

Ve hayatında hiç kimseye kötülüğü dokunmamıştı.

Hem de hiç.

Sessiz olduğum zamanlar, Annie'nin elini tutuyordum, işte bu dile gelmesi gerekmeyen bir kelimeydi.

Doktor Anne'nin omzuma kolunu atıp yanımda oturması, beni dinlemesi ve benimle birlikte ağlaması, bunlar da kelimelerdi.

Aynı kelimeler korkunç şeyleri alıp değiştirip, aşk hakkında daha sessiz şeyler söyleyebiliyordu.

Kelimelerle ilgili bir şey keşfettim. Kâğıt üzerine dökemediğim bir sürü kelime var, gözlerimle gördüğüm, kalemimle karalayabildiğim kelimeler, ağzımdan çıkmasına izin vermeye cesaret edemeyeceğim kelimeler.

Bazen, aslında cesur biri olduğumu düşünürdüm ama buna artık inanmıyorum.

Seni diğerlerinden farklı kılan, kesişim kümesinin dışına atan bir kelime her zaman vardır; o kelime o kadar büyük ve o kadar gürültülüdür ki, adınız söylendiğinde insanların duyduğu tek şey o olur.

EZİK

Bu ne zaman başımıza gelse, bizi aynı yapan diğer bütün kelimeler onun gölgesinde kaybolur.

Tamam işte. Söyledim.

Sessizlik vakti geldi.

Tekrar nefes alabiliyorum.

ANDREW SMITH

Aralarında *The Marbury Lens*'in de bulunduğu, ödüllü gençlik romanlarının yazarıdır. Güney Kaliforniya'nın dağlık ve ücra kesiminde ailesi, iki atı, iki köpeği ve üç kedisiyle yaşamaktadır. Zamanını televizyon seyretmek yerine yazarak, doğada bir şeylere rastlayarak ve karlı patikalarda on beş kilometrelik koşular yaparak geçirmektedir. Tuhaf yazarlık hayatını ghostmedicine.blogspot.com sitesinde paylaşmaktadır.

KAPAK TASARIMI
LUCY RUTH CUMMINS
KAPAK FOTOĞRAFI
MEREDITH JENKS, 2013
KAPAK İLLÜSTRASYONU
SAM BOSMA, 2013

"EZİK, TÜM BÜYÜK ESERLER
GİBİ YÜREĞİMİ PARÇALADI.

ANDREW SMITH HER KİTABIYLA
AKLIMI BAŞIMDAN ALAN,
CESUR VE YETENEKLİ
BİR YAZAR.

OKURLAR RYAN DEAN
WEST'E BAYILACAK.

BU KİTAP

**GÜÇLÜ,
TATLI**

— VE —

**KALP SIZLATAN
TÜRDEN."**

A. S. KING, PRINTZ
ÖDÜLLÜ YAZAR

"EZİK UZUN ZAMANDIR
OKUDUĞUM EN
İÇTEN

VE KATIKSIZ
GÜZELLİKTEKİ
ROMANLARDAN

~ BİRİ. ~

**RYAN DEAN
GERÇEKTEN
ÖZGÜN
BİR KARAKTER."**

MATT DE
LA PEÑA



www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-758-1

